

colecția

ALCRIS

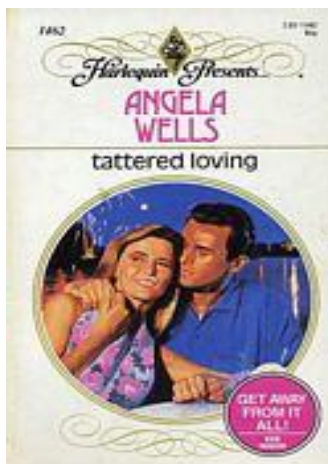
229

ROZ

*Rugă
împlinită*

Gwen Westwood

Titlu original (eng.):
An Early Enchantment

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale WESTWOOD,
GWEN

Ruga împlinită / Gwen Westwood Traducător: Ioana
Patrichi București: Aleris, 2011.

ISBN 978-973-580-681-1

- I. Aurelian Micu (Editor)
 - II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
 - III. Ioan Drăghici (Lector)
- 821.111. 31 135.1

Colecția „ROZ

GWEN WESTWOOD

Rugă împlinită

Traducerea și adaptarea în limba română de:
IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Sapphira era îmbrăcată în alb: o rochie simplă, cu un decolteu mic, rotund, mâneci scurte care-i camuflau forma cam ascuțită a umerilor și partea de jos cu mici pliuri, care-i rotunjeau puțin conturul coapselor prea subțiri. Culoarea aceasta se dovedise, într-adevăr, cât se poate de eficientă în lupta cu razele ascuțite și pătrunzătoare ca niște ace ale soarelui care dogorea acel ținut grecesc, iar ea reușise, în primele ore ale după-amiezii, să străbată ca un robot străzile pustii.

Era conștientă că pe brațe i se făcuse pielea ca de găină și simțea tot timpul un fior rece în spate.

Se îmbrăcase în alb, când de fapt ar fi trebuit să se îmbrace în negru, se gândi ea cu acea ciudată detașare pe care o simțea de când se semnase decizia judecătorească. Da, negru, culoarea doliului, căci pierduse deja tot ceea ce însemnase cândva însăși rațiunea ei de a trăi. Mai mult, acum urma să renunțe și la ultimul lucru care o mai lega de trecut.

Faptul că mergea pe jos îi făcea bine, o mai liniștea și-i dădea timp să repete ce voia să-i spună lui Thane. În orice caz, era hotărâtă să evite o scenă cu lacrimi și acuzații. Pierduse enorm, dar cel puțin își recăpătase ceva din mândria călcată în picioare. I-a trebuit trei nopți de nesomn ca să-și dea seama de acest adevăr și să-l accepte, împreună cu durerea pe care i-o pricinuia, și să ia decizia sfâșietoare.

Părăsi șoseaua principală și intră pe o alee plină de praf, mărginită de iarbă înaltă și de flori sălbatice pe care soarele puternic nu reușise încă să le usuce. Ajungând la vilă, pașii o

purtară cu precizie prin curtea acoperită cu dale din piatră pe mai multe nivele și mai departe, întâmpinată, într-o explozie de culori, de cele mai minunate flori, printre bolțile de viță, până la ușa principală din lemn masiv de măslin.

Se opri, își scoase ochelarii de soare și-și aplecă ușor capul cu păr blond pal, împletit sever într-o coadă răsucită pe creștet, ce lăsa să i se vadă linia delicată a gâtului, pentru a căuta ceva în poșeta de pe umăr.

Deodată, maxilarul i se încleștă și degetele strânseseră convulsiv pielea moale a poșetei, într-un gest de exasperare, când își dădu seama de inutilitatea gestului ei. Puterea obișnuinței îi întinsese iar o capcană. Pentru o clipă, uitase că nu mai putea intra când voia în Vila Andromeda, căci dacă fusese cândva proprietara acesteia, acum nu mai era decât un simplu oaspete.

Inspiră adânc și, renunțând să mai caute cheia pe care oricum n-o mai avea, închise poșeta, enervată, și sună cu o siguranță de sine pe care era departe de a o simți.

— Kyria Stavrolakes...

Cuvintele femeii de vârstă mijlocie care-i deschise ușa trădau un amestec de plăcere, tristețe și jenă, iar Sapphira îi răspunse cu o ușoară înclinare a capului, cu un aer de parcă a aștepta să fie poftită în propria casă de propria servitoare era cel mai firesc lucru din lume. Numai că nu mai era acum în propria ei casă, iar Ephimi trebuia să-i fie devotată lui Thane.

— Presupun că mă așteaptă kyrios.

O spusese pe un ton vesel, cu modulații plăcute ale vocii.

Ar fi putut să spună „soțul meu”, sau chiar „Kyrios Thane”, dar alesese modul de adresare cel mai formal, căci formalismul și politețea erau cuvintele de ordine, iar

izbucnirile pasionale de domeniul trecutului. De fapt, ca să poți să simți pasiune, trebuie să fii viu, iar ea, de la decizia judecătorească, se simțea ca și moartă; era o decizie care-i înghețase sângele în vene, într-atât de neînțeles i se părea, prin prisma spiritului ei de justiție anglo-saxon, dar pe cât de bizară, pe atât de imposibil de contestat.

— Am să vă rog să așteptați puțin, kyria...

Ephimi era vădit stânjenită de situația penibilă de a o invita să aștepte în salonul care fusese al ei până nu demult.

— Nu cred că vă aștepta atât de devreme. Abia a terminat prânzul și cred că acum face un duș.

— Nu-i nicio grabă, spuse Sapphira îndreptându-se spre salon cu eleganța unei prințese. Am să te rog să-l anunți că sunt aici, după ce iese de la baie.

În minte îi apărură fără să vrea imaginea lui Thane, dezbrăcat și vulnerabil sub șuvoiul de apă. Nu, nu vulnerabil. Nu exista nicio urmă de slăbiciune la bărbatul cu care se căsătorise, doar forța și caracterul lui puternic, hotărât o atrăsese la el în seara aceea, cu cinci ani și jumătate în urmă.

Se întâmplase în ajunul Crăciunului, iar ea avea șaptesprezece ani.

Se așeză pe una din canapelele lungi, elegante, în timp ce gândurile îi alunecau deja spre trecut, la acea întâlnire din West Country, Anglia. Mersese cu grupul de camarazi de la Colegiul de artă din localitate, unde studia designul vestimentar, la petrecerea de Crăciun de la sfârșitul trimestrului. Intrase în casă, îmbujorată de șampanie, așteptându-se să nu găsească pe nimeni la ora aceea, dar spre surprinderea ei, în salon o întâmpinase fratele său.

— David! Parcă spuneai că petreci Crăciunul cu Marcia!

Surprinderea de a-l vedea o făcuse să nu observe de la început persoana cealaltă care se afla în salonul lor și care se ridicase la intrarea ei intempestivă. Întreaga atenție îi era concentrată asupra fratelui ei, temându-se să nu i se fi întâmplat cine știe ce nenorocire.

— Așa trebuia, dar ea nu e liberă decât a doua zi după Crăciun, așa că m-am gândit să stau câteva zile cu familia. Am venit și cu un prieten, care va petrece sărbătorile împreună cu noi.

— Minunat! se arătă ea încântată de perspectiva de a se distra din plin în vacanța care abia începea, căci era tânără și plină de vitalitate. Acesta este *primul* meu cadou de Crăciun anul acesta.

Conștientă abia atunci de prezența celuiilalt bărbat, se întorsese spre acesta să-l salute. Își închipuise că individul era de vârsta lui David, adică de douăzeci de ani, dar, când acesta venise spre ea și-i văzu chipul mai bine, își dăduse seama că se înșelase. Bărbatul părea să aibă în jur de treizeci de ani, adică nu era în niciun caz un puști și parcă nici nu trecuse vreodată prin acea perioadă ingrată de stângăcie.

La rândul lui, necunoscutul o privise atent și, deși nu existase nicio umbră de necuviință în privirea lui, începuse deja să regrete alegerea costumului pe care-l purtase la petrecere.

Se costumase în Ondine, spiritul lacului, și i se păruse la momentul respectiv o idee grozavă: ușor de realizat, ingenios și atractiv. Peste un costum de culoarea pielii, în genul celor purtate de gimnaste, prinsese fâșii de mătase în nuanțe de verde-deschis și albastru, iar printre ele câteva din lame, iar în

părul blond-cenușiu, lung până la talie, împletise câteva fire argintii.

La petrecere, costumele ei fuseser apreciate de toată lumea, dar în prezența celui bărbat cu alură de zeu, a cărui privire insistentă amenința să-i distrugă echilibrul, o făcuse să se simtă oarecum jenată. În orice caz, ochii lui, a căror strălucire punea și mai mult în evidență tenul bronzat, au fost factorul decisiv – irisul acela de un verde-gălbui, ca un fluviu tropical, dincolo de-a cărui suprafață liniștită intuiești efervescența vieții.

— Sapphira, începuse fratele ei să facă prezentările, fără să-și dea seama de ceea ce se petrecea cu ea, el este Athanasios Stavrolakes. Participă la unele lucrări de cercetare în domeniul informaticii în cadrul facultății noastre, New College. Deoarece va rămâne în timpul vacanței aici, în Anglia, m-am gândit că i-ar face plăcere să vadă cum sărbătorim noi Crăciunul.

— În Grecia, principală sărbătoare este Paștele.

Vocea lui era adâncă și avea doar un ușor accent străin care-i trăda originea mediteraneană, iar în ochii aceia fantastici jucase un zâmbet când o privise.

— Da, știu, răspunsese ea, străduindu-se să-și readucă aminte niște cunoștințe de demult și să-l impresioneze pe acel străin impunător.

Apoi, simțise o ușoară amețală când se apropiase de ea și i luase mâna într-a lui, prietenește.

— Sapphira, rosti el cu blândețe, modulațiile vocii lui transformându-i numele într-o mângâiere nespusă. Nu este unul din cele mai comune nume englezești, după câte știi. Sau sunt mai ignorant decât îmi închipui?

Sub privirea lui atentă, plimbată îndelung peste trupul ei ca apoi să se scufunde în ochii albaștri, larg deschiși, transmițând un mesaj pe care ea nici nu îndrăzneă să-l deslușească bine, inima îi bătea deja într-un ritm alarmant.

Nu, ignoranța era ceva exclus în ceea ce-l privea. Acest Athanasios Stavrolakes părea să fie întruchiparea unei inteligențe sclipitoare.

— Este de origine biblică. Tatăl meu este mai degrabă reticent la ceea ce înseamnă nou și inovație. Sapphira era soția lui Ananias.

— Da... cel care a mințit și a plătit prețul înșelăciunii împreună cu soția sa. Dacă-mi amintesc bine, soția lui i-a împărtășit soarta.

— Întotdeauna am fost de părere că loialitatea a fost judecată cu prea multă asprime în cazul acela, se ridică ea în apărarea femeii al cărei nume îl purta. Dacă aș iubi un bărbat și eu l-aș susține până la moarte.

Cât de calpă și de crudă suna acum această pretenție... Atunci, însă, crezuse fiecare cuvânt pe care-l rostise. Neîncercată de sabia iubirii, fusese o naivă!

— Norocos acel bărbat! comentase el, cu un zâmbet în colțul buzelor, privindu-i îndelung chipul îndrăzneț. Dar azi, după cum văd, întruchipezi un alt personaj... un nufăr, cumva...?

— Nu! răsesese ea, bucuroasă să se poată elibera de tensiunea acumulată. Întruchipez o nimfă, un duh al apelor.

Privirile li se întâlneau, iar ea se simțise atrasă într-un câmp magnetic unde fantezia era mai puternică decât realitatea.

— Și poate că tu, la rândul tău, ești cadoul meu de Crăciun, ne? întrebuse el, cu o expresie plină de mister.

Dumnezeule, își amintise deodată de prezența fratelui ei. Ce-o fi zis de acel flirt cu un străin? Dar el deja se dusese să-și pună ceva de băut, bombănind în legătură cu încercările grele la care era supus cel care avea drept iubită o asistentă medicală într-un spital.

Zâmbise politicos, fără să dea niciun răspuns; își dădea seama, însă, că acest prieten al fratelui ei era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. O frumusețe aparte, cu o ușoară tentă de cruzime în expresia gurii, o notă de duritate în ridurile fine de pe obraji, sugerând mai degrabă că era vorba de un diavol, decât de un sfânt. Cât despre ochii lui... orice fată s-ar fi putut scufunda în ei, trezindu-se naufragiată pe un pământ străin, îndepărtat, lipsită de orice ajutor.

Instinctiv, își plimbase privirea peste umerii și pieptul lui, a cărui putere era ușor de intuit dincolo de cămașa elegantă, de un alb imaculat, asupra taliei zvelte și a picioarelor incredibil de lungi.

— Cred că se poate schimba un cadou de Crăciun dacă nu corespunde... vorbise el cu voce amăgitor de blândă, în timp ce ochii îi străluceau ca niște diamante, cu sclipiri puternice și obsesive.

— Poate unii ar face-o, dar la noi se spune că de fapt gestul contează.

O spusese pe un ton vesel, dar inima-i bătea într-un ritm anormal și hâd împotriva tremurului mâinilor nu putea face mare lucru. Zveltă ca o balerină, încerca să se relaxeze. Nu era nimic neobișnuit în găzduirea unui oaspete neașteptat. Părinții ei o făceau adesea și în locuința lor, care avea patru

dormitoare, problema aceasta se rezolva ușor prin cedarea dormitorului ei, în timp ce ea mergea să doarmă în cel al surorii ei mai mari, Abby.

— Presupun că David v-a spus deja ce cameră vă este oferită, domnule Stavrolakes.

Acesta confirmase printr-o ușoară aplecare a capului, gest în urma căruia îi căzură pe frunte câteva șuvițe din părul negru și des.

— Voi dormi în patul tău, Sapphira, desigur, dacă nu ai vreo obiecție.

— Vă rog, e al dumneavoastră.

O spusese amintindu-și proverbiala ospitalitate grecească, dar nu putuse să nu-și continue gândul, cu un fior de plăcere. Era ca și cum i-ar fi spus: vă rog, sunt a dumneavoastră.

— Vă doresc vise plăcute, domnule Stavrolakes.

— Mulțumesc.

Dar nu-i zâmbise, dându-i impresia ciudată că parcă i-ar fi știut gândul.

— Din moment ce vom petrece sărbătorile împreună, poate te conving să-mi spui Thanos, ce spui?

— Thanos... Neobișnuit și foarte atrăgător...

Repetase numele cu capul ușor aplecat într-o parte. Începuse să-și dea seama, instinctiv, că flirtul cu acel bărbat cu mult mai matur și mai experimentat decât ea era un joc periculos, dar la cei șaptesprezece ani ai ei, se lăsase încurajată de aprobarea tacită, admirativă din partea lui, de a-l continua, cu o plăcere nou descoperită.

— Totuși, cred că aș vrea să-ți spun puțin altfel... un nume special, pe care să-l folosim doar noi doi...

Niciun răspuns din partea lui, doar o ușoară ridicare din sprâncene și, în continuare, acea privire cu care o cerceta atent și care adusese o oarecare tensiune în atmosfera camerei.

— Thane. Am să-ți spun Thane, își anunțase ea decizia, luând tăcerea lui drept acord.

La momentul respectiv, nu știuse de unde-i venise numele acela cu atâta siguranță. Mai târziu, contrariată de puterea subconștientului, căutase în dicționar. „Nobil împrumutat de rege pentru acte de bravură și pentru servicii personale aduse acestuia; lord, senior, stăpân”.

Făcu un efort să-și smulgă gândurile din trecut.

Vila Andromeda fusese construită pe versantul unui deal de la periferia orașelului Kethina, nu departe de Atena, așa că, privind prin ușile-ferestre deschise, putea vedea grădina care cobora până spre proprietățile învecinate. Câtă liniște era peste tot, ca și cum viața s-ar fi oprit în loc pentru o vreme, iar suferința ei ar fi fost suspendată într-un vid. Neliniștită, își lăsa privirea să rătăcească prin camera în care se afla.

Nu se schimbase nimic de când luase hotărârea, cu nouă luni în urmă. Să părăsească vila și să se mute în apartamentul Lornei. Mozaicul de pe podea, mobila din lemn de pin cu tapițeria de bun-gust, arcadele și firidele din pereți, toate erau la fel de minunate ca întotdeauna. În definitiv, de ce să se fi schimbat ceva? se întreabă ea, obligându-se să accepte realitatea, oricât de dureros i-ar fi fost. Existența ei nu adăugase decât câteva tușe superficiale la mersul lin al gospodăriei lui Thane. În definitiv, o angajase pe Ephimi cea muncitoare și eficientă ca să se ocupe de acea latură a confortului sau.

Contribuția ei la existența lui Thane fusese specială, unică... așa crezuse cândva, cel puțin. Se simți copleșită de o dezolare cumplită și-și încleștă degetele în jurul poșetei, ca și cum acel contact i-ar fi adus o oarecare consolare. Întotdeauna îi plăcuse acea încăpere și ambianța ei atât de primitoare și relaxantă avea să-i lipsească mereu.

Zgomotul clanței o atenționează asupra venirii lui Thane și, întorcându-se brusc spre ușă, scăpă poșeta din mână și, cum aceasta alunecă pe mozaic, nu mai putu ajunge s-o ridice imediat. I se ncordă maxilarul de enervare față de neîndemânarea ei; o clipă de neatenție a fost de-ajuns să strice imaginea pe care și-o pregătise cu atâta grijă.

Cu spatele drept, se lăsă cu grijă pe un genunchi ca să recupereze bucățica de piele albă recalitrantă, numără până la trei pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine, după care se ridică, plină de grație, în fața bărbatului care o privea încruntat, cu o expresie cum pesemne numai Lucifer avusese după ultima întrevedere cu Dumnezeu. Îngăduindu-și luxul de a-l examina, constată amuzată că, de fapt, din toată casa aceea, numai el se schimbase – el, pe care îl considerase întotdeauna elementul de nezdruccinat. Acum, avea ochii mai încercănați, paloarea obrazilor era evidentă chiar pe bronzul tenului, iar în colțurile buzelor sale pline, atât de pasionale, ridurile, deși fine, parcă erau mai pronunțate.

Rămăseseră totuși destule trăsături neschimbate: în primul rând, ținuta mândră a acelui trup impunător, bărbia ușor ridicată, sfidător, expresia de duritate și lipsă de înțelegere. Imposibil de domolit – acesta era cuvântul, se gândi ea, străbătută de un fior. Cât de sugestiv îngenunchease în fața lui cu câteva clipe înainte... ca într-o îndreptățită interpretare

freudiană a unei reacții a subconștientului. Thane... lord... senior... stăpân.

Pe neașteptate, se legănă ușor, pe măsură ce încăperea se transforma într-un tunel din ce în ce mai întunecat în care chipul lui se estompa. Mai mult îl simți decât îl văzu venind spre ea și, învăluită de căldura și parfumul lui ușor înțepător, profund masculin, știu că exact în momentul în care picioarele ei refuzau s-o mai susțină, Thane o ridică în brațe, scutind-o de situația penibilă de-a se prăbuși pe podea.

Nu-și pierdu complet cunoștința. Încă înainte ca el s-o așeze pe canapea, creierul începuse să i se oxigeneze din nou. Și ea, care se credea pregătită pentru impactul revederii! Era clar că subestimase forța simplei lui prezențe, sau poate propria fragilitate.

— Poftim. Asta poate să te facă să-ți revii, spuse el, întinzând spre ea un pahar de cristal cu coniac.

Începuse să-și revină și-n ochii ei sclipea deja provocarea.

— Metaxa? Pentru mine? Dar ziua Sfintei Domenica parcă era în ianuarie, nu în iunie.

Constată, cu o plăcere paradoxal plină de amărăciune, cum încheieturile degetelor lui strânse convulsiv în jurul piciorului paharului, se albesc. Așadar, remarca ei avusese efect. Însemna că nu uitase: ultima oară când o găsisese cu un pahar cu băutură în mână, îi spusese, plin de sarcasm, că ea părea să trateze fiecare zi ca și când ar fi fost Sfânta Domenica și, cum ea nu înțelesese aluzia, trebuise să-i explice, cu obișnuitul lui aer de superioritate rece, că femeile din Grecia sărbătoreau atunci ziua moașei și că era singura zi a anului în care li se îngăduia să bea puțin mai mult decât ar fi fost indicat, fără a fi criticate. Fusesse o ironie nemeritată, care o duruse

îngrozitor. Este adevărat, se obișnuise într-un timp să bea un păhărel de coniac în fiecare seară înainte de a merge la culcare, ca să poată adormi, dar nu se așteptase să fie catalogată drept alcoolică, iar rana provocată de acea insultă încă nu se vindecase.

Expresia de pe chipul lui se relaxase, iar acum o privea gânditor.

— N-ai uitat... Mă miră, Sapphira. Credeam că tradițiile și cultura țării mele ți se par prea plictisitoare.

— Cred că nu se poate uita o nedreptate care ți s-a făcut cândva, în ceea ce privește Grecia, nu m-a plictisit niciodată.

— Atunci, poate grecii, sau... mai bine spus, unul anume.

Ceea ce citea pe figura lui o incita la un răspuns furios, dar, conștientă de pericol, inspiră adânc, se stăpâni și, ridicând ușor din umeri, reuși să-i vorbească liniștit, deși își simțea buzele uscate.

— Dacă asta vrei să crezi... Nu intenționez să te mai contrazic.

— Iată o îmbunătățire categorică. În cazul acesta, ia-ți medicamentul și... zâmbește!

Îi întinse din nou paharul, dar ea ridică mâna în semn de refuz.

— Nu, nu mai pot. Nici n-ar fi indicat să beau pe stomacul gol, mai ales pe căldura asta.

— N-ai mâncat de prânz?

Tonul lui, deopotrivă iritat și îngrijorat, cerea imperios un răspuns.

Nici prânzul, nici micul dejun, nici cina cu o seară înainte și lista putea continua. În ultimele trei zile, mâncarea devenise ceva cu totul lipsit de importanță pentru ea și, cu cât

mânca mai puțin, cu atât trupul ei cerea mai puțin. Ridică din umeri, nepăsătoare, deși era conștientă de privirea lui cercetătoare asupra constituției sale mult prea firave.

— N-am avut chef să mănânc, spuse ea indiferentă, sperând ca subiectul să fie abandonat. Mi se-ntâmplă uneori, când e prea cald.

— Hmm...

Enervat, Thane puse paharul pe o măsuță lângă ea și, îndreptându-se cu pași mari, hotărâți spre ușă, o strigă pe Ephimi, vocea lui răsunând autoritar în liniștea coridorului.

— Adu, te rog, imediat, niște delicatese pentru soția mea, ceva care să-i trezească pofta de mâncare.

După care reveni lângă ea: un uriaș pe care ea îl considerase cândva elementul cel mai grozav și mai tentant din micul ei univers. Acum, nu-i mai făcea plăcere să-l privească. Tot ce rămăsese din ceea ce odată crezuse cu tărie că e dragoste, era o durere surdă devenită parte integrantă a existenței ei de câteva luni încoace.

— Ephimi îți va aduce o gustare, o anunță el scurt, cu o sclipire în priviri, ca și cum s-ar fi așteptat la o nouă ripostă. Te rog să ai amabilitatea să mănânci, Sapphira, deoarece obișnuința de a face contrariul a ceea ce spun eu ar fi un act iresponsabil în această situație. Dacă pentru tine nu te temi că ai putea leșina în timp ce te afli la volanul mașinii, cel puțin, gândește-te că, alături de tine, va fi și fiica mea.

Era încordat și avea o figură nefericită, plimbându-se prin cameră ca un animal în cușcă, dar în același timp cu grația specifică oricărei sălbăticiuni. Își ținea mâinile în buzunare și umerii cu mușchi puternici, aduși puțin în față, iar ondulațiile

părului său des sfîdau, ca de obicei, severitatea pieptănăturii care le era impusă.

— N-am venit cu mașina, ci pe jos.

Fără să vrea, Sapphira simți un ușor triumf când mărturisirea ei îl făcu să se oprească brusc.

— Pe jos! Pentru numele lui Dumnezeu, yineka! Din oraș până aici? Pe căldura asta! Nu-i de mirare că arăți pe jumătate moartă.

— Mulțumesc, Thane.

Nu era totuși jignită de remarca lui, din moment ce era purul adevăr. În fiecare dimineață, oglinda din dormitorul liber pe care Lorna i-l pusese la dispoziție îi confirma completa lipsă de atractivitate: trasă la față, cu adâncituri deasupra claviculei și brațele, altădată cu un contur plin de grație, acum uscățive.

— Și ce intenții ai? Va juca Michael cel omniprezent rolul șoferului, sau iei un taxi? Sper că... adăugă el, încruntându-se brusc, cum răspunsul din partea ei întârzia, nu te aștepti să te duc eu cu mașina...

Furia lui, deși controlată, o făcu să se retragă instinctiv, afundându-se și mai mult între pernele canapelei. Ca și cum s-ar fi înjosit să-i ceară vreo favoare! Simplul fapt de a suporta o astfel de întrevvedere cu el era un chin prin care trecea numai pentru că simțul onoarei i-o impunea.

— Nu mă aștept la nimic din partea ta. Intenționez să mă întorc exact cum am venit.

— Pe jos! explodează el. Cu un copil de trei ani?

Înainte ca Sapphira să-și dea seama de intențiile lui, Thane veni cu pași repezi și, prinzând-o de brațe, o ridică de pe

canapea și, fără să-i dea drumul, îi privi lung chipul pământiu.

— Ai de gând s-o iei pe Victoria cu tine, nu-i așa, Sapphira? Pentru asta ai venit, ca să mă lipsești de fiica mea, nu-i așa?

Deodată, cu capul dat pe spate într-o atitudine de frondă, înfruntându-l cu privirea provocatoare a frumoșilor ei ochi albaștri, Sapphira se simți însuflețită de un curaj nebănuț.

— De ce? Mi l-ai da pe fiul tău?

— Nu! spuse el cu o furie abia stăpânită, strângându-i brațele subțiri. Nu, repetă el mai blând. Dacă asta sperai, nu-ți face nicio iluzie. Nu ți l-aș da niciodată – dar absolut niciodată – pe fiul meu. Stephanos îmi aparține prin lege – și va rămâne al meu! Pentru asta ai venit? Pentru un eventual demers în legătură cu Stephanos?

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Șocată de propriul ei curaj, dar și uimită că a fost imediat ascultată, își duse instinctiv mâna la locul dureros după strânsoarea lui și, fără să vrea, văzu cum privirea lui se întuneca văzând gestul, deși n-ar fi putut spune dacă de remușcare sau de enervare.

— De fapt, te-nșeli, îl anunță cu un calm pe care era departe de a-l simți. N-am venit să ți-l cer pe fiul nostru. Dimpotrivă, am venit să-ți spun că sunt pregătită să renunț la dreptul de custodie asupra fiicei noastre.

Făcu o pauză înainte de a continua, nu pentru a spori efectul dramatic, ci pentru că îi venea îngrozitor de greu să rostească restul cuvintelor.

— Poți rămâne cu amândoi copiii.

Capitolul 2

Își repetase discursul toată dimineța, așa că n-ar fi trebuit să înceapă să plângă. Era și-așa suficient de neatrăgătoare, fără ochii și nasul roșii. În plus, Ephimi apăruse la ușă cu o tavă cu farfurii cu fructe, ouă, brânză, pâine proaspăt coaptă și prăjituri. Tamponându-și repede ochii cu o batistă de hârtie, Sapphira îl văzu pe Thane luând tava din mâinile menajerei, mulțumindu-i.

— Mănâncă, Sapphira, ordonă el scurt.

Tăcută, ridică una din farfurii, servindu-l mai întâi pe el.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame.

Refuzul lui n-o surprinse. Trecuse mult timp de când nu mai mâncaseră împreună și încă și mai mult timp de când, chiar mâncând împreună, nu terminaseră masa într-o atmosferă de animozitate și amărăciune. Își luă, deși fără niciun chef, o prăjitură care, abia scoasă din cuptor, se topea în gură.

— Așadar, întrerupse Thane tăcerea, cu o ostilitate vădită nu numai în tonul vocii, dar și întipărită pe chip, ai hotărât să-ți abandonezi ambii copii. Ciudat... singurul lucru în privința căruia nu aveam nicio îndoială în legătură cu tine era dragostea ta față de Victoria și Stephanos. Cine ți-a vârat în cap această idee? Prietena ta emancipată, sau fratele ei cu care pune totul la cale?!

Nu, nu-l va lăsa să vadă cât de dureros îi marca sensibilitatea disprețul lui și nici cât de jignită se simțea din cauza denigrării prietenilor ei.

— A fost decizia mea. Și sunt copiii noștri, Thane, nu doar ai mei.

— Ah, da, sigur. Copiii noștri, unul pentru mine și unul pentru tine, cu permisiunea legii. Judecata lui Solomon, Sapphira, iar tu îi întorci spatele. De ce? Pentru că ai hotărât să trăiești în păcat cu prietenul tău? Intenționezi să-i abandonezi pe amândoi, pentru a-ți satisface propriile plăceri, acesta e motivul?

Un val de furie îi înecă tristețea. Crezuse că Thane va fi atât de încântat să aibă custodia asupra ambilor copii, încât nu se va coborî s-o mai insulte, dar trebuia să-și dea seama că nu va fi așa. Îi privi chipul mândru, acuzator, încercând zadarnic să găsească un cât de mic semn de înțelegere din partea lui.

— Pentru Dumnezeu, Thane, chiar nu înțelegi... Povestea asta nu are nimic de-a face cu Lorna sau cu Michael. Lorna îmi vrea fericirea, iar Michael n-a fost niciodată decât un prieten care, întâmplător, este de sex masculin.

Nicio schimbare pe chipul lui; bineînțeles, era surd la orice explicație sau protest din partea ei.

— Nu pentru că n-o vreau pe Victoria... Cum să n-o vreau, sigur că o vreau... îi vreau pe amândoi! Dar sunt gemeni... Gemeni! Nu înțelegi ce-nseamnă asta? Dacă i-ai fi urmărit măcar o dată – cu atenție – când sunt împreună, ți-ai fi dat seama că au nevoie unul de celălalt mai mult decât au nevoie de mine. Judecata lui Solomon! pufni ea pe un ton disprețuitor și plin de amărăciune. În Anglia, mi-ar fi fost incredințați amândoi. Ce fel de judecător s-ar gândi să despartă doi gemeni? Este o lucrare a diavolului și nu pot îngădui așa ceva.

— În Grecia, fiul este lăsat întotdeauna tatălui.

Expresia chipului lui rămăsese dură, dar ridurile din jurul gurii deveniseră mai pronunțate în starea aceea de încordare, iar dacă într-adevăr, ochii sunt oglinda sufletului, atunci Sapphira privea într-o tainiță de durere. Era adevărat, doar în momentele de cea mai neagră deznădejde pusese la îndoială devotamentul lui Thane față de copiii lor.

— Ai sperat tot timpul că vei obține custodia amândurora, spuse ea cu voce stinsă, dându-și seama pentru prima dată de acel adevăr.

— Da. La noi, bărbatul este întotdeauna șeful familiei și răspunde de aceasta.

— Ei bine, acum dorința îți e îndeplinită.

Sapphira se ridică și se duse la fereastră. Ce naivitate din partea ei să-și închipuie că după luni de zile în care Thane refuzase divorțul pe care ea i-l ceruse în mod categoric, obținuse o victorie asupra lui când el sugerase o separare legală. Și dacă n-ar fi fost atât de copleșită de nefericirea ei, și-ar fi dat seama că și el, exact ca și ea, se aștepta să obțină custodia asupra ambilor copii. În schimb, se dăduse decizia absolut nebunească de a despărți doi gemeni, chiar dacă nu identici, dar oricum de nedespărțit.

Thane veni lângă ea.

— Adevărat? De ce crezi că ți-am refuzat divorțul pe care mi l-ai tot cerut? Bineînțeles, ca să nu te poți sustrage de la toate responsabilitățile! Ești mama lor, Sapphira și nimic nu poate schimba lucrul acesta, indiferent de sentimentele pe care le avem acum unul față de celălalt. Greșești când spui că n-au nevoie de tine. Dacă tu crezi cu adevărat asta, înseamnă că ești atât de îndrăgostită de Michael West, încât această nebulie te-a orbit complet.

— Nu sunt îndrăgostită de...

Voia să spună „de nimeni”, dar Thane o întrerupse, dezgustat.

— Scutește-mă de descrierea sentimentelor tale, căci n-am dispoziția necesară să ascult așa ceva. Copiii noștri nu trebuie să fie lipsiți de prezența și de compania ta, sau să nu te cunoască, sau să te accepte ca mamă doar pentru că noi doi nu mai putem conviețui ca soț și soție. Așadar, dacă ai alte gânduri, ai face bine să le uiți, dacă nu cumva vrei să uiți și de clauzele generoase pe care avocații noștri le-au dat în favoarea ta. Nu te văd în postura de fericită angajată ca ajutor la bucătărie pentru a o scoate la capăt.

N-avea niciun motiv să se teamă, dar era conștientă de puterea și de hotărârea lui Thane de a recurge la orice mijloc pentru a-și atinge scopul.

— Ei bine? Întrebă el enervat, privind cum gândurile ei îi marcau expresia feței. Vreau adevărul, Sapphira. Vrei să-ți părăsești copiii? Asta se ascunde în spatele vizitei tale?

Își ridică, mândră, capul, aruncându-i o privire rece.

— Nu, nu intenționez să dispar din viața lor. Dimpotrivă, vreau să-mi exercit cât mai des cu putință dreptul de a-i vedea.

— Ah!

Era o exclamație mai mult de triumf decât de ușurare, ca și cum amenințarea lui de a o lipsi de mijloace de subzistență avusese efect.

— În ceea ce privește partea materială, mă voi întreține imediat ce-mi voi găsi un serviciu.

— Nu va fi necesar. Doar n-am fost constrâns să fac această ofertă. Din punctul meu de vedere, ești încă, teoretic,

soția mea și voi continua să te întrețin atâta timp cât îți vei îndeplini obligațiile față de copiii noștri.

— Îți apreciez generozitatea, dar n-am făcut această căsătorie din interes. Nu e corect să continui să mă întreții, din moment ce...

— ...nu mai am dreptul să mă bucur de trupul tău?

— Da... nu...

Încurcată, își simți privirea atrasă de forța magnetică a ochilor lui; îi văzu, de asemenea, zâmbetul schițat fără pic de umor.

Trecuseră luni de zile de când nu se mai bucurase de trupul ei, o mulțime de zile cenușii și pustii când ea nu mai simțise *niciun* fior în prezența lui. Și totuși, nu cu foarte mult timp în urmă, el fusese atât sclavul ei plin de adorare, cât și stăpânul plin de generozitate.

— Ah, situația asta e imposibilă! strigă ea, cedând unei suferințe pe care o simți brusc de nesuportat. Un divorț ar fi fost o soluție mult mai bună pentru amândoi.

— Nu și din punctul meu de vedere. Sunt om de cuvânt și am promis să fim împreună la bine și la greu până la moarte, nu-i așa?

— Lucrurile se mai schimbă...

Își mută privirea, incapabilă să mai suporte suferința acelei critici nejustificate. Tot el promisese s-o iubească, dar făcuse dragoste cu sora ei și o luase pe Angelia Andronicos ca amantă.

— Se schimbă câte ceva, dar nu totul. Așadar, intenționezi să locuiești în apropiere, când îți voi găsi o locuință potrivită, și să vezi copiii regulat? Nu intenționezi să te întorci în Anglia și să-i părăsești cu desăvârșire?

— Nu...

Orice alt cuvânt se opri în nodul din gât gândindu-se la fețele micuților, la brațele lor moi, la glasurile lor pline de bucurie, la dragostea lor necondiționată.

— Nu mai am ce să caut în Anglia...

De când ai înfipt pumnalul urii între mine și sora mea, ar fi vrut să adauge, dar n-o făcu.

— Poți avea acces nelimitat. N-am avut niciodată intenția să te opresc să-i vezi, deși aș fi luptat prin orice mijloc să te împiedic să mi-i iei.

— Ciudat... Am fost amândoi atât de siguri de drepturile noastre incontestabile, iar oficialitățile și-au bătut joc de noi.

— Paliatsos, hmm, folosi Thane cuvântul grecesc pentru „clovni”. Nu sunt obișnuit să joc rolul acesta.

O spusese pe un ton atât de amenințător, de parcă pregătea deja o cumplită pedeapsă pentru autoritățile care încercaseră să-i ia fiica.

— Ei, acum poți să arunci peruca portocalie și nasul roșu, pentru că nu te mai afli în postura de clovn. Ai, în definitiv, tot ce ți-ai dorit.

— Nu chiar tot, dar destul deocamdată. Presupun că aștepți să-ți mulțumesc.

— Pentru ce? Decizia mea n-are nicio legătură cu tine; am făcut lucrul acesta doar pentru binele copiilor.

— În cazul acesta, ar fi mai bine să te duci să le spui. Sunt în camera lor. Am încercat să le explic că vei veni în această după-amiază s-o iei pe Victoria la Kethina, dar, trebuie să recunosc că n-am reușit mare lucru. Au un fel uluitor de a se uni și a refuza să accepte ceea ce nu vor să se întâmple – precocii noștri didimee.

Sapphira zâmbi, recunoscând cuvântul grecesc pentru „gemeni”, bucuroasă că și Thane își dădea seama de puternica legătură psihologică dintre copii.

— Voi merge să le confirm așteptările, spuse ea pe un ton vesel, deși o durea faptul că fiica ei nu dorise să vină cu ea.

În orice caz, dacă avusese vreun dubiu în legătură cu justetea sacrificiului ei, aceasta era confirmarea de care avea nevoie.

— Să-i dezamăgești, vrei să spui. Făceau planuri să meargă amândoi cu tine.

Thane îi deschise ușa politicoasă și ea îl privi mirată, crezând că o ironizează, dar nimic din expresia chipului lui cu trăsături clasice nu lăsa să se întrevadă așa ceva. De fapt, când ieșea victorios, Thane era întotdeauna generos.

Ezitănd puțin în fața ușii camerei copiilor, Sapphira le auzi râsetele și apoi glasul gutural al Spiridoulei, care le vorbea în grecește. Se gândi, obosită, că dacă ar fi știut mai bine grecește când Thane i-o prezentase pe tânăra pe care o angajase ca bonă, sau dacă Spiridoula ar fi știut măcar puțină engleză, relația dintre ele ar fi fost mai bună. Așa, ea interpretase tăcerea fetei drept ostilitate și chiar insolență mută. Thane insistase, însă, că era competentă și conștiincioasă, iar acum, după trei ani, recunoștea că el avusese dreptate. Categorie, nici ea nu s-ar fi mutat la Lorna acum nouă luni, dacă n-ar fi fost convinsă că, indiferent de situație, copiii ei erau pe mâini sigure. Sigur, venise în fiecare zi să-i vadă, când știa că Thane nu era acolo.

— Kyria Stavrolakes... o salută Spiridoula cu o ușoară înclinare a capului cu păr negru ca pana corbului.

— Herete, Spiridoula, îi zâmbi ea, bucuroasă de progresele la limba greacă pe care le făcuse în ultimele luni.

Victoria, cea mai exuberantă și mai volubilă dintre gemeni, alergă imediat în brațele ei.

— Vine și Stephanos cu noi, mami! anunță fetița, într-un amestec de greacă și engleză, pe care Thane continuase să-l încurajeze și după plecarea ei. Putem să ne luăm și niște jucării? Tata spune că eu trebuie să-mi iau toate hainele. Poate să și le ia și Stephanos? Tata mi-a cumpărat o rochie nouă special ca s-o port azi. Am ales-o eu; e albă, vezi? arată ea mândră broderia. E ca o rochie de mireasă. Am să mă mărit cu Kostas, dar tata spune că mai întâi trebuie să-nvăț să gătesc musaca, pentru că datoria unei femei este să-și hrănească soțul.

— Tata știe cel mai bine să stabilească prioritățile, șopti Sapphira, apoi se întoarse să-și îmbrățișeze și fiul.

Mai tăcut și mai retras decât sora lui, Stephanos semăna mai mult cu tatăl lui. Născuți prin cezariană, el fusese primul înregistrat. De multe ori Sapphira se întrebase dacă nu fusese cumva decizia echipei de medici de a înregistra mai întâi băiatul ca primul născut, conform tradiției îndelungi a țării ca societate patriarhală.

— Tata a spus că se va simți singur aici fără mine, spuse băiețelul, fixând-o cu o privire gravă. A spus că nu putem face întotdeauna ceea ce dorim... și că, în schimb, mă va duce la mare, dar eu vreau să merg cu tine și cu Vicki... nu poți să-l faci să spună „da”?

— N-a fost decizia lui, iubitul meu. În orice caz, adăugă ea repede, cu un aer vesel, văzându-i chipul nedumerit, planul s-a schimbat. Veți rămâne amândoi aici, cu tata și cu

Spiridoula, iar eu voi veni să vă văd cât pot de des. Vom putea ieși să ne plimbăm exact ca acum și ne vom distra grozav împreună, veți vedea.

— Nu mai vii seara să ne învelești și aseară lui Vicki i-a fost rău și-a plâns după tine.

Inima Sapphirei deveni ca de plumb. Fetița era bine acum, fără îndoială, dar... ce se va întâmpla pe viitor? Dacă avea să se-mbolnăvească... una din acele boli infecțioase inerente copilăriei... cum va suporta să stea departe de ea? De amândoi, de fapt? Chiar știind că Thane și Spiridoula ar fi extrem de devotați, tot n-ar fi suficient pentru liniștea ei sufletească. Încercă să alunge senzația de rău ce amenința s-o cuprindă și să se concentreze asupra a ceea ce Victoria începuse din nou să povestească.

— Doula a spus că am băut prea multă limonadă acidulată aseară. Trebuie să pleci în fiecare noapte? Tata nu pleacă, dar aseară a trebuit să plece și el. Mai întâi n-a vrut, pentru că-mi era rău, dar a venit Angelia, s-a uitat la mine și a zis că rămâne ea, ca tata să poată să plece, pentru că era important, dar Doula a zis că nu e nimic grav.

— Mama lui Kostas pleacă în fiecare seară, interveni Stephanos. Lucrează într-o tavernă și câștigă o mulțime de bani, pentru că singur, tatăl lui nu le poate cumpăra tot ce vor. Așa faci și tu?

Ce să le spună? În ciuda precocității lor, era dificil de estimat cât înțelegeau. Și apoi, ce le-o fi spus Thane, dacă le-a spus ceva? Mama voastră și cu mine nu mai putem locui împreună? Nu ne mai iubim; nu mai vrem să locuim în aceeași casă și să dormim în același pat. Nu mai vrem să fim văzuți împreună, de aceea ies cu Angelia Andronicos.

Angelia este o femeie experimentată, o văduvă care înțelege ce-i trebuie unui bărbat...

Încetă să mai fabuleze. Indiferent de realitate, Thane nu era omul care să vorbească astfel copiilor.

— Nu, nu trebuie să merg să muncesc, dar am o prietenă foarte bună, Lorna, care m-a invitat să stau cu ea un timp.

— Dar te vei întoarce repede la noi, nu-i așa, mami?

Victoria pusese această întrebare de care se temuse atât de mult. De atâtea luni, copiii acceptaseră acest du-te-vino al ei, dar era conștientă că nu era decât o chestiune de timp până să-i pună inevitabila întrebare.

— Nu voi fi departe, încercă ea un răspuns evaziv. De fapt, avem o mulțime de planuri de făcut și ar putea fi foarte palpitant pentru noi toți.

— Încă mai ești certată cu tati?

Provocarea lui Stephanos o luă complet pe nepregătite.

— Nu, sigur că nu...

Era complet dezorientată, dar se gândi că nu era bine să le confirme vreo temere sau îngrijorare.

— Țipai la el, o acuză din nou fiul ei, încăpățânat.

— Ba el țipa la mami, interveni Victoria, aparent neinteresată. Doula dădea muzica tare, dar noi tot îl auzeam.

— Oamenii vorbesc întotdeauna mai tare când sunt entuziasmați sau fericiți, nu știți? Asta nu înseamnă nimic. Dumnezeu, ar trebui să vă auziți pe voi... Mă-ntreb cum de biata Spiridoula n-a surzit până acum.

— Surdă, surdă, surdă, repetă Victoria, ea însăși ridicând tonul, încântată de explicație.

— Ssst! Încercă s-o tempereze Sapphira cu prefăcută severitate, fără a putea să-și ascundă complet zâmbetul de ușurare. Ce-ar fi să mergem jos, în grădină?

— Acum rămâi cu noi, mami? întrebă Stephanos, atingându-i mâna.

— Ah, dragul meu, nu cred că pot... spuse ea și când deschise ușa, fața ei era plină de tristețe. Tati nu se aștepta ca eu să rămân, iar Lorna...

— Lornei i se poate telefona, se auzi vocea lui Thane, care apărău pe neașteptate. Mă întrebam ce tot discutați voi...

O spusese ca și cum ar fi bănuir că-i subminează autoritatea, sau că spune cine știe ce minciuni despre el, sau că încearcă să-l pună într-o lumină nefavorabilă în fața copiilor. Cum de nu-și putea da seama că, indiferent de ceea ce făcuse sau nu făcuse el, era ceva ce-i privea doar pe ei doi și că nu s-ar fi înjosit niciodată să spună copiilor ceva rău despre el?

— De fapt, sunt câteva lucruri despre care trebuie să discutăm, adăugă el scurt.

— Nu se poate altă dată?

Oboseala începea să-și spună cuvântul, sporită de încordarea nervoasă în care se afla.

— Mă tem că nu. Sigur, apreciez foarte mult gestul tău, dar nu mă așteptam la așa ceva, iar situația ridică probleme.

Făcu semn copiilor să coboare, apoi se retrase pentru a o lăsa pe Spiridoula să iasă și în cele din urmă o luă ușor pe Sapphira de braț.

— Să revenim în salon. Poți urmări de acolo copiii cum se joacă în grădină și, între timp, putem discuta. Vino, Sapphira, doar nu-ți mai e teamă să fii singură cu mine...

Sapphira se mulțumi să scuture din cap. În prezența acestui bărbat, încercase toate emoțiile pe care le putea trăi o femeie, dar acum nu mai simțea absolut nimic.

— Îți amintești de Konstantinos?

— Insula din Arhipelagul Cicladelor? întrebă ea, surprinsă. Sigur că da. Am mers acolo în prima vară după ce ne-am căsătorit. Am stat în ferma aceea veche despre care mi-ai spus că ai cumpărat-o când ai început să devii om de afaceri de succes, ca un loc de refugiu și relaxare.

Făcu o pauză, zâmbind la amintirea celor trei săptămâni petrecute acolo.

— Ai spus că sunt prima femeie pe care ai dus-o acolo...

— Singura femeie, o corectă el cu blândețe, în timp ce ea se așeză, pe jumătate întoarsă cu spatele la el, pentru a urmări pe fereastră copiii. Am hotărât să-l iau pe Stephanos acolo pentru câteva zile în timp ce lucrez la un program deosebit de complex care, deocamdată, ne dă tuturor bătaie de cap.

— Și?

Lupta împotriva amintirilor din acele zile fericite, amintiri care nu făceau decât să-i facă durerea prezentului și mai greu de suportat.

— Și... mă descurc cu un copil, dar nu cu amândoi, pentru că trebuie să și lucrez.

— Ephimi...

— M-a rugat deja să-și ia câteva zile libere pentru a le petrece cu fratele ei, venit într-o scurtă vizită din Statele Unite.

— Atunci, Spiridoula...

— Logodnicul ei nu-i dă voie să locuiască în aceeași casă, pe o insulă aproape pustie, cu un bărbat recent separat de soția sa, fără cheazășia unei alte prezențe feminine.

Da, nu era cazul să mai încerce să comenteze ceva în această privință. Trebuia să recunoască, Thane avea dreptate; desigur, nu i-ar fi fost greu să organizeze programul gemenilor și să le impună disciplina spartană care i-ar fi permis lui să lucreze la acele complicate diagrame, dar i-ar fi luat timp și energie pe care nu era pregătit să le cheltuie în acest fel. Stephanos, care oricum era mai liniștit, ar fi fost mai ușor de stăpânit, mai ales despărțit de sora lui, dar Victoria... Sapphira zâmbi trist, imaginându-și-l pe Thane încercând să stăpânească exuberanța și explozia de vitalitate a fiicei sale fără ajutorul unei femei...

— Înțeleg; vrei s-o ții la mine pe Victoria câteva zile.

— Dimpotrivă...

Scurta lui ezitare nu făcu decât să aducă un plus de emfază următoarelor lui cuvinte.

— Vreau să vii și tu cu noi.

Sapphira îl privi lung, uluită.

— Bine, dar este ridicol! Cum aș putea să plec undeva cu tine? Doar sunt fosta ta soție!

— Statutul este de soție separată, nu fostă. Aceasta nu înseamnă că nu putem să cooperăm, dacă este în avantajul amândurora. Tribunalul a impus limite pentru că noi am cerut, dar dacă suntem amândoi de acord să le încălcăm, nu putem fi penalizați, nu?

Așteptă comentariul ei, dar, cum acesta întârzia, continuă:

— Probabil le-ai spus copiilor că vor rămâne împreună și, din moment ce Stephanos știe că urma să-l iau la

Konstantinos, este firesc ca Victoria să fi presupus că va merge și ea, așadar soluția e simplă. Apoi, din moment ce vei fi și tu cu mine, prietenul Spiridoulei nu mai poate avea vreo obiecție, așa că ea va avea grijă de copii, iar noi ne vom vedea fiecare, de treaba lui. În plus... se pare că și ție ți-ar prinde bine o vacanță.

— Dar nu putem locui din nou în aceeași casă!

— De ce nu? Dacă-ți amintești, casa este suficient de mare pentru toți, fără să ne încurcăm unii pe alții. Putem nici să nu ne vorbim, dacă vrei. Gândește-te la avantaje: logodnicul Spiridoulei nu va fi gelos, eu voi putea lucra liniștit la proiectul meu, iar tu... tu, Sapphira mou, vei avea la dispoziție câteva zile și nopți prețioase împreună cu copiii, înainte de a-i lăsa definitiv în grija mea.

— Thane!

Pe buzele ei, numele lui suna jumătate a protest, jumătate a rugăciune. Cum putea fi atât de crud încât să ia în derâdere cumplita ei pierdere, sub masca generozității? Rostise chiar „Sapphira mea” în grecește, așa cum făcea la începutul fericit al relației lor. Să se lase iar sedusă de limba lui mieroasă?

Totuși, avantajele erau evidente: timpul petrecut cu copiii, o ocazie de a-i face să înțeleagă că plecarea ei nu însemna că-i părăsește, că îi dorește tot atât de mult ca și tatăl lor, dar că fusese victima unei judecăți nedrepte și ea acționase doar pentru binele și în interesul lor pe termen lung...

— De ce eziți? Ți-e teamă de mine? N-ai încredere că respect condițiile separării noastre?

Sapphira deschise larg ochii, parcă pentru a lăsa să i se citească și mai bine suferința întipărită în ei. Cum să răspundă la o astfel de întrebare? Își știa soțul ca fiind un bărbat

mândru și pasional, care se opusese categoric dorinței ei de a rupe orice legătură legală cu el, nu pentru că ar fi iubit-o, ci din orgoliul de a-și menține dominația asupra ei, ca asupra oricărei posesiuni la care refuza să renunțe, chiar dacă aceasta însemna să împartă numele, averea și venitul cu o femeie care nu mai însemna nimic pentru el.

— Așadar, asta e.

Ceea ce citise pe chipul ei, indiferent ce era acel ceva, părea să-i fi furnizat răspunsul. Continua să-l privească, tăcută, în timp ce el își trecea ușor limba peste buze, înainte de-a vorbi din nou.

— Nu-ți dai seama că ai reușit să faci ceea ce nicio altă femeie n-a încercat vreodată, agape mou? Întrebă el blând, în timp ce în ochi avea o ostilitate pe care n-o putea ascunde. M-ai privat de bărbăție. Mă aflu acum într-o postură mai ingrată chiar decât un băiețandru de pe plajă care-ți aruncă priviri galeșe, sau decât un chelner îndrăgostit care tot mai speră să te atingă. Mi se interzice prin lege să te ating, n-are importanță dacă din pasiune sau din furie. Eu, care te-am ținut în brațe și te-am avut în patul meu, care ți-am impregnat trupul cu trupul meu și am făcut să rodească viața copiilor noștri, eu, bărbatul pe care ai jurat să-l iubești, să-l cinstești și să-l asculți întotdeauna, sunt amenințat cu închisoarea dacă îți ating cu un deget pielea delicată. Crezi că nurii tăi m-ar determina să risc să fiu întemnițat? Chiar crezi asta, Sapphy mou?

— Nu...

Închise ochii, ca să nu mai vadă nici expresia disprețuitoare și înverșunată de pe chipul lui, nici imaginea propriului trup slăbit reflectată în oglinzile ce dădeau un plus

de eleganță salonului. Nu, n-avea pretenția că putea atrage un bărbat atât de frumos și de senzual ca el, doar primise deja dovada că preferințele lui erau altele.

— Nu... șopti ea, jenată. Nu cred așa ceva.

— Atunci, te deranjează părerea anemicului tău compatriot și a surorii lui, cea maliosa?

— Lorna nu e o vrăjitoare; pot chiar să spun că este cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. N-ai dreptate s-o insulti. Mi-a oferit un adăpost atunci când devenise imposibil să mai stau lângă tine.

Inspiră adânc, conștientă de furia care-i încleștase lui Thane maxilarul, dar simțea că trebuie să continue, deși își dădea seama că orice încercare de a găsi înțelegere se izbea de un zid.

— În ceea ce-l privește pe fratele acesteia, ei bine, chiar dacă Michael nu are carisma unui Stavrolakes, este blând, atent și loial și nu îmi influențează în niciun fel deciziile. Indiferent de ceea ce vrei să crezi, nu este, nu a fost și nici nu va fi niciodată iubitul meu.

Thane îi privi gânditor chipul îmbujorat de enervare.

— Chiar așa? Sper, Sapphy, căci nu vei avea niciodată copii legitimi cu el, atâta timp cât pot să împiedic acest lucru.

— Singurii copii pe care-i voi dori vreodată *sunt* cei pe care-i am deja. Sau mai bine zis, cei pe care i-am avut... adăugă ea, ridicându-se, obosită.

— Atunci, dovedește-o, Sapphy! Arată-mi că binele lor înseamnă pentru tine mai mult decât părerea acelei maliosa, sau a bărbatului despre care tocmai ai spus că nu ți-e iubit. Dacă ești atât de devotată lui Stephanos și Victoriei precum susții, continuă el, ajungând din doi pași înaintea ei la ușă și

blocându-i ieșirea, cu siguranță vei fi suficient de altruistă pentru a le dăruia o ultimă vacanță cu toată familia.

Capitolul 3

— Ești nebună, complet nebună! declară Lorna West, stând în picioare, cu mâinile în șolduri și privind-o pe Sapphira cum își face bagajul. Ai suferit atât, ai trecut prin această traumă ca să nu mai fi nevoită să-l vezi vreodată pe acest bărbat, iar acum pleci în vacanță cu el? Sincer, Sapphy, ar trebui să-ți faci un control la cap.

— N-ar fi pentru prima oară...

— Nu încerca să mă faci să mă simt vinovată pentru ședințele de psihoterapie din perioada cât ai fost în clinică, pentru că nu-ți merge. Știm amândouă că boala ta după nașterea gemenilor a fost de natură fizică, din cauza unui dezechilibru hormonal, așa cum au dovedit și analizele. De data aceasta, însă, se pare că e ceva în neregulă cu judecata... Draga mea, îți vreau sincer binele.

— Știu foarte bine, spuse convinsă Sapphira, zâmbindu-i din toată inima.

Întâlnirea cu Lorna fusese un factor decisiv în însănătoșirea ei. Singură și nefericită, într-un stadiu avansat de depresie, cu mintea plină de gânduri sumbre în legătură cu eșecul căsniciei și cu trădarea propriei surori, găsisese în Lorna stimulentele de care avea nevoie pentru a putea privi din nou spre viitor.

Sigur că tratamentul primit pe durata celor trei luni cât fusese internată contribuise la însănătoșirea ei fizică, dar datora categoric recuperarea ei din punct de vedere

psihologic, prezenței tonice a Lornei. Thane aranjase ca mâncarea să-i fie adusă de la un restaurant de lux din apropiere, dar, deși avea toate specialitățile, excelent preparate și prezentate, n-o tentau aproape deloc, aceasta până în ziua când Lorna însăși veni cu cina.

Poate aceasta reușise s-o facă să iasă din atitudinea aceea rezervată pentru că era tot englezoaică. Astfel, Sapphira putuse discuta în voie în limba ei natală cu o femeie spirituală și amuzantă, care știa să asculte, dar era și un interlocutor plăcut, care era deopotrivă plină de căldură și rațională.

Apariția Lornei pe post de chelneriță fusese o situație unică, de urgență, în care se apelase la ea din cauza lipsei de personal, dar spre încântarea Sapphirei, revenise doar în vizită, până când, între ele se legase o strânsă prietenie. Astfel, Sapphira aflase că Lorna își părăsise serviciul la o agenție de publicitate din Londra pentru a scăpa de o relație amoroasă care nu avea niciun viitor, pentru a se stabili temporar în Grecia, unde își folosea abilitățile pentru a promova un restaurant în Kethina, proprietatea fratelui ei mai mic, Michael, și a unui om de afaceri grec.

În vârstă de vreo treizeci și cinci de ani, cu o gândire pozitivă, sigură pe ea și pe capacitatea ei profesională, n-avea nimic din descrierea de „vrăjitoare” cu care o etichetase Thane, considerând-o, în mod cu totul greșit, ca influențându-i negativ.

Și apoi, cine altcineva i-ar fi oferit un adăpost în ultimele nouă luni, când ea și cu Thane așteptau pronunțarea separării lor? Fie chiar numai pentru atât, Sapphira considera că-i datorează o explicație.

— Este cu totul altceva acum, Lorna. Thane acceptă pe deplin faptul că nu mai are niciun drept asupra mea și că, așa cum el însuși a spus, e pasibil de închisoare dacă se atinge de mine. În cel mai rău caz, putem să ne purtăm ca doi străini; în cel mai bun, ca doi prieteni.

— Prieteni? Dumnezeuule, draga mea, dacă tu crezi că pasiunea se poate transforma în prietenie doar printr-o hotărâre judecătorească, înseamnă că te afli într-o stare mai gravă decât credeam. Cât despre închisoare... Știm foarte bine că îți lipsește hotărârea de a-l trimite pe Thanos Stavrolakes în spatele gratiilor. Or, dacă noi două știm, crezi că el nu e conștient?

— Ai dreptate... Dar Thane este un om de onoare.

Doar un sadic ar închide într-o cușcă regele fiarelor sălbatice și, în plus, ea ura cruzimea sub orice formă.

— Nu zău?! De aceea ți-a sedus sora și umblă cu o amantă sub ochii lui?

— Nu pot dovedi niciuna din aceste fapte. Dacă aș fi putut, aș fi obținut divorțul și n-aș mai fi fost acum în această încurcătură. De data aceasta însă, am încredere în el.

— Poate ai dreptate. Dacă depășește limita, ai putea să ceri custodia lui Stephanos și cred că n-ar risca.

Oricum, Sapphira știa bine că nici n-o mai dorea ca femeie, după cum lăsase clar să se înțeleagă ultima oară când împărțiseră patul.

— Ai văzut?

— Dar tu, Sapphy? Aceste zile idilice cu copiii îți vor face despărțirea mai ușoară?

— După cum se spune, să nu-ți faci griji pentru a doua zi, căci nu se știe dacă va mai veni o a doua zi.

— Ah, draga mea, din experiența mea... vine întotdeauna.

— În cazul acesta, voi vedea atunci.

Dacă la început fusese destul de sceptică, acum își dădea seama că acele zile în plus cu copiii erau un bonus pe care nu-l putea refuza.

— Bine, cum dorești. Ai face bine să-ți iei cremă cu tine, căci soarele și vântul din Ciclade sunt combinația perfectă pentru a transforma o piersică în prună. Și folosește un șampon cu ulei de nucă de cocos, adăugă ea aruncând o privire critică spre părul uscat al prietenei sale.

— Mi se pare că e cam târziu pentru a mai repara ceva...

— Prostii! Nu e niciodată prea târziu pentru a aduce unele îmbunătățiri, iar la vârsta ta e suficient să ai puțin mai multă grijă pentru a asista la adevărate miracole în scurt timp. Răsfață-te puțin și vei fi ca înainte. Lasă-mă pe mine să-ți pregătesc trusa cosmetică; în schimb, nu vreau decât să-mi promiți că vei mânca bine.

— Promit.

În timp ce-și făcea bagajul, Sapphira trecu în revistă acea după-amiază. După ce a fost de acord cu planul lui Thane, rămăsese cu copiii mai mult decât intenționase. Luase cina devreme cu ei, ascultându-i făcând planuri în legătură cu apropiata vacanță. Thane se retrăsese în birou și nu apăruse decât când Sapphira îi anunțase intenția ei de a pleca. De fapt, în ciuda a ceea ce declarase mai devreme, o aștepta deja în Mercedesul lui albastru-închis, deschizând portiera pentru ea și invitând-o să urce. Nu voia nicio favoare din partea lui și, instinctiv, deschisese gura să spună că preferă să meargă pe jos. Dacă i-ar fi vorbit înainte de intenția lui, cu siguranță i-ar fi refuzat oferta, dar așa, ar fi fost o grosolănie din partea ei

să insiste să meargă pe jos. Ca să fie foarte sinceră, nici nu i-ar fi făcut cine știe ce plăcere să străbată din nou străzile acelea prăfuite, așa că, din moment ce Thane se răzgândise, se răzgândise și ea și se așezase lângă el, cu un murmur de mulțumire. Privirea lui surprinsă de faptul că nu ripostează veni ca o recompensă pentru ea; după toate aparențele, Thane era pregătit pentru un schimb dur de cuvinte, iar ea îl privase de acea plăcere.

Zâmbi fără să vrea. Poate că, dacă în decursul celor cinci ani de căsnicie, i s-ar fi opus mai puțin în o mulțime de probleme minore, ar fi fost mai bine pentru amândoi. Ciudat că acum, când câștigase în instanță dreptul la o libertate mai mare, devenise, paradoxal, mai supusă.

Mai târziu, după ce-și făcu baie și-și spălă părul, Lorna apăru încărcată de cutii cu cremă, tuburi și sticlute.

— Cremă de noapte, cremă pentru mâini, cremă antirid cu grad ridicat de protecție împotriva ultravioletozelor, cremă hidratantă, balsam pentru păr, enumera ea, în timp ce punea fiecare obiect pe măsuta de toaletă.

— Dumnezeuule! izbucni în râs Sapphira. Cred că sunt într-un stadiu mult mai grav decât cred. Chiar au efect toate lucrurile astea?

— Majoritatea, în anumită măsură, cred. Ceea ce ne trebuie cu adevărat, este o cremă anti-gravitație, pentru că până atunci, spectrul ridurilor va continua să ne bântuie viața. Asta nu înseamnă că apariția lor nu poate fi întârziată. Și nu uita că natura nu plănuise pentru tenul tău trandafiriu expunerea la soarele acestei țări. Ia-le, Sapphy, împreună cu toată dragostea mea și folosește-le cu plăcere, în definitiv, timpul va trece greu pentru tine. Căci mă-ndoiesc că după

lăsarea întinericului, vei avea ce face; aşadar, profită să-ţi aplici tratamentul de înfrumuseţare.

Rămasă singură, Sapphira încercă să se relaxeze, dar îi era imposibil să adoarmă. Aplicând ceea ce fusese învăţată la clinică, făcu un efort pentru a-şi destinde muşchii începând cu degetele de la picioare şi terminând cu cei de la umeri şi gât. Subconştientul începu să lucreze şi-n faţa ochilor îi apărură crâmpeie din trecut şi filmul amintirilor se derulă din nou, de la momentul în care, cu cinci ani şi jumătate în urmă, începuse totul.

Cu o oră înainte de miezul nopţii, chiar în ajunul Crăciunului, ea şi cu Thane se sărutaseră prima dată, la iniţiativa ei.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, îi spusese ea plină de îndrăzneală când, după cina festivă, ceilalţi se retrăseseră în salon.

În dimineaţa aceea, rupsese o crenguţă din vâscul atârnat sub lampadarul din vestibul şi-l prinsese strategic deasupra uşii ce dădea spre camera folosită ca birou şi ca sală de joc.

— Este o veche tradiţie moştenită de la druizi, continuase ea cu seninătate, luându-l de mână, în timp ce fremăta de aşteptare. Vezi bobiţele acestea translucide? Ei bine, sub creanga de vâsc, bărbatul are voie să sărute fata, dar la fiecare sărut trebuie să rupă o bobiţă; când nu a mai rămas nicio bobiţă, are dreptul să... să o atingă.

— Iar ea nu are dreptul să-l refuze?

Combinăţia de prefăcut interes pentru faptul istoric şi suspans versat fusese calculată perfect pentru a-i spori băţările inimii.

— Nu, dacă se află din întâmplare chiar sub creanga de vâsc, îl provocase ea, într-o așteptare plină de speranță.

Doar nu putea să fie atât de nepoliticos să nu onoreze tradiția gazdelor sale...

Nu, nu fusese. Ochii lui verzi sclipiseră, amuzați și acceptase ceea ce buzele ei moi, întredeschise sub mângâierea lui caldă, îi ofereau generos. Își îngropase degetele în părul lui des și își lipise trupul de al lui, lăsându-se atrasă de magnetismul acelui bărbat viril.

— Sapphy... ah, Sapphy...

Buzele lui erau o catifea fierbinte peste obrazii și gura ei, iar ea, înnebunită de schimbarea pe care o simțea în propriul trup și de efectul pe care-l avea asupra lui, îi răspunsese fără nicio reținere. Și, când cu degete tremurătoare, el îi urmăse conturul formelor delicate geamătul ei ușor mărturisea o plăcere cu totul nouă, necunoscută până atunci. El întruchipa tot ce-și dorise ea: un bărbat frumos, tandru dar dominant, preluând inițiativa situației provocate de ea, pe care o transformase într-un joc amețitor.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebuse ea, îngrozită să nu fi făcut ceva greșit, care să întrerupă acea plăcere.

De data aceasta, privirea lui era gravă, cu străluciri de foc mocnit.

— Nimic. Nu știam că druizii aveau un obicei atât de... interesant.

— Sapphy... unde ești?

Vocea lui Abby întrerupsese vraja care o ținea înlănțuită în brațele lui. Se desprinsese, încă tremurând, din îmbrățișarea lui.

— David vrea să jucăm șarade. Vii?

Ajunsesese deja la ei și tăcuse, jenată, văzându-i sub vâsc.

— Ah, scuzați-mă... credeam că...

— Sora ta îmi explica tradiția minunată moștenită de la druzi, interveni Thane, pe un ton vesel. Îmi permiți?

Apoi o luase de mână pe Abby, o adusese în cadrul ușii și-i sărutase ușor obrajii îmbujorați, după care rupsese două boboite din vâsc.

Pentru prima dată în viață, simțise un val de gelozie față de sora ei mai mare. În ciuda diferenței de cinci ani dintre ele, fuseseră întotdeauna cele mai bune prietene și confidente. Cu părul șaten deschis cârlionțat și ochii căprui, Abby avusese întotdeauna o mulțime de admiratori, deși nu existase nicio relație serioasă, iar ea fusese întotdeauna mândră de succesul surorii ei.

Sărutul lui Thane fusese cât se poate de nevinovat și superficial și destinsese atmosfera în modul cel mai firesc, dar, Dumnezeu, o urâse în clipa aceea pentru că stricase totul. Oare atunci o fi fost Thane atras pentru prima dată de sora ei? La cei douăzeci și doi de ani ai săi, Abby era mai potrivită ca vârstă cu el, și apoi avea acea siguranță de sine și aerul sofisticat pe care câștigarea propriei existențe le dau unui adult.

Cam bosumflată, se alăturase familiei și celorlalți musafiri și jucaseră împreună tradiționalele șarade până când, după vreo două ore, se retrăsese la culcare. Bineînțeles, nu putuse adormi.

Următoarele zile fuseseră un amestec de plăcere intensă și frustrare, căci trebuise să împartă prezența lui Thane cu Abby și cu David. O dorea, știa că o dorea, dar proceda subtil și cu tact, fără s-o pună în vreo situație delicată față de frații ei,

printr-un flirt evident. Îi simțea, însă, vibrația intensă în orice atingere aparent întâmplătoare, în zâmbetul pe care i-l adresa numai ei, în cuvintele nerostite din priviri, sau în frânturile de conversație pe care le puteau schimba în secret.

— Când pot să te mai văd singură din nou, Sapphy? o întrebase el, urmând-o în sufragerie, unde ea așeza masa pentru prânz în ajunul Anului Nou.

Închisese ușa în urma lui și se sprijinise de ea, astfel încât să nu poată fi luați prin surprindere de intrarea cuiva.

O parte din ea știa că mama și sora ei erau în bucătărie, pregătind masa, în timp ce tatăl și fratele leneveau în fața televizorului în salon, dar cealaltă parte era convinsă că în clipele acelea nu existau decât doi oameni pe lume: Thane și cu ea.

— Vrei? Credeam că-ți place mai mult compania lui David și a lui Abby. Cu timiditatea tinereții, îl privea pe sub gene, deși sângele îi pulsa năvalnic.

— Când, Sapphy?

Nu răspunsese tachinării ei, dar privirea lui îi ardea trupul. Nu era vorba de un puști nesigur pe el pe care-l putea manipula, ci de un bărbat în toată puterea cuvântului, pregătit s-o devoreze cu un apetit uriaș. Acum era momentul să-l refuze, dacă asta dorea cu adevărat, își umezise buzele dureros de uscate. În câteva minute aveau să vină toți la masă, veseli, glumind, râzând. Trebuia să se hotărască pe loc sau să-l piardă pentru totdeauna, căci el își anunțase deja intenția de a se întoarce în Grecia și la afacerea prosperă pe care o pornise de la zero.

— Diseară, șoptise ea. Mama și tata merg la petrecerea de la serviciul lui, Abby a fost invitată la niște prieteni, iar noi

putem inventa o scuză ca să nu mergem cu David și cu Marcia la petrecerea de la spital; de altfel, sunt sigură că nu ne vor simți lipsa.

Acum, după cinci ani, se îngrozea de propria naivitate, dar atunci nu avusese nicio îndoială.

Aflase o mulțime de lucruri despre Thane: că mai avea trei surori, toate căsătorite, el fiind cel mai mic; că tatăl lui murise cu șapte ani în urmă, iar mama lui, după cinci ani; că absolvise facultatea de informatică și lucrase în cadrul unei companii specializate în elaborarea de software, iar următorul pas, firesc, fusese înființarea propriei afaceri în parteneriat cu un grec la fel de ambițios. Și lucrul cel mai important în privința lui, din punctul ei de vedere: nu era căsătorit și nici nu avea vreo prietenă, punând aceasta pe seama celor douăzeci de ore de lucru pe zi care nu-i permiteau să se angajeze în astfel de relații.

Dumnezeule, cât îl dorise pentru a-i fi primul iubit! Plină de romantism, visase pentru acel moment important din viața ei un bărbat puternic și tandru, care să știe s-o inițieze și să-i dăruiască o amintire pe care s-o păstreze cu mândrie și cu plăcere toată viața.

Thane spusese că trebuie să revadă niște cursuri înainte de întoarcerea acasă, iar ea pretextase o migrenă. Fusese cât se poate de simplu. Rămași singuri, făcuseră dragoste pe covor, în fața șemineului. Tânjise după creatura aceea mitică, amantul perfect, iar Thane n-o dezamăgise.

O dezbrăcase fără un cuvânt, buzele lui urmând drumul deschis de mângâierile degetelor și descătușând în trupul ei dornic o comoară de senzații, făcând-o să se simtă adorată, în timp ce ea însăși, uimită și înnebunită de plăcere, descoperea

puterea pe care o avea asupra trupului lui. El luase ceea ce i se dăruise cu atâta generozitate, cu o pasiune ce făcuse să pălească visurile ei adolescente, iar ea era convinsă că îl iubea mai presus de orice.

După aceea, tăcut, Thane o ținuse în brațe câteva minute, apoi se ridicase și se îmbrăcase rapid, în timp ce ea, cu trupul încă toropit de visare, rămăsese dezbrăcată în fața focului, lăsându-se mângâiată de căldura acestuia.

Deodată, ușa salonului se deschisese brusc.

— Ce-i asta? De-a v-ați ascunselea? se auzise vocea fratelui ei și imediat acesta intrase, aprinzând lumina, pentru a rămâne, mai mult uimit decât șocat în prag, în fața scenei neașteptate.

Cât despre ea, fusese mai mult deranjată că se rupsesse vraja, decât jenată de postura în care se afla.

Cu o mișcare rapidă, Thane se așezase în fața ei, ascunzând-o astfel de privirea curioasă a lui David.

— Îmi pare rău, dar nu mă așteptam... adică... începuse fratele ei, deopotrivă jenat și indignat. A fost un accident pe autostradă și Marcia a fost chemată...

— Nu, eu trebuie să-mi cer scuze, intervenise Thane ferm. La prima vedere, s-ar putea crede că am abuzat de ospitalitatea ta, dar sper din tot sufletul că vei înțelege și mă vei ierta când îți voi spune că eu și cu Sapphira vrem să ne căsătorim.

Ea fusese copleșită de bucurie, convinsă că și el o iubea tot atât cât îl iubea ea. Abia mai târziu, după nașterea copiilor, își dăduse seama că trăise într-o lume a iluziilor. Thane se căsătorise cu ea doar dintr-un simț exagerat al onoarei și al datoriei. Decât să încalce legea ospitalității, preferase să-și

lege viața de o femeie pe care nu numai că n-o iubea, dar pe care, după cum se dovedise cu timpul, ajunsese s-o disprețuiască.

Capitolul 4

— Vom lua un taxi! anunță Thane, privind spre șoseaua care pleca din micul port, în timp ce Stephanos și Victoria priveau apa limpede a mării. Nu există decât unul pe insulă, dar vine întotdeauna la sosirea feribotului. Te simți bine, Sapphira? întrebă el scurt, aruncând o privire atentă spre ea și îndepărtându-i o șuviță rebelă de pe fruntea umedă.

— Da, sunt bine.

Puțin obosită, poate, ca urmare a stării de tensiune provocate de compania lui, tocmai acum când hotărâse să-l excludă complet din viața ei. Sigur că avusese în vedere vizitarea copiilor, dar ar fi evitat prezența lui. Cum și-ar fi închipuit o astfel de situație cu câteva zile în urmă, când făcea astfel de planuri?

— Odihna îți va face bine.

— Puțină liniște ne va prinde bine tuturor.

Era mirată că puteau vorbi pe un ton civilizat, ca doi oameni normali. Dacă Thane păstra distanța, așa cum promisese, aceste zile puteau fi, într-adevăr, mai benefice decât ar fi îndrăznit să-și închipuie.

— Uite taxiul, tati! strigă Stephanos, țopăind de bucurie la vederea rablei care apăru într-un nor de praf.

— Ai dreptate, hios mou. Nu mai durează mult până ajungem.

Zece minute mai târziu, Sapphira sorbea deja, cu o privire nostalgică, priveliștea vechii case, o casă cu amintiri prețioase care-i făceau prezentul și mai dureros.

Nu se schimbase nimic: pereții din piatră văruiți primind cu o sclipire veselă salutul soarelui, storurile verzi, arbuștii de tamarisc și palisandru întâmpinând, în foșnet de frunze, cu răcoarea umbrei lor, terasa care înconjura clădirea, dușul cu recipientele viu colorate și doar la câțiva metri depărtare, micul golf și marea.

Luând câte o valiză în fiecare mână, Thane porni spre ușa principală, făcând semn celor două femei și copiilor să-l urmeze.

— Mami, vreau să intru în mare! Pot să intru în mare? întrebă imediat Victoria, agățându-se de mâna Sapphirei, când aceasta luă ultima valiză rămasă.

— După ce despachetăm și găsim costumul de baie, scumpa mea.

— Ceea ce nu va dura mult, completă Thane care, lăsând bagajul la baza scărilor, o ridică pe fetiță în brațe și întinse mâna spre fiul său. Să urcăm să vedem ce cameră vi s-a pregătit. Apoi, vom vedea și unde vor dormi mami și Spiridoula.

— Se pare că ești foarte bine organizat, comentă Sapphira, urmându-i.

— Bineînțeles. Nu-mi place să las nimic la voia întâmplării. Deși n-am mai venit aici de când am fost în luna de miere, plătesc un agent care să aibă grijă de casă. Când i-am spus de sosirea noastră, a pregătit casa împreună cu o fată din sat, astfel încât să poată fi locuită, aducând tot ce trebuie.

— N-a fost în luna de miere.

Imediat, Sapphira își regretă lipsa de tact. Ce naiba o făcuse să aibă lipsa de tact să sublinieze un amănunt atât de nesemnificativ?

— Ce prozaică ești, Sapphy! o dojeni el ușor, deși când întoarse privirea spre ea din capul scărilor, avea o expresie satisfăcută. Chiar dacă a fost la patru luni după ce ne-am căsătorit, pentru mine a fost ca o lună de miere, de altfel și pentru tine, dacă-mi amintesc bine comportamentul tău de atunci.

Spre disperarea ei, Sapphira roși: de fapt, ca reacție puternică, dureroasă, de jenă la exuberanța ei, la modul în care se abandonase în brațele acelui bărbat despre care crezuse, cu naivitate, că va fi partenerul ei de o viață, la modul în care el o enerva acum fluturându-i în față acele amintiri pe care ea le credea îngropate adânc în subconștient.

Complet indiferent față de reacția ei, Thane deschise prima ușă și privi curios.

— Ah, ia te uită, două paturi unul lângă celălalt – aceasta este camera voastră, angellos mou, spuse el zâmbindu-le îngerașilor. Și... oare cine va dormi în camera alăturată?

— Eu! Adică...

Regretase pe loc exprimarea acelei dorințe, căci își dădu seama care era camera încă înainte ca el să deschidă ușa și să vadă patul acela dublu.

— Sunt flatat! Mă întrebam dacă vei refuza dormitorul în care am stat cândva, așa cum ai refuzat și legătura noastră.

Îi luase valiza din mână și o pusese pe pat în timp ce vorbea în engleză și pe un ton mieros, astfel încât să nu dea nimic de bănuit Spiridoulei, ce stătea la câțiva pași în spatele

lor, deși Sapphira, sufocată de indignare față de condamnarea lui, îi simți privirea rece și tăioasă.

— Uitasem, așa cum am uitat totul în legătură cu vacanța aceea. Nu mă interesează unde dorm, poate fi oriunde, atâta timp cât nu dorm cu tine.

— Nu te teme. Îți voi respecta dorința de celibat. Și, din moment ce pretinzi că nu mai știi deloc casa, îți amintesc că la parter, lângă living, mai este o încăpere mare; am rugat deja să fie amenajată ca dormitor și birou pentru mine. Și apoi, crede-mă, continuă el, fixând-o ironic, ceea ce am de lucru este îndeajuns de mult și de greu pentru a-mi ține sub control libidoul. Și tu și Spiridoula puteți dormi liniștite, fără grijă că apropierea mea v-ar putea pângări.

Apoi se adresează Spiridoulei în grecește, cu farmecul lui obișnuit, conducând-o spre camera ei, în partea cealaltă a coridorului, lăsând-o pe Sapphira să-și consume furia strângând din dinți.

Și totuși, n-avea rost să se enerveze. Era mai bine să-l lase să vorbească în gol, până când, la lipsa ei de reacție, avea să se plictisească s-o mai bombardeze cu aluziile la virilitatea lui și la vremea când aceasta jucase un rol important în relația lor.

Începu să despacheteze cele câteva haine nepretențioase, lejere, pe care le adusese cu ea. Singurul articol nepotrivit era cămașa de noapte din satin de culoarea piersicii, pe care Lorna insistase s-o ia.

„Face parte din tratamentul terapeutic, Sapphy. Dacă ții la tine și te îmbraci ca să-ți faci ție însăși plăcere, nu vei mai depinde de afecțiunea nimănui pentru a-ți păstra sănătatea minții și a trupului.”

Nu avusese niciun rost s-o contrazică și să se opună, luase luxosul obiect de lenjerie și chiar mulțumise prietenei sale pentru grija față de ea.

Și cum dormitorul avea propria cameră de baie, Sapphira putu să se revigoreze puțin înainte de a se schimba cu o rochie simplă de culoarea ochilor ei.

Merse la fereastră și privi dincolo de curtea casei, la alea cu pietre și iarbă crescută sălbatic, care ducea spre plaja cu nisip fin, argintiu. Spiridoula și copiii se jucau deja la malul mării, râzând vesel. Erau atât de frumoși, cu o constituție atât de puternică și atât de plini de vitalitate.

Cum ar putea regreta vreodată zilele lungi în care zăcuse bolnavă pe patul de spital, în întuneric și pe jumătate drogată din cauza medicamentelor, ca să asigure supraviețuirea lor? Erau perfecți acum și și-ar fi sacrificat și viața dacă ar fi fost nevoie, pentru a se ajunge la un astfel de rezultat.

La naiba, nu intenționase să plângă! Își șterse ochii, furioasă. Erau fericiți, asta era sigur. Își iubeau tatăl, pe Ephimi și pe Spiridoula. Totuși... dăduse dovadă de egoism când acceptase propunerea lui Thane de a veni cu ei? Deja, prezența ei sporadică le tulbura oarecum viața. Să fi fost mai bine pentru ei să nu-i mai amăgească, prelungind fals șederea împreună?

Decizia fusese luată și orice modificare n-ar fi făcut decât să provoace o traumă. Din moment ce hotărâse să profite cât putea mai mult de aceste zile prețioase, va merge și ea pe plajă să li se alăture.

Nu se așteptase la o nouă întâlnire cu Thane, dar când termină de coborât scările, îl văzu apărând din salon, ținând în mână un pahar înalt cu o băutură rece.

— Poți să-mi acorzi câteva minute, te rog? Mă gândesc că vrei să mă eviți cât mai mult posibil și vreau să te asigur că voi fi cât se poate de cooperant în această privință. Ce dorești să bei?

Ezită puțin, apoi acceptă. De fapt, Thane avea dreptate; trebuia discutat un fel de program.

— Suc de portocale, te rog.

Îl privi cum scoate o sticlă dintr-un mic bar frigorific și umple un pahar, adăugând și câteva cuburi de gheață înainte de a i-l oferi, mișcarea punându-i în evidență mușchii puternici, sub cămașă.

— Yassou, toastă el ironic, ridicând paharul, după care intrară în salon. Sper că nu ești dezamăgită că nu am adus modernizări casei, dar întotdeauna am fost de părere că farmecul ei rezidă, în cea mai mare parte, în simplitate.

— Simplitate? Dușuri, frigidere, baruri frigorifice, saltele ergonomice...

Thane zâmbi, iar privirea lui îi accelera pulsul.

— Atunci, să spunem simplitate comparativ cu acasă. Recunosc că am adus câteva îmbunătățiri, pentru a-mi satisface cât de cât firea sibarită, dar puține – nu există televizor, mașină de spălat, aer condiționat, mobilier și obiecte de artă scumpe. Construcția de bază nu a fost modificată, este încă așa cum au lăsat-o foștii proprietari. Apropo, am fost contactat de un constructor care intenționează s-o transforme în apartamente de vacanță.

— Doar nu vrei s-o vinzi!

O spusese cu o voce plină de suferință, ca și când ideea ar fi îngrozit-o.

— De ce nu? Dacă mi se oferă un preț bun, aș fi un prost să nu accept.

— Bine, dar credeam că iubești locul acesta...

Se opri brusc, reamintindu-și că n-o mai privea nimic din ceea ce făcea el și nici nu mai avea dreptul să se amestece.

— Iubirea... e o chestiune de interpretare, nu-i așa, Sapphy?

Rămase privind-o, cu o expresie încrâncenată, aproape acuzatoare.

— Eu... tu... adică, voiai să stabilim oarecum un program.

Era hotărâtă să nu se lase amăgită de nimic. Trecuse vremea când se simțise puternică în fața lui, acum era sfârșită și vulnerabilă. Citea pe chipul lui și-n ochii îngustați dezaprobarea pentru modul în care revenise la subiectul inițial și pentru o clipă intră în panică, pentru că, deși se declara dezarmat de hotărârea judecătorească, era la fel de puternic și de dominant ca un tigrul la pândă: plin de grație și eleganță, dar nu mai puțin periculos și crud.

— Da, sigur, zâmbi el. Dacă uitarea ta în ceea ce privește dormitorul în care am dormit cândva nu se extinde și asupra bucătăriei în care găteai pentru noi, îți amintești probabil că aceasta are strictul necesar, fără să se ridice, însă, la standardul unor pretenții de mare rafinament culinar.

— Nu-mi amintesc să fi stat prea mult să gătesc în bucătărie, recunosc eu, regretându-și cuvintele imediat ce-i văzu privirea amuzată.

— Nu, aveam alte moduri de a ne petrece timpul, iar localurile de pe insulă răspundeau restului de nevoi. În ceea ce mă privește, eu voi mânca tot acolo, dar tu, firește, ești liberă să faci cum îți convine. Dacă este nevoie să-ți

reîmprospătezi memoria și referitor la modul cum să ajungi în sat, sau la magazine...

— Sunt sigură că îmi va reveni totul în minte.

— Perfect; așa mă gândeam și eu. În acest caz, nu vei avea nevoie de mine. În majoritatea zilelor, voi lucra în camera mea și îmi voi rezolva singur problema meselor. Poți să le spui copiilor că voi veni să mă joc cu ei pe plajă când voi avea timp. Ți convine?

— Pare să fie ideal.

Se ridică să plece, dar pe punctul să iasă din cameră, după o scurtă ezitare, întrebă totuși, pe un ton rece:

— Cam cât crezi că vom sta aici?

— Atât cât va fi necesar. De ce? Ai angajamente sociale pe care trebuie să le anulezi?

— Nu, dar vreau să-mi văd de viața mea, așa cum cred eu, cât mai curând.

Ieșind din cameră cu capul sus, i se păru că-l aude râzând.

Pe măsură ce zilele treceau, Sapphira se obișnuie cu un program lejer: masă, somn, relaxare pe terasă, citind o carte sau mergând pe plajă, unde copiii se jucau sub o umbrelă mare de soare, sub supravegherea Spiridoulei.

Recunoștea, jenată de antipatia ei nejustificată de la început, că tânăra aceea se dovedise o angajată excelentă. Copiii erau fericiți în compania ei, iar ea nu accepta să nu-i aibă mereu în preajmă, deși Sapphira o îndemnase să-și ia liber de câte ori dorește.

Trecuseră zece zile. Terminând de citit romanul, Sapphira puse cartea pe masa de pe terasă cu un oftat de satisfacție și-și umplu paharul cu limonadă cu gheață. Cât de plăcut era și ce

atmosferă tihnită! Lorna o aprovizionase cu o duzină de romane de același gen – povești de dragoste – toate în engleză, ca parte din ceea ce numea, în glumă, „pachetul terapeutic”.

— Ia-le și savurează-le, îi spusese Lorna. Te vor ajuta să crezi în deznodăminte fericite, în ciuda unor perioade traumatice, din când în când.

— Adică, să mă refugiez în iluzorii?

— De ce nu? Nu pot fi în niciun caz acuzată de sentimentalism, dar cred că o atitudine mentală corespunzătoare poate face minuni. Crede în fericire și vei fi fericit! Ultimul lucru de care ai nevoie acum este să-ți plângi de milă, așa că relaxează-te și speră.

Lorna avusese dreptate. Deși citise aceste romane ca pe o lectură obligatorie, de fiecare dată când termina unul, se simțea foarte satisfăcută. Îi făcea plăcere să știe că oamenii puteau să-și rezolve problemele și să fie fericiți, chiar dacă ea nu reușise.

De fapt, se simțea mult mai bine. Prezența tonică a copiilor, alături de atmosfera tihnită în care nu se mai gândise la problemele care o așteptau, o ajutaseră mult. De asemenea, parcă și pielea ei arăta mai bine, fapt la care avuseseră o contribuție și cremele date de Lorna.

„Faptul că nu-l mai iubești pe Thane nu e o scuză să nu te mai iubești nici pe tine”, îi făcuse aceasta morală. „Trebuie să dai în continuare dovadă de mândrie, respect față de propria persoană, încredere în tine și în alții și aceasta începe prin a avea grijă de tine însăși”.

Lorna se arătase plină de bunătate și înțelegere față de ea atunci când avusese nevoie disperată de așa ceva, așa că, la

rândul ei, îi datora măcar să-i respecte dorințele, inclusiv purtarea unei cămăși de noapte din satin potrivite mai degrabă unui decor de Hollywood, nu unei case pe o insulă.

Dar prietena avusese dreptate și Sapphira nu numai că arăta mai bine, dar și percepția pe care o avea față de lumea exterioară era mai profundă și mai nuanțată, ca și cum își revenea încet dintr-o anestezie.

Se ridică și privi spre golf. Era o după-amiază târzie și copiii se aflau, ca de obicei pe plajă. În majoritatea zilelor, plaja era pustie, mai ales după-masa, căci turiștii erau foarte puțini, iar localnicii preferau plaja din apropiere de centrul orașului, la o distanță de cincisprezece minute. Astăzi, însă, era ceva diferit. Era și Thane cu copiii.

Instinctiv, degetele i se crispară, iar privirea se încăpățâna să zăbovească asupra trupului lui abia ieșit din apă, un tot de armonie și virilitate: pieptul puternic, reliefând la orice mișcare musculatura perfectă, picioarele lungi, cu coapse viguroase.

Sapphira se miră de propria ei reacție; era ca și cum îl vedea pentru prima dată, cu același freamăt cu care aștepta infuzia de magie a trupului lui. Trebuia să înceteze. După atâtea luni de la despărțirea de el, își câștigase imunitatea. Cum putea corpul ei s-o trădeze acum, reînviind acele amintiri?! Era probabil din cauza cărților; atâtea povești de dragoste, fie ele numai în planul ficțiunii, i o influențaseră, dându-i hipersensibilitate. Dar, în definitiv, putea foarte simplu să plece de acolo.

Rămase pe loc în umbra terasei și continuă să-l privească venind spre casă și oprindu-se sub dușul din grădină. Cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși, Thane lăsă apa să-i

curgă pe față, pe umeri, pe piept, iar când își depărtă puțin slipul, pentru ca apa curată să îndepărteze orice urmă de nisip, Sapphira tresări, de parcă și ea ar fi simțit impactul acelei unde de răcoare.

Când închise dușul și luă prosopul să se șteargă, îndreptându-și privirea spre ea, Sapphira hotărî să pună capăt acelei situații. Trezită parcă în urma unui șoc din lunga ei letargie, enervată de senzațiile instinctive pe care n-ar fi dorit să le mai simtă niciodată, se furișă în casă, refugiindu-se în camera ei, unde, închizând repede ușa, ca și cum ar fi scăpat dintr-o mare primejdie, rămase rezemată de ea, abia stăpânindu-și bătaile inimii.

Decise că un duș rece i-ar pune ordine în gânduri. Porni imediat spre baie, scoțând din mers sandalele, rochia și sutienul, când auzi o bătaie puternică la ușă.

Nu era decât o singură persoană care să bată așa. O clipă, se gândi să nu răspundă, dar bătaia se repetă, parcă și mai tare.

— Sapphira? Vreau să te întreb ceva.

De fapt, ce rost avea să se teamă să-l vadă? Și apoi, Thane putea foarte bine să deschidă ușa fără să aștepte vreo invitație; de fapt, se mira că n-o făcuse deja. Gândul acesta o făcu să între în panică.

— Așteaptă puțin, te rog!

Cel mai la îndemână obiect de îmbrăcăminte pe care-l găsi fu neglijoul de satin care completa cămașa de noapte și, după ce-l trase repede pe ea și-l strânse bine cu cordonul în jurul taliei, asigurată de o privire fugară în oglindă că e corespunzător acoperită de la gât până la glezne, deschise ușa.

Contrar a ceea ce presupusese, Thane nu venise în slip, cum îl văzuse la duș, ci era complet îmbrăcat, ceea ce o făcu să fie mai calmă.

— Ai, te rog, câteva clipe libere? începu el politicoș, ca și cum ar fi fost un predicator care venea în misiune pe la casele oamenilor.

Calmul ei fusese doar o falsă părere, căci îmbrăcat cu un tricou din bumbac fără mâneci, gri-argintiu, mulat pe torsul care se subția spre talie și cu pantaloni strâmți negri, Thane era la fel de tulburător ca și dezbrăcat.

— Desigur, îi răspunse ea cu aceeași politețe, făcându-i loc să intre, iritată de fapt de freamătul interior pe care nu-l putea stăpâni.

Thane îi privi îndelung chipul, apoi cu interes nedisimulat, neglijelui.

— Dormi bine, Sapphy?

Deja stingherită de privirea lui, Sapphira nu putu decât să încuviințeze din cap, urmărindu-l cum înaintează spre pat și ridică între două degete cămașa de noapte.

— Visezi frumos, sau absența noului tău prieten te împiedică să te odihnești?

Cu o nepăsare pe care era departe de a o simți, Sapphira ridică din umeri cu un aer indiferent, evitând, să răspundă.

— Dorm excelent, mulțumesc. De când m-am mutat la Lorna, nopțile nu mă mai înspăimântă.

— Sunt încântat să aud că sistemul tău nervos este complet refăcut. Eu mă refeream, mai exact, la credinciosul tău Michael.

Îi venea să râdă, pentru că deși ținea la Michael și compania lui îi făcea plăcere, insistența lui Thane de a-l

considera prezent, sau potențial iubit, era ridicolă. Nu-și dădea seama că o secătuisese de orice pasiune pe care s-o dăruiască unui alt bărbat? Amuzamentul ei se transformă în indignare. Se plictisise să mai protesteze. Thane era liber să creadă ce dorea.

— Nu este treaba ta.

— Ba este, dacă prin comportamentul tău aduci un prejudiciu de imagine copiilor.

— Cum îndrăznești?! Tocmai tu arunci cu pietre, tu, care ești cel mai puțin îndreptățit să faci pe moralistul!

Pentru o clipă, Thane se încruntă, neînțelegând, după care, colțurile buzelor lui se ridicară într-un zâmbet ciudat.

— Ah, da, aluzia biblică...

Dar nu negă insinuarea ei, pentru că încetase de mult timp s-o facă.

— Totuși, ar fi păcat să cazi din lac în canalul de scurgere.

De data aceasta, Sapphira izbucni în râs.

— Îmi pare rău, Thane, dar trebuie să-ți spun că deși engleza ta este desăvârșită, proverbul este „din lac în puț”.

— În cazul de față, versiunea mea este mai potrivită, din moment ce individul se ocupă de gătit și de spălatul vaselor, canalul unde se varsă resturile mi se pare mai ilustrativ.

— Ești un snob! Michael este maestru bucătar cu studii de specialitate și de asemenea coproprietar al restaurantului în care lucrează. Și chiar dacă și-ar câștiga existența spălând vasele, crezi că ar avea vreo importanță pentru mine?

— Un om se identifică, în mare parte, cu ocupația pe care o are.

— Ceea ce face din tine o mașinărie de prelucrat date – lipsit de sensibilitate, ca orice mașinărie, incapabil de judecăți bazate pe compasiune și înțelegere.

Dumnezeule, ce făcuse? Își promisese să nu reînceapă certurile și reproșurile, iar acum se lăsase provocată...

— Ai dreptate în decodificarea caracterului meu, dar sunt o mulțime de elemente care concură la formarea unui om și este posibil să nu le fi descoperit pe toate.

— Sau să nu fi dorit s-o fac. Grijă ta pentru somnul meu a fost singurul motiv care te-a adus?

— Nu, deși foarte important pentru mine, n-a fost singurul motiv. Mai este unul: am rezervat o masă pentru noi doi la o tavernă. Vin să te iau la ora opt, astă-seară.

Individul era incredibil! Sapphira inspiră adânc, gândindu-se cum să refuze cu demnitate decizia pe care el o luase în mod autocratic.

— Este foarte amabil din partea ta, dar am pregătit deja o salată cu pui pentru noi toți.

— Noi toți? Trebuie să fi rătăcit imitația...

— Noi toți, cu excepția ta, din moment ce-ai spus că-ți rezolvi singur problema meselor.

— Te temi să fii singură cu mine, Sapphy? Ce naiba crezi că ți-aș face în prezența câtorva greci veniți să ia masa, chiar dacă n-ar exista acea interdicție judecătorească?

Cunoștea bine zâmbetul acela fără nicio urmă de amuzament, prevestitor de furtuni.

— Există și alte forme de abuz, nu numai cel fizic. Nu doresc să-mi petrec seara fiind insultată.

— Chiar crezi că ăsta e scopul meu? Te asigur că motivele mele sunt deopotrivă mai plăcute și mai prozaice. Mă

gândeam că ar fi bine să fim singuri, pentru a discuta despre locuința ta la reîntoarcerea la Kethina. Chiar ca măsură temporară, locuința ta este departe de a fi satisfăcătoare. Desigur, dacă preferi să discutăm aici și acum... adăugă el, privind fix mișcarea de ridicare și coborâre a pieptului ei sensibilizat în contururi din ce în ce mai evidente sub mătasea neglijelui.

Capitolul 5

— Nu! răspunse ea prea repede, ceea ce readuse pe chipul lui acel zâmbet malițios.

Thane avea dreptate. Trebuia să discute problema locuinței ei și o tavernă liniștită era un loc la fel de bun ca oricare altul. I se părea nedrept din partea ei să-l priveze de o parte atât de mare din averea lui câștigată atât de greu, dar pe de altă parte, nu putea profita la nesfârșit de ospitalitatea Lornei. Din fericire, putea face un compromis, astfel încât să accepte mai puțin decât oferise el.

— Ei bine, în același timp am putea să transformăm această cină și în una aniversară.

— Ca să toastăm pentru sfârșitul căsniciei noastre?

Nu înțelegea prea bine de ce, dar era ca și cum Thane îi înfipsea o sabie în inimă, deși căsnicia lor murise, sau era pe moarte de mult timp.

— Asta ar fi ceva fals, agape mou, accentuă el cu cinism cuvintele drăgăstoase, făcându-le să sune ca un sâsâit de șarpe, din moment ce, oricât de mult ai dorit tu să fie altfel, ești încă soția mea.

— Doar cu numele.

— Chiar și așa, tot soția mea. Tot mama copiilor mei, nu-i așa, Sapphira? Mai degrabă ar fi fost un motiv de sărbătorire; dar nu, la altceva m-am gândit, la ziua ta.

— Ziua... mea...

Uitase complet. Sigur că da, avea o oarecare scuză, pe lângă trauma evenimentelor recente. În Grecia, se puneau accent pe ziua numelui și nu atât pe ziua de naștere, ori, în cazul ei, pentru femeia; care luase apărarea soțului, susținându-i minciuna, nu putea fi vorba de un loc între sfinți, ci numai de flăcările iadului.

— Uitasem, recunosc ea, jenată.

— Nici nu e greu, îi veni el în ajutor, mai ales că felicitările din Anglia așteaptă probabil la Kethina. Faptul că te-am privat de plăcerea de a le deschide, ca un minimum act reparator, doresc să-ți ofer o masă bună și-un vin bun. Asta, desigur, dacă nu consideri compania mea total respingătoare.

Era imposibil de trăit cu el, dar respingător niciodată. Dimpotrivă, el o considera respingătoare. Amintirea ultimei nopți petrecute cu el o chinuia și acum.

— Da, cred că trebuie să discutăm despre viitor.

— Atunci, rămâne pentru ora opt. I-am spus deja Spiridoulei că nu ne întoarcem decât foarte târziu.

Părea mulțumit și sigur de el, iar ea, imediat ce rămase singură și se duse la duș, ar fi dorit să poată șterge orice urmă a efectului tulburător pe care încă îl mai avea asupra ei, cu aceeași ușurință cu care apa curăța de pe corpul ei șamponul cu parfum exotic.

Cu siguranță, Thane bănuise că patul în care trăiseră împreună clipe minunate de totală împlinire nu făcea decât să-i sporească pustiul din suflet. Prețul pe care trebuia să-l

plătească pentru aceste ultime zile care mimau atmosfera caldă de familie după care tânjise atât de mult, era chinul sufletesc amar.

Cât de entuziasmată fusese când aflate că va avea gemeni și cum fusese minată acea bucurie de boala ei și apoi de îngrijorarea când, după nașterea acestora prin cezariană, fuseseră duși la secția de terapie intensivă!

Când se întorsese acasă, constatase că Thane o angajase pe Spiridoula ca bonă. Îngrozită de starea de sănătate încă fragilă a gemenilor și de totala lipsă a exaltării pe care o anticipase, prezența tinerei grecoaice îi repugnase, poate pentru că o considera o acuzație față de propria ei incapacitate, mai ales că, deși își dorise foarte mult, nu putuse să-și alăpteze copiii.

Ceruse ca micuții să fie instalați în dormitorul lor, astfel încât să-i poată supraveghea permanent, iar Thane o șocase cu refuzul lui categoric.

— Pentru Dumnezeu, Sapphy, nu-ți dai seama că lucrez ca un sclav ca să impun pe piață firma de consultanță? Este un domeniu în dezvoltare și dacă nu ne menținem în prima linie, suntem sortiți pieirii. N-am nevoie să dorm mult, dar atât cât dorm, nu trebuie să fiu deranjat; trebuie să fiu perfect odihnit, dacă nu vrem să ne trezim faliți.

— Ești nepăsător și egoist, ripostase ea furioasă. Sunt copiii tăi, ai o obligație față de ei. Deocamdată, abia dacă te vâd!

— Asta tocmai pentru că-mi îndeplinesc obligația să câștig bani ca să-i pot întreține.

Era posibil să iubești și în același timp să urăști un bărbat? Probabil că da.

— Fii rezonabilă, Sapphy. Amândoi îi iubim, dar iubirea ta este de-acum o obsesie. Deja îți petreci fiecare clipă cu ei, adăugase el pe un ton blând, iar Spiridoula doarme în camera alăturată, cu ușa deschisă, așa că la cel mai mic semn din partea lor, ne poate chema imediat.

— Dacă tu așa simți, voi ruga să mi se pună un pat în camera lor.

Dacă el i-ar fi interzis, poate relația lor nu s-ar fi deteriorat atât de repede. Dar el n-o făcuse, iar ea mersese mai departe cu planurile ei. În scurt timp, certurile dintre ei deveniseră tot mai dese și mai puternice, începând de multe ori de la lucruri banale, pentru a degenera într-un torent de incriminări. Din cauza lipsei de comunicare fizică, nu existau săruturi de împăcare, sau mângâieri de înțelegere. Se simțea secătuită de vitalitate, ducând o existență monotună, urându-se pentru starea în care ajunsese, dar incapabilă să găsească energia, sau măcar voința de a schimba ceva.

Cufundată în gânduri, Sapphira luă spuma de corp și o întinse ușor pe pielea care strălucea deja.

Era conștientă de cât de rău arăta când Thane începuse să meargă împreună cu Angelia Andronicos la evenimentele sociale la care funcția îl obliga să participe și la care ea refuza să-l însoțească.

Gemenii aveau deja optsprezece luni când îi reproșase pentru prima dată faptul că o înșela.

Intrase ca o furtună în dormitor, unde el tocmai își prindea manșetele cu butonii de aur.

— Dacă trebuie să te duci, de ce nu mergi singur? îi ceruse ea socoteală.

— Vrei să mă privezi de orice companie plăcută? întrebese el pe un ton glacial, dar controlat. Angelia, după cum știi, este sora partenerului meu și secretara companiei. Nu numai că este frumoasă și simpatică, dar este și o bună prietenă, a cărei companie o apreciez foarte mult.

Chiar și acum, după atâta timp, își amintea cât de adânc o rănise declarația lui atât de directă.

— La fel de mult în societate ca în pat?

— Din moment ce tu refuzi să mai împarți patul cu mine, interesul tău pentru cine o face mi se pare deplasat. Nu intenționez să-ți fac o listă.

O listă! Veninul vocii sale o făcuse să devină lividă.

— Totuși, continuase el cu o blândețe a tonului mai de temut decât orice țipăt, dacă mai afirmi vreodată așa ceva despre Angelia, vei regreta. Din moment ce refuzi să mă însoțești într-o ocazie cum este cea din seara aceasta, sau nu ești în măsură s-o faci, nu vreau să te mai aud denigrând-o pe femeia care ți-a luat locul. E clar?

Drept răspuns, luase primul obiect la îndemână, un ceas digital de la capătul patului, și-l aruncase direct în fața lui. Thane se ferise, dar obiectul îl atinsese puțin, după cum o dovedea firicelul de sânge de pe frunte. Îngrozită și rușinată de fapta ei, fugise din cameră, dar, în momentul respectiv era singura modalitate în care își putuse exprima frustrarea față de depresia în care se afundase cu fiecare zi ce trecea, distrugându-i mândria.

Thane nu se întorsese acasă în noaptea aceea, iar ea rămăsese în salon, cu un pahar de Metaxa în mână tremurândă, tânjind după compania părinților și fraților ei. Thane n-o iubise niciodată. În sfârșit, își dăduse seama.

Victimă a provocării ei lipsite de maturitate, se căsătorise cu ea din simțul onoarei.

Sapphira deschise șifonierul și luă rochia la care se hotărâse deja.

Cât de mirată și entuziasmată fusese când, la mai puțin de o săptămână de la acea violentă scenă cu Thane, apăruse Abby cu o valiză mare, anunțând că venise să-și petreacă o parte din lunga ei vacanță de vară cu ei, desigur, dacă nu-i deranja.

În momentul acela, se îndoise că Thane va fi bucuros de venirea unui membru al familiei ei, căci menajul lor era deja distrămat, dar se înșelase. Soțul ei îi primise sora cu brațele deschise, la propriu.

La naiba, trebuie să înceteze a se mai chinui cu amintirile acelea! Dacă existase cândva o șansă de a-și salva căsnicia, aceasta trecuse de mult timp. Dacă Thane n-ar fi găsit consolarea în brațele surorii ei, ar fi făcut-o cu altcineva. Doar Abby se întorsese de atâta timp în Anglia, dar Angelia Andronicos continua să fie o prezență constantă și intimă în viața lui. Se va strădui să facă față, cumva, rezultatelor greșelii îngrozitoare pe care o făcuseră amândoi.

Înainte de a coborî pentru a se întâlni cu Thane, mai zăbovi o clipă, să se uite la copiii care dormeau, când îl auzi intrând în cameră.

— Sunt frumoși, nu-i așa? șopti el, cuprinzând-o ușor după umeri, parcă invitând-o să împartă acea clipă de plăcere cu el.

Își schimbase tricoul cu o cămașă sport, verde, iar părul pieptănat cu grijă îi punea în evidență fruntea lată și ochii.

— Da.

Aruncă o privire rapidă spre fața lui care strălucea de mândrie și de dragoste. Cum putuse bănuî vreodată că nu-i iubește?

— Spune-mi, Sapphy, continuă el, privind-o cu tristețe, dar cu o intensitate ce-o obliga să nu se eschiveze și nici să nu-i ocolească ochii, a meritat să suferi atât?

Toxemia, cezariana, săptămânile de chin când încă nu știa dacă vor supraviețui... Cu toate acestea, nu avea niciun dubiu.

— Bineînțeles, spuse ea simplu, dar tresări când el îi strânse brațul mai tare.

Simțindu-i reacția, Thane îi dădu drumul imediat.

— Ești gata să plecăm?

— Sigur.

Îmbrăcase o rochie imprimată în nuanțe de gri și roșu-fucsia, cu cordon roșu și sandale gri și tot timpul cât coborî scările, simți privirea lui ațintită asupra ei. Aștepta încordată o remarcă sarcastică, dar Thane nu făcu niciun comentariu, singurul indiciu al faptului că observase o schimbare la ea fiind licărul admirativ din privirea lui.

— M-am gândit să mergem la localul lui Vassili. E puțin probabil să fie aglomerat, dar l-am rugat totuși să rezerve o masă pentru noi, cu vedere spre mare. Ai fost deja acolo?

— Nu.

— Perfect. Vei vedea că e cu câteva clase deasupra celorlalte localuri; are câteva specialități pe care nu le găsești decât la restaurantele de patru stele.

— Abia aștept, spuse ea politicos.

Restaurantul era în partea cealaltă a golfului în formă de potcoavă, pe o platformă stâncoasă. De la intrare, atmosfera

era cu totul alta: pe mesele deja aranjate, fiecare având la mijloc o vază mică plină cu flori, străluceau vesela de porțelan și tacâmurile de argint.

— Vassili e aici doar de un an, dar are o clientelă foarte exclusivistă, explică Thane, observându-i surprinderea. Mai ales printre amatorii de plimbări cu iahtul. Nici nu-ți închipui de la ce distanțe vin ca să guste din specialitățile lui.

După vreo două ore, Sapphira înțelegea de ce merita să străbați oricâte mile pentru a ajunge la restaurantul lui Vassili. Meniul lor constase din creveți prăjiți în sos de brânză, friptură cu salată grecească și clătite flambate Suzette, totul însoțit de un vin Cretan sec.

Se temuse la început că atmosfera va fi tensionată, dar se liniști când își dădu seama că în prezența acelei clientele selecte, discuția lor nu putea degenera într-un meci de înțepături și insulte, cum tocmai se întâmplase la ultima, scăpată atât de ușor de sub control.

În orice caz, era clar că discuția va fi amânată până ajungeau la cafea și lichior și trebuia să recunoască, atmosfera era perfectă: o briză caldă, cerul senin dezvăluind o jumătate de lună care deschidea o potecă argintie pe întunericul apei, muzica discretă de fundal... Un decor superb, irosit pentru niște foști îndrăgostiți, nu se putu ea abține să nu constate. Dar după cât de relaxat era Thane, mâncând cu poftă, netulburat, pesemne el nu sesizase ironia situației.

Deodată, luminile se stinseră, lăsând mesele luminate doar de sfeșnicele mici de pe ele și, cu o exclamație de uimire, Sapphira își îndreptă privirea spre bucătărie, la ropotul de aplauze venit de la mesele cele mai apropiate de aceasta.

Apăru chiar Vassili, îndreptându-se spre ea cu o cupă enormă plină cu înghețată și însoțită, spectaculos, de jocuri de artificii de interior.

— Felicitări, kyria! spuse el, așezând în fața ei ingeniosul preparat. Să trăiți o sută de ani. Cele mai bune urări și din partea întregii conduceri a localului.

— Ah, dar nu pot... începu ea, îngrozită de dimensiunea înghețatei, dar se opri imediat când, luminile aprinzându-se din nou, văzu fața rotundă a lui Vassili lungindu-se de dezamăgire. Vreau să spun că este o surpriză minunată, se corectă ea. Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns. Arată... superb.

— Patru feluri de înghețată, cireșe negre, pepene și lichior de ouă, zahăr și coniac. Este renumită.

— Sunt convinsă. Se poate să mai fie adusă o linguriță, vă rog? O astfel de creație merită împărțită, adăugă ea, zâmbindu-i lui Vassili și observând privirea amuzată a lui Thane.

— Imediat, kyria. Petrecere frumoasă.

— Touché, comentă Thane privind-o cu admirație, când rămaseră din nou singuri. Știi că nu sunt mare amator de înghețată.

— Și tu știi că nu pot mânca mult. E vina ta că i-ai spus de ziua mea, n-avea cum să afle altfel.

— Se poate să fi menționat lucrul acesta când am făcut rezervarea, gândindu-mă că vom avea tratament preferențial. Recunosc, am uitat modul lui copilăresc de a proceda cu clienții în astfel de situații.

— Ba nu, gestul lui a fost minunat, numai că ar fi trebuit să vină înainte să comandăm desertul.

— Și să piardă câștigul de la clătite?! Ei, nu trebuie să-l jignim, așa că va trebui să te ajut. Mmm... e într-adevăr delicioasă. Încearcă și tu, spuse el și, încercând din nou lingurița, o întinse peste masă.

Sapphira ezită puțin, conștientă de provocarea gestului aparent indiferent. Ei, nu însemna mare lucru dacă-i îngăduia acea mică victorie, așa că deschise gura ascultătoare și închise ochii.

— Delicioasă, șopti ea când se simți din nou în stare să vorbească și-i văzu licărul de satisfacție din priviri.

Terminară în cele din urmă înghețata, savurând-o încet și din plin.

— N-am mai împărțit de mult timp ceva, nu, Sapphira? Și nici n-o vom mai face, probabil. Apropo, am ceva pentru tine.

Sapphira îi evită privirea cercetătoare, făcând eforturi să-și rețină lacrimile care amenințau să-i umple ochii. Trăiseră împreună zile minunate... numai dacă ar fi iubit-o și el la fel de mult cum îl iubise ea.

— Sapphira...

— Da.

— Un dar mic pentru ziua ta și pentru a spune sto kalo.

Cuvintele alese de el însemnau „Să-ți fie bine, oriunde vei merge” și erau adresate cuiva cu care știa că nu te vei mai întâlni niciodată. Să refuze cutiuța pe care el o întindea spre ea ar fi fost nepoliticos, dar pe de altă parte, în minte îi răsună zicala conform căreia darurile grecilor erau de temut. Ce umilință îi mai pregătise?

— Ia-o, Sapphira, insistă el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Luă caseta și, deschizându-i capacul, rămase uimită în fața oului mic din porțelan de Paria, cu irizări albastre, cu un mic

Cupidon cu arcul în mână și tolba cu săgeți în spate, lucrat în relief.

Era o piesă de colecție. Avea cincisprezece ani când văzuse unul similar din porțelan de Limoges și-și cheltuisese ultimul bănuț economisit cu atâta greutate pentru a-l cumpăra. Ținea enorm la acel obiect și Thane știa.

— Este superb.

Îl luă în palmă, bucurându-se de atingerea diafană, dar simțind în același timp o tristețe dureroasă pe care nu mai încercă să și-o explice.

— În țara mea, oul simbolizează o viață nouă, un nou început. Mă bucur că îți place. Și acum, să trecem la afaceri, Sapphira.

Așteptă până când chelnerul îi umplu din nou paharul cu coniac pentru a rupe vraja pe care momentul anterior o crease, deși incert și tensionat, în jurul lor.

— Am hotărât să mă detașez complet de trecut. Intenționez să vând vila Andromeda.

— Ah, nu!

Protestul ei plin de durere, îi scăpase înainte să-l poată opri, dar șocul acelei vești era prea mare. Faptul că ea nu mai locuia acolo nu însemna că perspectiva de a o ști vândută nu-i îngheța complet sângele în vene. Își imaginase întotdeauna copiii crescând acolo, în camerele acelea spațioase, în grădinile pe care le proiectase și le plantase ea, sub ochii indulgenți ai lui Thane. Fusesse proiectată inițial pentru un american bogat și apoi fusese pusă în vânzare la scurt timp după căsătoria lor, când fostul proprietar trebuise să se reîntoarcă în țară, pentru probleme familiale. Ea se îndrăgostise de acea casă cum o văzuse, și în primul an al

căsătoriei lor, fusese încântată să-și pună amprenta personală asupra ei.

— Chiar trebuie?

— Din moment ce trebuie să-ți asigur o locuință separată, mă tem că nu prea am de ales. Și apoi, e vorba doar de niște blocuri de zgură și ciment transformate de conceptul unui arhitect într-o locuință plăcută. Cândva, poate aș fi considerat-o un paradis, dar a fost o iluzie cu care ne-am amăgit amândoi la vremea aceea, nu?

— Dar îmi trebuie foarte puțin! Acum că am renunțat la custodia Victoriei, mă descurc cu două camere. Dă-mi puțin timp și voi găsi ceva de lucru, ca să mă întrețin.

— Prostii! Ai dreptul să ai amândoi copiii la tine din când în când, așa că, de dragul lor, trebuie să ai o locuință corespunzătoare.

— Nu m-am gândit atât de departe în viitor...

Nu dorise decât să scape de bărbatul a cărei prezență îi tortura viața dincolo de limita suportabilului.

— Poate să mai dureze până găsesc un cumpărător. Este o proprietate mare și piața imobiliară de aici diferă față de cea din Anglia. Între timp, am cerut unui agent să caute o locuință temporară corespunzătoare pentru tine. Cu puțin noroc, la întoarcerea noastră în Kethina, este posibil să fi găsit deja ceva.

— Nu era nevoie să-ți faci atâtea griji. Lorna e fericită să mă găzduiască până când...

— Eu, însă, nu. Acea maliosa parcă te-a vrăjit în spital. A profitat de refuzul tău de a mă vedea și ți-a otrăvit mintea, lucru pe care continuă să-l facă.

Se înșela îngrozitor, dar orice ar fi spus pentru a-i lua apărarea Lornei ar fi fost inutil. Nu era nevoie s-o iubească pentru a fi gelos pe oricine bănuia că exercită o oarecare influență asupra ei. Thane reacționa ca un cal sălbatic care își domina herghelia și faptul că ea găsisese o cale să se detașeze părea să nu conteze deloc pentru el.

— Crezi că mintea mea nu era deja otrăvită după ce v-am surprins, pe tine și pe sora mea, unul în brațele celuilalt?

Thane rosti ceva în limba sa, dar cu atâta intensitate, încât cei de la mesele învecinate întoarseră capetele, deopotrivă șocați și amuzați, în timp ce el se ridică brusc.

— Cred că e timpul să plecăm.

Scoase din buzunar câteva bancnote pe care le lăsă pe masă, iar Sapphira trebui să-l urmeze spre ieșire.

Afară, tocul i se agăță de o piatră și se împiedică, gata să cadă, dacă Thane n-ar fi prins-o de braț. Instinctiv, se retrase, speriată de efectul pe care îl avea încă asupra ei.

— Dumnezeu! scrâșni el din dinți, strângându-i și mai tare brațul care tremura. Chiar trebuie să reacționezi de parcă aș vrea să te violez?

Sapphira se strădui să-și înăbușe teama și furia care-i accelerau pulsul într-un ritm infernal.

— Prefer să nu fiu atinsă, mormăi ea pe un ton nefericit.

— De mine, vrei să spui, completă el, trăgând-o mai aproape, în ciuda împotrivirii ei. De ce am impresia că te pregătești să-ți ștergi urmele? Să părăsești copiii și să întorci complet spatele acestei perioade din viața ta? Dumnezeu, aș vrea să te scutur până aflu adevărul de la tine.

— Nu! Nu te-am mințit niciodată! În orice caz, nu e treaba ta. Nu mai deții niciun fel de control asupra mea.

— Am impresia că niciunul din noi nu crede așa ceva.

Spusese aceste cuvinte pe un ton blând, mângâindu-i ușor brațul, în timp ce ochii ei trădau panică. N-avea dreptul s-o tulbure așa. Încercă să se depărteze, dar el nu cedă.

— Vrei să încercăm?

Sărutul lui, aproape brutal, îi trezi simțurile într-un val de senzații pe care le crezuse de mult uitate. Când Thane se retrase, privirea lui rece ațintită asupra ei era lipsită de orice compasiune, sau de regret.

— Dacă intenționezi să faci plângere la poliție împotriva mea, voi susține că m-ai provocat.

— Mai dorești să discutăm ceva? întrebă ea cu un calm aparent, cu buzele arzând de intensitatea aceluia sărut. Dacă nu, aș vrea să ne întoarcem.

— Desigur. De altfel, am realizat ce mi-am propus, așa că nu mai are rost să rămânem pe insulă. Ți-aș fi recunoscător să-i spui Spiridoulei să fie gata de plecare mâine pe la prânz.

Capitolul 6

— Mulțumesc, Michael, a fost o seară minunată.

Sapphira coborî din Peugeot-ul gri și rămase în curtea din fața micului bloc în care agentul lui Thane îi găsise un apartament.

Cuvintele pe care le rostise erau banale, dar adevărate. Plimbarea la Atena, la magazine, apoi o cină relaxantă la un restaurant în aer liber o ajutaseră să uite puțin de tristețea care o copleșise de la venirea de pe insulă și-i era recunoscătoare lui Michael că-i propusese să petreacă împreună una din rarele lui zile libere.

Conform drepturilor de vizitare stabilite de tribunal pentru acordul inițial, în primele cinci zile de la întoarcerea de pe insulă nu și-a putut vedea copiii. Fusesse un adevărat chin și încerca să-și spună, în orele nesfârșite când nu putea adormi, că binele lor avea prioritate, oricât de greu i-ar fi fost să se supună regulilor stricte.

— Trebuie să mai repetăm această ieșire, spuse Michael, cuprinzând-o ușor după umeri și conducând-o spre arcada de piatră care dădea spre curtea interioară. Ți-aș fi propus și înainte, dar atâta timp cât erai căsătorită, ar fi putut provoca speculații care ți-ar fi făcut rău. Ca să nu mai vorbim de confruntarea cu Thane, se gândi ea automat.

— Dar sunt tot căsătorită, Michael.

— Dar nu mai e la fel! Doar pentru că ticălosul ăla refuză să-ți redea libertatea totală, nu înseamnă că trebuie să-i maiiei în considerare sentimentele. Este îngrozitor de încăpățânat! Și apoi, ce te împiedică să-ți trăiești viața?! Nu mai poate să-ți ia copiii, din moment ce ai renunțat la ei și i-ai dat deja lui.

— Nu am renunțat la ei! N-am făcut decât să renunț la dreptul de custodie asupra unuia din ei, pentru că fiind gemeni, să poată locui și crește împreună. Aș putea să mă răzgândesc oricând, cu condiția să nu-i dau lui Thane motiv să pretindă că nu sunt potrivită s-o cresc pe Victoria. Înțelegi care e diferența? Pot să suport să trăiesc departe de ei, pentru că știu că e alegerea mea, dar dacă Thane ar considera că are motive să ceară schimbarea hotărârii, n-aș rezista.

— Sappy, tremuri. Iartă-mă, n-am vrut să te supăr, dar nu înțeleg de ce n-ai încercat să dovedești că Thane nu este un tată bun.

— Pentru că... pentru că am presupus că eu, ca mamă, voi obține în mod automat custodia; în orice caz, n-am putut dovedi infidelitatea lui, dar chiar dacă aş fi putut, am impresia că o asemenea acuzație n-ar fi contat, din moment ce infidelitatea grecilor față de soții este o dovadă a virilității lor.

Nu era întregul adevăr. Gândul de a-l acuza public pe Thane o revoltase. Și apoi, el nu contestase niciodată faptul că ea era o mamă bună, deși un bărbat mai meschin ar fi făcut-o, ba chiar i-ar fi pus la îndoială sănătatea mentală, după felul cum se purtase după nașterea copiilor și mai târziu, când îi găsisese pe Abby și pe el îmbrățișați. Faptul că el nu pusese niciodată la îndoială dragostea ei de mamă însemnase mult pentru ea.

— Presupun că te-ai obișnuit să consideri asta valabil pentru majoritatea bărbaților, spuse el, zâmbind și întrerupându-i șirul gândurilor. În orice caz, eu nu mă includ în această categorie.

— Ești un băiat foarte bun, Michael. Mă surprinde că nu s-a îndrăgostit încă de tine vreo frumoasă grecoaică.

— Nicio șansă! Știi bine, chiar mai bine decât mine, că dacă familiile grecești mai tolerează o soție străină, pe considerentul că aceasta poate asimila cultura lor, nu se face sub nicio formă această concesie unui bărbat străin care ar încerca să le fure fiica. Și apoi... adăugă el cu tandrețe, strângându-i ușor umărul, nu sunt disponibil pentru aventuri amoroase. Eu am găsit deja femeia pe care o doresc.

— Michael... nu, te rog!

Își ridică ochii plini de teamă spre fața lui serioasă și se opriră la intrarea în bloc.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără Lorna și fără tine, și vă consider prietenii mei cei mai buni, dar... nu sunt nicidecum pregătită pentru o altă legătură...

— Cu timpul, vei fi.

Acest bărbat bine făcut, de aproape treizeci de ani, pe care multe fete ar fi fost încântate să-l aibă ca iubit, îi vorbise plin de încredere.

— De fapt, speram că acum, când locuiești singură...

— Chiar dacă aș vrea, n-ar fi atât de simplu. Nu pot risca să fiu etichetată drept o femeie ușoară.

— Dar dacă n-ar fi copiii?

— Nu, nu asta-mi doresc, Michael, crede-mă. De fapt, ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim singuri. Trebuie să plec, acum. Sunt teribil de obosită.

Nu mai suporta să-i vadă chipul plin de durere. Făcu un pas înapoi, vrând să plece, dar spre surprinderea ei, el își răsfirea degetele în părul ei și, trăgându-i capul spre el, o sărută pe buze, pe cât de furios, pe atât de pasional.

— Blestemat să fie acest Thanos Stavrolakes! spuse el printre dinți, dându-i drumul. Tiranul! Și-a pus amprenta asupra ta de parcă te-ar fi marcat cu un fier roșu! Cum vrei, Sapphy. Cel puțin, eu știu să accept refuzul. Nu uita însă, dacă ai vreodată nevoie de mine, știi unde mă găsești.

Tulburată și întristată de întorsătura neașteptată a lucrurilor, Sapphira rămase privind-l cum se îndepărtează, cu umerii aduși. Nu-l văzuse niciodată atât de furios și nici nu și-l închipuise așa, dar de fapt nu se prea pricepuse niciodată să evalueze corect caracterul bărbaților. A fost o naivă, n-a bănuit niciodată existența unor sentimente atât de profunde. Dar dacă frustrarea îi scotea la suprafață o manifestare atât de

brutală, procedase bine hotărând să nu se mai întâlnească. Oftă. Mai produsese încă o ruptură în viața ei.

Descuie și intră, apoi rămase ca paralizată, văzând lumină prin ușa întredeschisă a livingului. Încercă să se calmeze, găsind o explicație simplă și logică: uitase s-o stingă la plecare. Acum că locuia singură, trebuia să nu se mai lase pradă imaginației.

Hotărâtă, deschise ușa, dar abia își înăbuși țipătul când silueta aceea înaltă, binecunoscută, veni spre ea.

— Unde naiba ai fost până la ora asta, noaptea? întrebă Thane cu voce tunătoare.

— În oraș, încercă ea să nu se lase intimidată, deși era al doilea șoc pe care-l primea. Mai degrabă eu aș dori să știu ce naiba e cu tine aici, ce cauți într-o casă străină?

— Nu prea e casă străină, agape mou. Din moment ce eu o plătesc, nu te așteptai să am și eu o cheie?

— Da, dar nu s-o folosești neinvitat.

Ea tremura deja, din cauza tensiunii nervoase la care fusese deja supusă, iar el, cu maxilarul încleștat și o sclipire rău prevestitoare în priviri, arăta cumplit de amenințător, dar parcă un diavol din ea o îndemna să nu cedeze.

— De ce ai venit aici, Thane?

— Ca să te iau înapoi la vila Andromeda.

— Poftim? Pesemne glumești.

Pentru o fracțiune de secundă, imaginea lui se estompă între fantezie și realitate, în timp ce-n mintea ei încolți gândul absurd că venise s-o ia cu el ca pe soția lui, dragostea lui, femeia fără care nu putea trăi. Iluzia aceea dispăru cu aceeași rapiditate cu care apăruse și, după expresia încrâncenată a

chipului său, Sapphira își dădu seama că motivul trebuie să fie de cu totul altă natură.

— Și eu aș vrea să glumesc. Crede-mă, nu mă aflu aici din proprie inițiativă. Aceste ultime zile au fost printre cele mai liniștite de când ai pășit pentru prima dată în Grecia.

Disprețul lui era ca o palmă, dar înfruntă demnă cruzimea cuvintelor lui.

— Și atunci, ce te determină să tulburi această fericită stare de lucruri?

— Stephanos a avut un accident.

După aceea, se întrebase dacă nu cumva modul în care Thane făcuse anunțul, ca și cum ar fi lansat o bombă, fusese o pedeapsă premeditată. În orice caz, trebuie să fi fost satisfăcut de zbuciumul declanșat.

— Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Unde este? E mort?

În disperarea ei, îl prinsese cu mâinile de brațe și strângând cât putea, încerca să-l zgâlțâie, ca și cum astfel i-ar fi putut grăbi răspunsurile la întrebările pe care le puneă într-un torent dezlănțuit.

— Bineînțeles că nu. Nici măcar nu e grav rănit.

Dură destul până când cuvintele lui rostite cu calm să-și facă loc în mintea ei încețoșată de valuri de amețeală.

— Acum câteva zile le-am instalat un leagăn în grădină, continuă el pe același ton aspru. M-am gândit că îi va amuza. Dar în loc să stea jos pe locul lui, asigurat cu curele, așa cum i se spusese, a reușit să se ridice în picioare în timp ce Spiridoula se ocupa de Victoria. Rezultatul a fost, cum era de așteptat, că a căzut.

— Este lovit rău? Și-a rupt ceva?

Îl bombarda cu întrebări născute din cele mai negre gânduri, în timp ce se prinsese de el cu toată puterea ca să se sprijine și, pentru prima dată, îi vorbi cu compasiune, luându-i mâinile în ale lui.

— Taci, Sapphy! Calmează-te și ascultă-mă. A fost mai mult speriat, teama de a fi pedepsit pentru că n-a ascultat. Firește, l-am dus la spital să i se facă o radiografie; nu sunt decât câteva zgârieturi care se vor vindeca de la sine în câteva zile, numai că...

— Numai că...?

— Te vrea pe tine. Știe că nu vei fi aici în fiecare zi, dar refuză să accepte ideea că nu vii când el a pățit ceva. Consideră că e pedepsit pentru că a greșit, își cere întruna iertare și întreabă când îl ierți.

— Vin imediat.

Lacrimile îi curgeau deja pe obraji când coborî și se lăsă condusă de Thane la mașină. Ciudat că n-o observase la venire, dar fusese probabil prea concentrată să-l refuze pe Michael. Încă îi mai răsunau în minte acuzațiile acestuia împotriva soțului ei; da, era și ea de acord, era un tiran. Minte îi era acum plină de temeri pentru fiul ei. Un singur colțisor rămăsese totuși fidel trecutului: Thane, senior... stăpân...

În câteva minute ajunseră acasă, iar Spiridoula le deschise înaintea ca Thane să vâre cheia în broască.

— Doarme acum... amândoi dorm, se adresează aceasta Sapphirei, cu un zâmbet larg. Acum că sunteți aici, se va face imediat bine, veți vedea.

— Trebuie să urc la el.

Urcă treptele două câte două, înainte să audă mormăitul de aprobare al lui Thane și să vadă zâmbetul satisfăcut al Spirdoulei, și deschise ușa camerei copiilor, hotărâtă să înfrunte cine știe ce imagine o aștepta, în ciuda asigurărilor lui Thane.

Copiii dormeau liniștiți, fiecare în pătuțul lui.

La lumina slabă a veiozei de pe noptieră, Sapphira îngenunche lângă patul băiețelului, atingându-i ușor fruntea cu vârful degetelor, ca și cum ar fi încercat să-i transmită un mesaj.

— Ah, Stephanos... mami e aici, iubitule.

Ridică ușor cearșaful ce-l acoperea, cercetându-l atent, atât cât pijamaua îngăduia. Ezită... luptând împotriva nevoii egoiste de a-l trezi pentru a-l simți cum îi cuprinde gâtul cu brațele și se lipește de ea.

— Lasă-l să doarmă, Sapphy, auzi vocea șoptită a lui Thane.

Ca și cum ea ar fi fost o străină. De fapt, nici n-o dorise acolo. Dacă Stephanos ar fi adormit mai devreme și n-ar fi insistat atât, ea nici n-ar fi aflat de incident.

— Da, cred că ai dreptate.

Era îngrozitor de greu să-și reprime dorința de a-și atinge copilul, dar pe de altă parte n-avea rost să-l mai tulbure acum când, în sfârșit, adormise. Îl acoperi din nou, îl sărută ușor pe obraz, o sărută și pe Victoria, apoi se ridică aproape clătînându-se, epuizată din cauza oboselii și a șocului.

— Ei bine, se pare că nu sunt indispensabilă, încercă ea să glumească, dar lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji. Am să telefonez mâine dimineață să văd cum se simte,

dacă nu te deranjez. Acum, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă vrei să chemi un taxi.

— Cât de recunoscătoare, Sapphy? Îndeajuns ca să-ți iei rămas-bun de la mine așa cum ai făcut-o cu prietenul tău în seara aceasta?

— Ne-ai spionat!

— Ssst!

O conduse afară din camera copiilor și închise ușa în urma lor.

— Copiii au auzit deja atâtea certuri ale noastre cât să le ajungă pentru toată viața. Să-i lăsăm măcar să doarmă liniștiți. Putem continua discuția jos, dacă dorești.

— Nu, nu vreau decât să ajung în apartamentul meu.

Coborâse deja scările, dar nu se putu împotrivi brațului lui Thane, care o conducea spre salon.

— Dacă vă comportați ca doi îndrăgostiți sub o arcadă luminată, trebuie să știți că riscați să fiți văzuți, spuse el tăios și disprețuitor. Mulțumește stelei tale norocoase că n-ai fost atât de iresponsabilă încât să-l inviți să petreacă noaptea cu tine.

— Așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar dacă tot ești atât de preocupat de moralitatea mea, află că nu voi mai ieși cu el.

— Foarte bine. Deși... de ce te aștepti să cred, din moment ce insiști să mă acuzi în mod neîntemeiat de infidelitate, în ciuda faptului că eu am negat mereu. Sper, Sapphy, că este adevărat ceea ce spui. Acum, vreau să știu altceva; ce propui în legătură cu Stephanos?

— Cum adică?

— Pentru mâine dimineață, când se va trezi și va plânge după tine.

— Mâine, totul va reintra în normal. Ai spus că nu e nimic grav.

— Fizic, nu, dar emoțional e distrus. Pentru Dumnezeu, cum poți fi atât de oarbă? În aceste ultime nouă luni, deși ai locuit la Lorna, ai venit la copii în fiecare zi. Nu le e ușor să accepte absența ta, oricât ai încercat să le explici. Minimum ce poți face este să rămâi în noaptea asta aici și să fii lângă el când se trezește mâine dimineață și va întreba de tine.

— Nu pot!

Fiecare cuvânt era ca o sfâșiere, dar să mai prelungească acea agonie ar fi fost o cruzime, nu numai pentru ea, dar și pentru copii.

— De ce, Sapphira, de ce? Există un motiv, sau o faci doar din plăcerea de a mă contrazice?

— Nu e drept să vorbești așa! Și eu aș putea să te întreb dacă îți face în continuare plăcere să mă tiranizezi!

— Să te tiranizez? Când am făcut eu așa ceva, Sapphira?

— Din momentul în care am pășit în casa aceasta, mi-ai tot comandat ce să fac și ce nu, ca și cum... ca și cum...

— Ca și cum te iubeam și doream să te acomodezi în acest nou mediu străin cu cât mai puține probleme? completă el cu blândețe, privindu-i cu ochi adumbriți de gene chipul provocator.

— Nu, nu așa! Ca și cum aș fi fost un copil recalcitrant care trebuia disciplinat.

— Adevărat? Recunosc, nu-mi amintesc așa ceva.

— Chiar nu-ți amintești când am petrecut dimineața culegând flori sălbatice și, când le-am răsturnat din greșeală,

m-ai pus să stai în genunchi și să le adun una câte una și să le pun la loc în coș?

— Ziua de Întâi Mai la un an de la căsătorie? se încruntă el, ca și cum încerca să-și amintească.

— Am cules atât de multe, încât am umplut un coș mare. Era o zi minunată și te-am rugat să mă duci pe malul mării după prânz...

— Iar eu ți-am spus că nu pot, pentru că aveam de lucru la un program important.

Zâmbetul ce-i juca în ochi o făcu să-și dea seama nu numai că Thane doar se prefăcuse a fi uitat, ci și că fusese o imprudență din partea ei să se refere la acea zi, căci exemplul nu era cel mai potrivit, deoarece, dacă-și amintea și el totul la fel de clar ca și ea...

Dăduse dovadă de lipsă de înțelegere, pentru că dorise să se bucure din plin de acea zi. Îndrăgostită nebunește de Thane, nu dorea să-l împartă cu nimeni și cu nimic, cu atât mai puțin cu un calculator. Acum, privind în urmă, își dădea seama că fusese răsfățată și egoistă. Se simțise neglijată și, când se întoarse repede să părăsească încăperea în semn de protest, agățase cu fusta coșul și crizantemele sălbatice se împrăștiaseră pe jos. Ajunsese deja la ușă, pe punctul de a ieși, când el o chemă înapoi și-i ceru să le adune și să le pună în apă.

— De ce? întrebasese ea, furioasă. Sunt doar niște buruieni. Să le adune Ephimi și să le arunce. În definitiv, de aceea o plătim.

Tonul rece cu care-i răspunsese Thane îi mai suna încă în urechi:

— O plătim ca să fie menajeră, nu să curețe după toane și accese de furie juvenile, Sapphy. Și acum, te rog să aduni florile. Sapphy.

Câteva clipe îl privise lung, neștiind ce să facă: pe de o parte, ar fi ieșit, trântind ușa și sfidându-l, dar pe de alta își dădea seama că existau niște limite în a-l înfrunta, păstrând în același timp fericirea pe care o trăiau. Numai că, din mândrie, nu putea să-i facă total pe plac.

În cele din urmă, găsisese o soluție de compromis. Adresându-i un zâmbet fermecător și ingenuu, se lăsase ușor în genunchi și începuse să culeagă florile încet, cu infinită grijă, fredonând încet și apropiindu-se puțin câte puțin de el, cu părul lung blond atingând podeaua și curba dulce a sânilor pusă în evidență de decolteul adânc.

— Ai făcut așa cum ți-am cerut; le-ai cules pe toate, spuse Thane, ca un ecou al propriilor ei gânduri.

Zâmbetul lui îi spunea că și-n fața ochilor lui se derula din nou scena acelei după-amiezi de primăvară. Trebuia să destrame cumva vraja, să revină la realitatea crudă a prezentului.

— Asta a fost cu mult timp în urmă...

Se întrerupse, căci își simțea gâtul atât de uscat, încât putea vorbi.

— Acum patru ani. Erai deja însărcinată, dar nu știam. Ai îngenuncheat în fața mea și ți-ai ridicat spre mine ochii minunați...

— Thane, te rog...

Nu voia să-l audă povestind ce se-ntâmplase apoi, totul era de domeniul trecutului, un vis care se spulberase în realitatea nemiloasă.

— Și mi-ai spus că-ți pare rău, că nu vrei să mă reții de la lucru...

Tăcu puțin, privindu-i obrazii îmbujorați care-l asigurau că-și amintea tot atât de bine ca și el, în cele mai mici amănunte.

— ...și ți-am simțit atingerea degetelor pe coapse și ți-ai pus capul în brațele mele...

Corpul ei reacționa acum, la cuvintele lui, la fel cum reacționase cândva la trupul lui: cu dorință aproape dureroasă, cu un val de iubire a cărui forță crezuse că se stinsese de mult.

— Ce rost au toate acestea...

În glasul ei era tot atâtă disperare, câtă amenințare în acele amintiri de a reînvia ceva ce nu-și mai găsea locul în prezentul existenței ei.

— Au. Vreau să fiu sigur că-ți amintești finalul.

De parcă l-ar fi putut uita vreodată.

Câștigase, căci pe atunci Thane nu-i putea rezista. Acceptând invitația ei mută, o ținutise pe podea cu trupul lui debordând de virilitate. Coșul se răsturnase pentru a doua oară, iar florile se împrăștiaseră pe obrazii și pe pieptul ei. Apoi o luase în brațe, dornic să ajungă cât mai repede în intimitatea dormitorului lor.

— Și florile? îl întrebase ea, când treceau pragul.

— Să le adune Ephimi; de aceea o plătim, venise, odată cu răspunsul lui, confirmarea deplinei ei victorii.

Thane nu mai avusese timp de lucru în acea după-masă, iar ea descoperise mi târziu o floare mică răătăcită în pat, impregnată de minunea dragostei lor și o așezase între filele Bibliei, acolo unde era povestea Sapphinei.

— Îmi amintesc, spuse ea, atentă să păstreze un ton cât mai neutru, care să nu trădeze nicio emoție. Îmi amintesc și ce s-a întâmplat cu florile. Ephimi le-a pus în apă și mai târziu în seara aceea, le-am împletit într-o coroniță și-am pus-o la ușă, pentru ca viața noastră și căminul să fie binecuvântate pentru anul următor. Florile ar fi trebuit să se usuce și să se transforme în imortele, dar, numai după câteva săptămâni s-au uscat și le-a spulberat vântul.

Fusese ca o prevestire pentru viitor, numai că fusese era prea orbită pentru a vedea.

— Așează-te, Sapphy. Există o soluție, pe care vreau s-o discutăm.

Îl ascultă, mai mult pentru că picioarele nu mai aveau forța s-o sprijine, și-l privi cum se plimbă agitat prin cameră, înainte de a se opri în picioare în fața ei.

— Am să pun din nou în vânzare apartamentul abia cumpărat și poți reveni aici.

— Este ridicol! izbucni ea, încercând zadarnic să înțeleagă logica acelei propuneri uluitoare. Ar fi ca o farsă...

— N-ar fi pentru prima oară.

Acuzația lui, dură, dar adevărată, o făcu să tresară.

— Bine, dar...

Își dădea bine seama că, de fiecare dată când îl vedea, îi venea tot mai greu să-și vindece rănila sufletești.

— Ascultă-mă până la capăt.

Era ușor aplecat spre ea, într-o poziție gata de atac, dar în același timp reținută.

— Planul meu este următorul: putem separa vila la fel cum am procedat cu casa de pe insulă. Vei avea dormitorul nostru, iar eu voi dormi pe canapea, în birou. În timpul zilei, cât sunt

la lucru, ai toată casa la dispoziție; seara, te poți retrage în camera ta. Ești de acord, sper, că este loc suficient pentru a-ți amenaja un living plăcut.

Capitolul 7

— Nu înțeleg rostul... Mobilul separării legale a fost...

— A fost să nu-ți mai împarți viața și patul cu mine, termină Thane fraza, pe un ton dur. Partea a doua este exclusă, în urma hotărârii judecătorești, iar eu propun să mai locuim împreună doar până când Victoria și Stephanos mai cresc puțin și-și dau seama că relația și ceea ce s-a întâmplat între noi nu are nicio legătură cu ei, că nu ei sunt răspunzători că nu ne mai iubim, dar că în ciuda acestui fapt, amândoi ținem foarte mult la ei. Se pare că eforturile tale de pe insulă de a-i obișnui cu ideea că urmează să locuim separat, n-au dat roadele la care sperai. Momentan, sunt total nelămuriți – și nefericiți – iar eu nu mă descurc prea grozav să le explic situația.

În ciuda durerii, Sapphira nu se putu abține să nu zâmbească. Tocmai el, care rezolva atât de competent orice problemă, trebuia să-și recunoască frustrarea în privința încercărilor eșuate în această privință.

— Nu știu ce să spun...

Își împreună mâinile, încercând să le oprească tremuratul. Ceea ce spunea Thane era logic. Poate nu era cea mai ortodoxă metodă, dar nu era o situație singulară ca un cuplu separat să locuiască în aceeași casă, fără a comunica. Dar va putea ea să facă asta?

— Ei bine? întrebă el blând, urmărindu-i frământările pe care expresia feței le exterioriza. Ce e mai important pentru tine, fericirea copiilor, sau propria ta mulțumire?

Cum putea fi atât de crud, după tot sacrificiul făcut de ea? Doar dacă avea mai departe convingerea că vrea să fugă cu Michael. Faptul că îi văzuse în seara aceea și că fusese martorul sărutului lui plin de pasiune nu era deloc în favoarea credibilității ei când susținea că fratele Lornei nu o interesează deloc ca bărbat.

— E același lucru, răspunse ea cu un aer demn. Cât timp intenționezi să menținem acest aranjament?

— De unde naiba vrei să știi?! Atât cât va fi necesar... atâta timp cât vom putea suporta amândoi.

— Îmi trebuie timp să mă gândesc...!

În fața ochilor îi apăru imaginea chipurilor nevinovate ale copiilor dormind. Se convinsese că va fi în stare să suporte despărțirea și, probabil că, dacă n-ar fi avut alternativă, ar fi găsit voința de fier să reziste angajamentului luat, dar din moment ce i se oferea o cât de mică porțiță, oricât de traumatizantă, hotărârea ei se topea din secundă în secundă.

— Gândește-te cât dorești. Începi de astă-seară și experimentează zi după zi, dacă așa îți e mai ușor.

— Și ce se întâmplă cu apartamentul meu, dacă sunt de acord?

— Oricum, nu era foarte potrivit. Nu mi-am dat seama decât când te-am așteptat în seara aceasta. Iată încă un motiv să rămâi aici. Astfel, voi avea timp să rezolv vânzarea acestei locuințe și găsirea uneia convenabile pentru amândoi. Să-ți aduc ceva de băut? Eu voi bea ceva.

— Da, mulțumesc.

Va accepta oferta lui. Avea să fie greu, dar cu precauție, va putea evita orice întâlnire cu el și astfel nu va mai avea de ce să se teamă de puterea aurei magnetice a prezenței lui, de personalitatea dominantă a acelui trup perfect, va putea ignora femeile care-i vor lua locul, care-i luaseră de fapt locul. Răsplata va compensa durerea sfâșietoare de a fi respinsă. Și apoi, situația nu va dura la nesfârșit.

Încercă să-și imagineze momentul când copiii vor ajunge la stadiul în care rolul ei în viața lor să fie mai mic, dar nu ajunse la nicio concluzie. Va trebui să intuiască la momentul respectiv. Deja se simțea vinovată pentru modul cum le tulburase viața, așa că de data aceasta va trebui să le garanteze stabilitatea de care aveau nevoie, atâta timp cât va fi necesar.

Pentru o clipă, Thane îi atinse mâna când îi oferă paharul cu o porție generoasă de coniac.

— Ne-am înțeles, Sapphy? Vei fi aici mâine dimineață, când Stephanos se va trezi și va începe să plângă după tine?

— Da, cu condiția să te comporți în spiritul dictat de hotărârea de separare.

Fără să-i răspundă, dar cu ochi strălucitori ca de bucuria unei victorii, Thane se aplecă să-și ciocnească ușor, cu un clinchet cristalin, paharul de al ei.

După nu mai mult de zece minute, cu gustul coniacului încă arzându-i limba, Sapphira era deja în dormitor. Își puse cămașa de noapte rămasă de când părăsise casa și se duse automat la oglindă.

Șederea în Konstantinos îi făcuse bine: de la culoarea sănătoasă a pielii, la contururile ascuțite transformate în liniile curbe cu care era obișnuită și la strălucirea ochilor.

Doar părul, altădată atât de mătăsos, era uscat ca paiele. Încă se mai cutremura amintindu-și dezgustul lui Thane la vederea corpului ei ultima oară când împărțise patul cu el.

Scoase un țipăt ușor când auzi bătându-se la ușă. Nu putea fi decât Thane, așa că, nemulțumită că era deranjată, își aruncă peste umeri jacheta de care tocmai se dezbrăcase și deschise puțin ușa.

— Felicitările pentru ziua ta, Sapphy; n-ai avut ocazia să le iei. E cam târziu, dar de fapt urările de bine n-au dată de expirare, nu-i așa?

Sapphira luă plicurile de diferite mărimi și-i mulțumi pe un ton destul de distant, după care, deși obosită, nu rezistă să nu le deschidă. Începu cu felicitarea de la părinți, apoi trecu la cea de la David și Marcia și în cele din urmă la cea de la Lisa, cea mai bună prietenă a ei de la colegiu. Mai erau încă trei. Recunoscuse scrisul nașei ei și pe cel al mătușii paterne; ambele trimiseseră felicitări amuzante, însoțite de scurte scrisori. Nimeni nu era la curent cu situația căsătoriei ei, deși părinții știau că fusese bolnavă și petrecuse câțva timp într-o clinică. Dar cum aceasta se întâmplase cu aproximativ doi ani în urmă, presupuneau că acum era complet restabilită și se întorsese de mult în mijlocul familiei fericite. Era o iluzie pe care se străduise din greu s-o întrețină, deși acum trebuia să le spună adevărul. Dintre toți, doar Abby n-avea să fie nici șocată, nici surprinsă. Lăsase la urmă plicul de la ea.

Scrisul ei era inconfundabil, ordonat și citet, cum trebuia să fie al unei profesoare. Un plic similar sosise și anul trecut de ziua ei, iar în august, cu doi ani înainte, scrisoarea. Mai trimisese, de asemenea, două felicitări de Crăciun, după

momentul când îi trădase încrederea și afecțiunea, încurajând infidelitatea lui Thane.

N-ar fi vrut să-și mai amintească, dar nu se putea împotrivi gândurilor. Lucrurile nu mergeau deloc bine între ea și Thane, de fapt de la întoarcerea de la spital cu copiii. Privind acum în urmă, își dădea seama mai clar că avea partea ei de vină. N-o făcuse intenționat, dar pesemne că viața alături de ea era un adevărat calvar. Sosirea neașteptată a lui Abby o bulversase și mai mult; se străduise să fie gazda perfectă, așa cum se aștepta Thane, dar nu reușise nici măcar atât.

Se aflase sub amenințarea acelei căderi nervoase înainte de ziua aceea îngrozitoare când intrase în salon și-i găsisse pe Abby și pe Thane strâns îmbrățișați, ea ținându-l de umeri, ca și când ar fi fost un iubit regăsit după mult timp, iar el părând dornic de acea manifestare de efuziune.

Ulterior, se simțise rușinată de izbucnirea ei, dar pe moment țiipase ca sub cea mai cumplită tortură, lovind-o înnebunită pe sora ei și strigându-i cuvinte pe care nu și-ar fi imaginat vreodată că le-ar putea rosti cu voce tare.

Dincolo de țiipetele ei, îl auzea pe Thane repetând, aspru și pe un ton plin de regret: „Nu este vina lui Abby! Eu am chemat-o.”

Apoi au chemat un doctor și-au dus-o la clinică. La început, crezuse că va fi internată într-un ospiciu până la sfârșitul zilelor și stătea în pat, cu privirea ațintită în tavan, refuzând să mănânce și să bea, așteptând să moară. Treptat, reacționase la tratament, acceptând faptul că boala ei era de natură fizică – un dezechilibru hormonal – și că odată diagnosticată, putea fi vindecată complet.

Cu toate acestea, refuza să-i vadă pe Thane și pe Abby, amintindu-și cât de bine se înțeleseseră de prima dată când se cunoscuseră și apoi cu ocazia următorului Crăciun pe care veniseră să-l petreacă în Anglia, după căsătoria lor rapidă. Abby cea plină de farmec, mai apropiată ca vârstă de Thane; Abby pe care o iubise și în care avusese încredere...

În momentele acelea îngrozitoare rezistase doar datorită prezenței copiilor, pe care Thane continuase să-i aducă zilnic la clinică, și a Lornei. Când a fost externată, Abby se întorsese de mult timp în Anglia, iar Thane negase că ar fi ținut vreodată la aceasta altfel decât ca la o cumnată, îndemnând-o dacă nu-l crede pe el, să citească scrisoarea pe care chiar sora ei i-o lăsase. Jignită, o aruncase nedeschisă undeva într-un sertar al măsuței de toaletă. Atunci, ceruse divorțul pentru prima oară, izbindu-se de refuzul rece al lui Thane de a lua măcar în considerare ideea.

Lunile trecuseră una după alta, într-o atmosferă de amărăciune și de neîncredere, în absența oricărui contact fizic între ei, până în ziua aceea memorabilă în care ea întrecuse limita: enervată de ceea ce i se păruse a fi un reproș disprețuitor din partea lui Thane, îl lovisese cu palma peste obraz. Dacă până atunci el avusese o atitudine reținută, rece, distantă dar politicoasă, gestul ei fusese picătura care umpluse paharul răbdării lui.

— Endaxi, scrâșnise el printre dinți. Dacă asta vrei, dragostea mea...

Convinsă că intenționează s-o omoare, se zbătuse din toate puterile să scape din strânsoarea lui, în timp ce el aproape o târa în dormitor, unde o aruncase pe pat și-i smulsese hainele de pe ea.

— Nu, Thane, pentru numele lui Dumnezeu, nu așa!

Trecuseră multe luni de când nu mai făcuse dragoste cu el și de când nu mai împărțiseră același pat și ideea de a i se impune acel contact ca o pedeapsă o înspăimânta.

— Ce altă cale există, din moment ce mă acuzi că sunt mincinos și te înșel, și refuzi să acționezi rațional? Dacă aștept ca tu să vii la mine, voi aștepta o veșnicie! Da, dragostea mea, spusese el cu o voce ciudat de tandră, în timp ce își plimba degetele tremurânde de-a lungul trupului ei, luptă-te cu mine, dacă așa crezi că trebuie, dar la momentul potrivit vei ceda. Lasă-mă să te fac prizoniera mea...

În ciuda fricii amestecate cu furie, trupul ei reacționase instinctiv la vraja atingerii lui, se destinsese și se deschisese pentru a-l primi cu bucuria nebună a simțurilor dezlănțuite, drept cuceritor. Avusese în acele clipe convingerea că vor putea face față împreună viitorului, că niciodată vreo altă femeie nu i-l va mai putea lua pe Thane după ce trupurile lor, devenite unul singur, aduseseră încă o dată acel prinos dragostei.

— Sapphy...

Rostirea numelui ei era ca o mângâiere pe buzele lui, în timp ce se desfăta privind-o, până când... brusc, văzuse cicatricea operației.

Cât avea să trăiască nu va uita dezgustul care înlocuise visarea plină de dorință din ochii lui, sau crisparea cu care trupul lui îi confirmase respingerea. Sensibilă la cea mai mică nuanță a reacțiilor lui, se retrăsese, îndurerată și-o sfâșiată, cu inima atât de împietrită, încât nici lacrimile nu mai reușeau să curgă.

Deși era târziu, îmbrăcase un tricou și blugii și fugise la Lorna. În dimineața următoare, Thane îi lăsase un mesaj: nu accepta divorțul, doar o separare legală.

Procedura durase nouă luni, ar fi putut chiar gusta ironia acestei situații, dacă rezultatul n-ar fi fost atât de tragic. Acum era din nou în patul conjugal, singură, obosită până la extenuare.

Rămase pe gânduri, învârtind în mână plicul de la Abby. Era ciudat că sora ei insistă. Se trezi că scoate felicitarea, fără să știe când deschisese plicul: un desen frumos cu un buchet de flori, urarea „La mulți ani! și un an cu succese” și semnătura simplă „Sora ta iubitoare, Abigail”.

Să fi judecat greșit ce văzuse? Nu era prima oară când gândul acesta încolțea în mintea ei, dar îl alungase de fiecare dată, de teamă să nu se amăgească și să înceapă să creadă ceea ce dorea cu disperare să creadă.

Brusc, se hotărî. Cu pulsul accelerat, merse la sertar și scoase scrisoarea, apoi reveni în pat și, impunându-și să fie calmă, căci în definitiv trebuia să fi devenit de-acum imună la suferință, se rezemă de perne și începu să citească:

„L-am rugat pe Thane să-ți dea această scrisoare când te vei simți mai bine. Draga mea Sapphy, mulțumesc lui Dumnezeu că m-a chemat în Grecia la timp. Mi-a telefonat și mi-a spus că e extrem de îngrijorat din cauza ta, că are impresia că ai o cădere nervoasă, dar că medicul a cărui pacientă ești nu pare deloc alarmat. M-a implorat să vin să discut cu tine, pentru că eram atât de apropiate și spera să-mi spui ce e cu tine.

Ah, Sapphy, am fost șocată când te-am văzut. Deși trecuseși prin acel calvar, nu se justifică acea stare de

depresie, așa că i-am telefonat Marciei, i-am descris simptomele tale și mi-a confirmat bănuielile, și anume că era vorba de o formă rară de depresie postnatală care, neglijată atâta timp, necesita imediat tratament de specialitate.

Thane a fost pur și simplu distrus când i-am spus, învinovățindu-se pentru că nu luase măsuri din timp, dar de unde era să știe despre ce e vorba? A plâns, Sapphy. Știu că nu-mi va mulțumi pentru că ți-am spus, dar asta s-a întâmplat. S-a prăbușit pe un scaun, neîmpăcat pentru ce ți-a făcut, apoi a izbucnit în plâns, hohotele înăbușite ale unui bărbat dur care probabil nu cunoscuse niciodată durerea sau alinarea lacrimilor. Am plâns și eu, pentru suferința voastră. Apoi mi-am deschis brațele și l-am consolată, ca și cum ar fi fost unul din elevii mei, un băiețel al cărui univers se prăbușise. În clipa aceea ai intrat.

Când vei citi această scrisoare, vei fi deja restabilită. Specialistul care te tratează folosește cele mai moderne metode și este convins că vei reveni la starea de sănătate dinainte. Draga mea Sapphy, înțeleg perfect de ce refuzi să discutăm acum, și din moment ce nu pot face nimic aici, mă întorc în Anglia chiar azi, sperând să-ți dai seama în curând că singura dragoste pe care soțul tău și cu mine o împărtășim este dragostea pentru tine”.

Plânsese Thane pentru ea? Dezorientată, își trecu mâna peste fruntea înfierbântată. Fusesse tot timpul convinsă că o ura, pe ea și ceea ce devenise. Privirile cercetătoare, cel mai adesea încruntate, o criticau, replicile și întrebările lui îi puneau la încercare capacitatea de soție și mamă, iar ea eșuase lamentabil. Îl sedusese, îl prinsese în capcana căsătoriei, apoi, însărcinată cu copiii lui abia dusesse la capăt

sarcina, nu reușise să-i alăpteze... Avea tot dreptul s-o deteste!

E adevărat, fusese bolnavă, dar o mulțime de femei sufereau de depresie postnatală și-și reveneau fără tratament. Căderea ei nervoasă demonstrase că era imatură și nepotrivită să fie soția unui bărbat ca Thane. Se întorsese de la clinică vindecată, dar convinsă că el n-o mai iubea. Nu dăduse crezare protestelor lui la acuzațiile ei de lipsă de loialitate și refuzase să mai facă dragoste cu el, pentru că era conștientă de lipsa ei de atractivitate.

Dumnezeule, pe cine dorise să pedepsească? Pe Thane, sau pe ea înșiși, pentru că dăduse greș ca soție?

Dacă ar putea întoarce timpul înapoi, n-ar mai repeta acele greșeli. Instinctiv, știu că sora ei scrisese adevărul. Închizând ochii și lăsând scrisoarea să cadă, stinse veioza. Abby cea generoasă și înțeleaptă scrisese că Thane o iubea, dar asta se ntâmpla cu aproape doi ani în urmă. De atunci, făcuseră schimb de nenumărate insulte și se lansaseră într-o luptă juridică în care amândoi pierduseră, după ce-și expuseseră public neînțelegerile și certurile.

Acum, ajunseseră la o oarecare înțelegere, dar în ceea ce privește dragostea... era pierdută pentru totdeauna. Maturizarea ei se produsese prea târziu și singurul atu pe care-l avusese vreodată în jocul dragostei, perfecțiunea corpului ei, îi fusese luată prin nașterea copiilor. Dacă Thane ar fi iubit-o, n-ar fi observat acel semn, sau, chiar dacă l-ar fi văzut, n-ar fi însemnat atât de mult încât s-o respingă.

Își îngropă fața în pernă, înăbușindu-și un geamăt. Parfumul proaspăt și discret al lenjeriei o făcu să-și dea seama că Thane trebuie să fi fost atât de sigur că va accepta

să se reinstaleze acolo, încât rugase să i se pregătească dormitorul.

Nu-și găsea locul. Instinctiv, se întoarse pe o parte, în poziția în care dormise de atâtea ori cu Thane, simțindu-i trupul lipit de al ei ca o prezență posesivă și protectoare. Dacă ar fi acceptat asigurările lui la întoarcerea de la clinică... Dacă ar fi avut suficientă încredere în el, și-ar fi putut salva căsnicia. Dimpotrivă, ea îi grăbise distrugerea.

Trebuia să înceteze cu astfel de gânduri! Automat, se ridică și-și luă geanta apoi, la lumina ce venea de afară, începu să caute până când, cu un oftat ușor de plăcere, găsi caseta mică și scoase oul de porțelan. Ținându-l strâns în palmă, urmărind cu degetul arătător conturul micuțului Cupidon, curba arcului său încordat și linia dreaptă a săgeții, așteptă, răbdătoare și resemnată, ca somnul s-o elibereze, măcar temporar, de durerea ce-i apăsa sufletul.

O bătaie ușoară la ușă o trezi. Cu pleoapele încă grele de somn, deși lumina din cameră arăta că era destul de târziu, se ridică pe perne și-și trecu mâna prin păr. Imediat după invitația ei de-a intra, Thane apăru, ținându-l pe Stephanos călare peste șoldul lui.

— Vinovatul vrea și iertarea ta! anunță el, cu un zâmbet jucându-i în ochi și îndulcindu-i tonul ce se voia sever. Noi tocmai coboram la micul dejun. Am rugat-o pe Ephimi să ți-l aducă aici.

— Mulțumesc, spuse ea destul de rece, luându-și imediat în brațe copilul pe care Thane îl debarcase în pat lângă ea și începând să-l inspecteze minuțios, fără a găsi însă nimic alarmant. Va trebui să stabilim niște reguli pe viitor, dacă vom face așa cum am discutat aseară.

— Nu va fi dificil, pentru că eu sunt foarte mult timp plecat. În mod normal, nu va fi greu să ne evităm.

— Da.

Ar fi dorit să-și poată desprinde privirea de bărbatul înalt, atât de frumos, care o privea cu indiferență, dar nu reuși. Avea cămașa doar pe jumătate încheiată și mânecile răsucite până la coate, lăsând să se vadă brațele bronzate, numai mușchi. Era bărbierit, dar părul arăta ca și cum și-ar fi trecut degetele prin el; probabil Stephanos se trezise când el nu terminase încă să se îmbrace. Ce festă îi jucau sentimentele pe care ea le crezuse stinse cu mult timp în urmă și care aleseseră tocmai acel moment pentru a se trezi la viață, cum nu și-ar mai fi închipuit că mai e posibil vreodată!

Reconfortat de atingerea ei, Stephanos își relua imediat buna dispoziție. Eliberându-se din brațele ei, se strecură sub cearșaful subțire care-o acoperea și ieși imediat ținând în palmă oul de porțelan.

— Ce-i asta, mami?

Tulburată, Sapphira i-l luă din mână și-l puse pe noptieră.

— E un cadou, dragul meu. Trebuie să-mi fi căzut din poșetă.

— Se poate mânca?

— Nu! râse ea. Este doar un obiect frumos la care să-ți faci plăcere să privești. Tatăl vostru mi l-a dăruit, adăugă ea, ușor exasperată, conștientizând până la perceperea fizică tăcerea apăsătoare a lui Thane.

Fața copilului se luminează instantaneu.

— Înseamnă că te-a iertat și pe tine! Nu ți-ar fi dat un cadou dacă ar mai fi supărat pe tine pentru că ai plecat și ne-ai lăsat singuri.

— Nu e chiar așa, scumpul meu...

Îi privea expresia curioasă de pe chip și tare mult și-ar fi dorit să-și mai aducă aminte cum e să ai trei ani și jumătate. Nu-și dădea seama cât de mult înțelegeau copiii lor ce se întâmplase și nici cât de mult să încerce să le explice.

— Tati și cu mine credem că ar fi frumos să avem două case de locuit în loc de una și... eu am încercat, să văd dacă e o idee bună.

— Și n-a fost! Acum, pentru că te-ai întors, poți să ne dai tu în leagăn, pe mine și pe Vicky.

— Numai dacă stai cuminte, așa cum ți s-a spus.

Era bucuroasă că discuția deviasse de la subiectul delicat al absenței ei, dar pe de altă parte, conștientă că fusese doar o mostră de cât de dificil avea să fie să-i pregătească pe amândoi copiii pentru plecarea ei definitivă. Era posibil să dureze chiar câțiva ani, până la momentul potrivit.

— De ce nu te duci să vezi unde e sora ta? sugeră calm Thane calm. Veți avea destul timp să vă dați în leagăn mai târziu.

— Nu mai pleci, nu?

Stephanos coborâse din pat, pentru a merge la Vicky, așa cum i se sugerase, dar se mai oprise o dată înainte de a ieși, pentru a-i pune această întrebare cu ochi atât de inocenți, de frumoși și de asemănători cu ai lui Thane, încât Sapphira simți că i se taie respirația.

— Pentru mult timp, nu, răspunse Thane în locul ei. În niciun caz atâta timp cât tu și cu Vicky o veți dori în preajma voastră.

— Crezi că a fost înțelept să-i spui asta? întrebă Sapphira cu o ușoară ezitare, când micuțul ieși din cameră complet liniștit și-l auziră strigându-și sora.

— Dacă n-aș fi crezut, n-aș fi spus-o. Trebuie să mergem cu pași mici, să facem totul treptat, continuă el, stând în picioare lângă pat, cu umerii ușor aplecați și cu mâinile în buzunare, privind-o insistent. Aseară a fost o experiență traumatizantă pentru toți. Poate că Stephanos ți s-a părut absolut normal acum, dar s-a comportat așa doar pentru că, imediat cum s-a trezit, a fost asigurat că ai aflat de accidentul lui și te-ai întors. Uite, Sapphy... nu este ușor pentru niciunul din noi. Nu cred că există o formulă bine stabilită pe care s-o aplicăm. Deocamdată, dacă ai acceptat să împarți această casă cu mine pe baza unei relații platonice, trebuie să stabilim niște reguli de bază.

Capitolul 8

Sapphira răspunse privirii lui provocatoare cu o ușoară înclinare a capului.

— Continuă, te rog, te ascult. Sunt sigură că te-ai gândit deja la ceva.

— Într-adevăr. Prima regulă este să nu ne certăm în fața copiilor. Trebuie să înțeleagă că, indiferent de ceea ce le rezervă viitorul, este numai decizia noastră.

— Mi se pare corect.

— A doua regulă: să petrecem o zi pe săptămână împreună, ca o adevărată familie.

— Adică, să mâncăm împreună?

— Adică, să facem totul împreună, mai puțin culcatul.

— Nu știu... nu știu dacă pot să fac asta... Schimbi mereu condițiile!

În ezitarea ei se citea disperarea la gândul de a trebui să stea în apropierea lui.

— Doar de dragul copiilor. Tu ai vrut să destrami familia; ei bine, ai reușit. Dacă acum ți se pare greu și dureros să mergi printre aceste rămășițe, va trebui să te obișnuiești.

— Familia era de mult timp destrămată. Eu doar am vrut să oficializez situația.

— Ai vrut să-mi furi copiii!

Intensitatea cu care rostise cuvintele o făcu să tresară.

— Nu! N-am gândit niciodată așa!

— Credeai că eu nu-i iubesc?

Tonul lui avea moliciuni de catifea, iar expresia de pe chip era un amalgam de emoții abia stăpânite.

Da, pentru scurt timp, asta crezuse despre el. I se părea indiferent la nevoile lor, mulțumit să-i lase în grija Spiridoulei, dormind liniștit în zori, pe când ea stătea lângă pătuțurile lor și le asculta fiecare respirație, îngrozită ca nu cumva ritmul să se schimbe. Acum, când era deja prea târziu, recunoștea că acea îngrijorare exagerată era numai din cauza bolii ei.

— Am crezut doar că primau alte interese.

Avea nervii încordați la maximum, dar păstră o aparență de calm, căci n-ar fi vrut pentru nimic în lume să înceapă ziua cu o ceartă.

— Ah, da, sigur, aventurile mele extraconjugale!

Chipul lui, chiar purtând acea expresie de neînduplecare, era tulburător de atractiv, iar acceptarea cinică a repetatelor ei acuzații o făcu să roșească.

— Este adevărat că am susținut acest lucru, dar acum mi-am schimbat părerea. Dacă... dacă îți face plăcere să mă auzi că recunosc, ei bine... da, accept că tu și cu Abby n-ați fost implicați într-o relație romantică.

— Adevărat?

Privirea ochilor lui verzi zăbovi îndelung asupra buzelor ei, apoi urmări linia umerilor și a decolteului adânc al cămășii de noapte.

— Da, Sapphira mou, sunt foarte satisfăcut că recunoști că te-ai înșelat. Îmi pare rău însă, că ți-a trebuit atât de mult să crezi cuvântul meu și asigurările lui Abby.

— N-am citit scrisoarea pe care mi-a lăsat-o... decât aseară. M-a ajutat să văd lucrurile mai clar.

Thane spuse ceva în grecește, ceva ce deși ea nu înțelese, nu-i lăsa niciun dubiu asupra exasperării lui.

— Erai un copil când m-am însurat cu tine, continuă el, confirmându-i bănuiala asupra enervării sale.

Sapphira trebuia să-i dea dreptate. Se maturizase abia în ultimele luni, mai ales de când se gândise să lase la el ambii copii.

— Acum e prea târziu să te mai răzgândești. N-am să te las să te joci cu viețile copiilor. Ai luat hotărârea aseară și vreau s-o respecti.

— Nu prea știu exact ce vrei să realizezi cu acea „zi cu familia”.

— Un armistițiu. Pentru Dumnezeu, Sapphira, pe insulă am reușit să fim împreună fără a se ajunge la conflicte. Nu-ți cer decât o zi pe săptămână – evident duminica fiind cea mai indicată – în care să arătăm copiilor noștri că putem să ne purtăm frumos unul cu celălalt, în speranța că, atunci când

vom locui separat, se vor simți la fel de bine și cu unul și cu celălalt, fără a avea impresia unei trădări. Cât despre restul săptămânii, nu e necesar să ne vedem. Sunt sigur că ne vom putea aranja programul astfel încât, când mergem la copii înainte de culcare, să nu ne ciocnim unul de celălalt la ușa dormitorului lor.

Ura sarcasmul cuvintelor lui. În scurta lor relație furtunoasă, ea fusese singura care lovise, fapt pentru care nu se simțea deloc mândră. Dar nici Thane nu era absolvit de orice vină, din moment ce-i incitase furia, arogant. De data aceasta, sub privirea lui atentă, strânse pumnii, însă nu lăsă să se vadă nimic din furia ei.

— Și eu sunt convinsă că putem. Sunt doar surprinsă că ești dispus să petreci atâta timp în compania mea.

— Ah, cred că pot face efortul ca, o dată pe săptămână, să stau în aceeași încăpere cu tine fără să mă strâmb prea evident de dezgust, agape mou.

Ochii lui verzi, pătrunzători, rămaseră fixați asupra feței ei, fără să piardă niciun detaliu. Sapphira simțea că privirea lui o sufocă, dar parcă sub o vrajă pe care n-o putea rupe, continua să-l privească. Era atât de aproape de ea, încât l-ar fi putut atinge dacă întindea mâna și deodată, imaginea trupului lui suplu pe care-l cunoscuse atât de intim, îi accelera pulsul într-un ritm amețitor, revitalizându-i întregul sistem nervos provocându-i o stare de excitație pe cât de certă, pe atât de dureroasă.

Ce cruzime a naturii! Luni de zile trăise într-un total vid emoțional, ca într-un cub de gheață, iar acum, când își dorea cel mai puțin, cubul de gheață părea că se topește și, ca după terminarea unei anestezii, durerea revenea.

Fiecare cuvânt pe care Thane îl alesese, culminând cu acel agape mou – dragostea mea – era o săgeată care nimerise din plin ținta vulnerabilității ei.

Închise ochii, pentru a alunga starea de tensiune dintre ei.

— Însă se pare că tu trebuie să faci un efort mai mare decât al meu pentru a-mi accepta prezența, nu? râse el ușor. Străduiește-te, Sapphira, de dragul lui Stephanos și al Victoriei. Ai fost întotdeauna o actriță minunată; sunt sigur că vei reuși. În definitiv, nu e decât o situație temporară și te poți consola cu gândul la viitoarea ta eliberare totală.

Nu răspunse acelei întrebări retorice și așteptă, tăcută, cu capul întors într-o parte, ca el să plece. Abia când auzi ușa închizându-se în urma lui se liniști puțin, repetându-și, ca să acopere valul de dezamăgire absurdă ce amenința s-o cuprindă, cât era de mulțumită că n-o atinsese.

Eliberare totală! Divorțul ar fi fost definitiv, dar nu și această separare legală în capcana căreia se lăsase atrasă!

După trei săptămâni, recunoștea că, pentru prima dată după aproape trei ani, în vila Andromeda domneau liniștea și mulțumirea.

În zilele de lucru, Thane pleca devreme de acasă, după ce lua micul dejun cu copiii. În ultima timp, Sapphira nu rezista să nu meargă la fereastra dormitorului și să-l privească de acolo cum merge la mașină. Îi admira corpul perfect și ținuta mândră și din tumultul de amintiri, un gând începu să-i stăruie dureros în minte: soțul ei ar fi meritat mai mult decât îi oferise ea.

Dacă n-ar fi avut un simț al responsabilității atât de pronunțat, ar fi dispărut pur și simplu din viața ei, în loc să se

însoare cu ea. Nici măcar nu rămăsese însărcinată, deși numai întâmplarea făcuse astfel. Oricum, el nu așteptase să afle, ci anunțase intenția de a se căsători cu ea ca parte dintr-un plan prestabilit și nu ca un gest reparator pentru că-i luase – nu, greșit spus – pentru că acceptase virginitatea ei ca un dar de Anul Nou, iar ea, în naivitatea ei adolescentină, crezuse că o iubea.

De când trăia în Grecia, aflate multe despre simțul onoarei ce-i motiva pe bărbații greci – philotimo – esențial pentru statutul lor în familie și în cadrul comunității. Își dăduse seama, dar prea târziu, că hotărârea imediată a lui Thane de a se căsători cu ea fusese dictată de acel philotimo. Ar fi putut să-l refuze, dar ea acceptase, distrugând astfel viețile amândurora.

După ce-l petrecu pe Thane cu privirea, se întoarse de la fereastră și se îmbracă. Alese niște pantaloni turcoaz de in și o bluză fără mâneci pe care o înnodă în jurul taliei.

Ținându-se de cuvânt, Thane amenajase și un living, aducând încă un fotoliu, o măsuță, o bibliotecă și un televizor, iar ea se refugia acolo în fiecare seară înainte de șase, oră la care Thane era așteptat acasă. Când întârzia, o anunța întotdeauna prin Ephimi, astfel încât să-și poată reface și ea programul în funcție de absența lui.

Chiar ziua aceea avea să fie una în care Thane întârzia, își reaminti ea, fardându-se ușor. Va avea timp să-i ducă pe copii la o scurtă plimbare până la magazinele din oraș, după care se vor juca în grădină. După prânz, în timp ce ei își vor face siesta de după-amiază, ea va face o scurtă vizită Lornei. La întoarcere, în timp ce Spiridoula se va ocupa de ei și le va

servi ceaiul, ea va continua să lucreze la portofoliul de imprimeuri de țesături la care lucra.

Sugestia lui Thane de a folosi programele grafice existente pe calculatorul lui ultrasofisticat din birou pentru a-și continua cariera pe care și-o dorise cândva, o uimise.

Dorise de multe ori să-și pună în aplicare talentul creator, dar nu și-ar fi imaginat că Thane ar accepta ca soția lui să lucreze, sau ar încuraja-o într-o direcție care ar putea duce spre așa ceva. Desigur, lucrurile se schimbaseră acum, iar propunerea lui mai mult, faptul că se oferise să-i arate portofoliul ei de lucrări prietenului lui, Andreas Constanidou, patronul firmei Constanidou Textiles, o bucurase enorm; abia se abținuse să nu-l sărute.

Fascinată de facilitățile pe care le ofereau programele de calculator, lucra în fiecare seară, plină de entuziasm, cu un vulcan de idei clocotindu-i în minte, desprinzându-se cu greu de la această activitate înainte de venirea lui Thane.

Auza deja vocile copiilor în timp ce cobora scările ca să meargă să li se alăture la masă. Aceștia erau atât de absorbiți de conversația lor, încât nici nu observaseră venirea ei. Sapphira își trase un scaun și se așeză lângă ei.

Cum își putea imagina cineva vreodată să-i despartă? Dacă acel judecător, sau mediator, sau cum s-o fi numit el în limba greacă, i-ar fi surprins vreodată în astfel de momente, și-ar fi dat seama de cruzimea hotărârii sale.

Privi capul blond al Victoriei, atât de aproape de cel brunet al fratelui ei și tristețea o cuprinse din nou: era o iluzie să-și închipuie că s-ar putea obișnui vreodată să-i piardă.

Victoria a fost cea care îi observă prima prezența, abordând-o cu o față strălucind de bucurie.

— Mami, putem avea o pisicuță?

— Parakalo, mami, parakalo! adăugă Stephanos, alegând limba tatălui său, cu ochii cu sclipiri de malahit, ca ai acestuia. Pisica Angeliei a avut patru pisoi și nu-i poate păstra pe toți, ne-a spus tati aseară, când a venit să ne spună kali nicta. A zis că putem să avem și noi unul, dacă nu te superi tu.

— Nu te superi, nu-i așa, mami?

Oare exista pe lume vreun copil care să arate mai fermecător ca Victoria când voia ceva? De fapt, gemenii ai ei ar fi fost în stare să-l farmece chiar și pe diavol. Prefăcându-se că se gândește profund, îi lăsă să aștepte, nerăbdători, câteva secunde.

— Nu, cu condiția să promiteți să aveți voi grijă de ea. Aceasta înseamnă să vedeți dacă are mâncare la orele de masă și apă proaspătă tot timpul. Ephimi este și așa foarte ocupată cu tot ce trebuie să facă pentru noi și nu trebuie să-i mai dăm și alte griji pe cap.

Turnându-și cafea în ceașcă, bău încet, privindu-și copiii mâncând și discutând, cu chipuri fericite, despre numele noului membru al familiei.

Nu ajunseseră încă la nicio concluzie la ora siestei, când se retraseră în camera lor, iar Sapphira porni spre apartamentul Lornei.

— Sapphy! Arăți minunat, o întâmpină prietena ei.

— Nu, nici pe departe, dar trebuie să recunosc că am făcut bine că am acceptat sfatul tău. Nu mai arăt ca o vrăjitoare, cum arătam cu câteva luni în urmă.

— Niciodată n-ai arătat ca o vrăjitoare, draga mea, doar foarte obosită și palidă. Înțeleg că nu regreți decizia de a te întoarce la Thane.

— Nu la Thane, ci la vilă, asta e tot. Nu e deloc același lucru. De fapt, aproape că nici nu ne vedem.

— Ceea ce este cu totul altceva decât a vă vedea îndeaproape... Draga mea, ești fermecătoare când roșești. Încerci să-mi spui că nu există perspectiva unei împăcări?

— Împăcare? Nu, cum ar putea fi? Suntem separați legal.

— Și locuiți sub același acoperiș. Vrei să spui că nu vă petreceți deloc timpul împreună?

Ar fi deranjat-o dacă întrebările ar fi venit de la altcineva, dar Lorna era prietena și confidenta ei și, în ciuda temerilor lui Thane, îi voia binele. Fără sprijinul ei în zilele acelea îngrozitoare petrecute în spital, iar apoi, după ce Thane o respinsese cu atâta cruzime, ce s-ar fi făcut fără ea?

— Petrecem duminica împreună, ca și cum am fi o adevărată familie. A fost ideea lui Thane, s-a gândit că ar fi bine pentru copii să ne vadă înțelegându-ne bine și fiind prieteni.

— Și sunteți?

— Într-un fel, da, cred că da... Nu ne certăm în fața copiilor și ne străduim să fim foarte politicoși unul cu celălalt și să evităm subiectele care ar putea duce la certuri.

— Sună minunat. Sunt sigură că micuții sunt foarte fericiți cu această stare de lucruri, dar tu și Thane...?

— Cred că e plictisit, dar se străduiește să nu arate.

— Dar tu, Sapphy... Este ceea ce-ți dorești?

— Îmi doresc...

Tăcu, dându-și seama ce dorea. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, la vremea când ea și cu Thane se iubeau atât de total, încât nimeni și nimic altceva nu mai exista pentru ei, la vremea când fericirea ei avea intensitatea extazului. Voia să aibă șansa să-și repare greșelile făcute față de el și să-i câștige dragostea.

— Nu știu, minți ea în cele din urmă, căci se simțea incapabilă să-i spună Lornei adevărul.

Aceasta, însă, își schimbă brusc expresia, de la amuzament la gravitatea unei înțelegeri profunde.

— Încă îl mai iubești, Sapphy, nu-i așa?

— Nu! respinse ea ideea, cu prea multă grabă. El nu mă vrea.

Apoi rămase cu privirea plecată, oarecum jenată de mărturisirea ei.

— Ți dai seama că între aceste două idei nu e nicio legătură. Este adevărat ce mi-a spus Michael, nu-i așa? N-are nicio șansă cu tine?

— Îmi place ca prieten... Este atât de blând și... bun și... dulce... și n-aș vrea pentru nimic în lume să-l rănesc, dar...

— Dar nu este bărbatul potrivit pentru tine, termină Lorna fraza în locul ei. Da, eram sigură că n-are nicio șansă. Decizia pe care a luat-o este corectă.

— Decizia...?

— Da. N-a vrut să-ți facă probleme telefonând la vilă, așa că m-a rugat pe mine să-ți spun vestea cea bună. A acceptat o ocazie minunată de a-și muta restaurantul de la Kethina la Atena. Își dorea lucrul acesta de când localul devenise neîncăpător pentru cererile existente. Până acum, însă, nu a putut să adune suficient capital pentru mutare și extindere,

dar acum a primit o ofertă de la un hotelier din Atena care este dispus să facă această investiție și să rămână partener în afacere. Michael și actualul lui partener au analizat situația sub toate aspectele și au ajuns la concluzia că și cu un al treilea partener, profiturile lor ar fi tentante.

Fața Sapphirei strălucea de bucurie.

— Fantastic! Știi cât de mult va însemna acest lucru pentru el. Cum l-a cunoscut pe individul acela?

— Nu știu exact. Se pare că auzise de faima restaurantului și, după ce a fost el însuși acolo de câteva ori, și-a dat seama că este o adevărată mină de aur, mai ales dacă ar avea o poziție mai centrală. Ideea este, draga mea, că Michael vrea să merg cu el la Atena și să lucrez de acolo.

— Sigur că asta trebuie să faci.

— Așa mă hotărâsem și eu, dar sunt încântată să te aud și pe tine spunând-o. Nu vreau să crezi că te părăsesc. Dacă ai vreodată nevoie de mine, ei bine, Atena e doar la câțiva kilometri și vei fi întotdeauna binevenită la mine. Acum, dacă tu și cu Thane ați semnat un tratat de pace, nu vei mai avea nevoie de un refugiu chiar la ușa casei, nu-i așa?

— Nu, sper că nu, dar doresc să fiu în continuare prietena ta și să-ți fac vizite împreună cu copiii. Nu voi uita niciodată ce-ți datorez, ție și lui Mike. Vă doresc amândurora fericire și noroc, așa cum meritați pe deplin.

— Dacă Michael ar fi avut o cât de mică speranță că are un viitor alături de tine, nu cred că ar fi acceptat, dar așa, sunt sigură că toți am luat decizia corectă. Hai să bem un ceai și, între timp, am să-ți povestesc amănuntele.

Era târziu după-amiază când Sapphira ajunsese acasă. Intră în biroul lui Thane și, în câteva minute, era deja absorbită de lucru. Putea miniaturiza diferite desene pe care le aplica în cele mai diverse combinații de forme și culori pe diferite suprafețe, uneori direct pe imaginile articolelor de îmbrăcăminte sau mobilier cărora le erau destinate. Rezultatul, după cum se vedea pe filele tipărite la imprimanta performantă a lui Thane, era excelent. Se gândea, încântată, că în curând va avea o mapă suficient de consistentă pentru a i-o prezenta lui Thane și, dacă acesta va considera că lucrările merită, exista perspectiva să le arate prietenului său care lucra în domeniu.

— Este absolut impresionant!

Vocea care se auzi chiar deasupra umărului ei o făcu să tresară; concentrată asupra lucrului, nu auzise nici când se deschisese ușa biroului, nici când Thane înaintase până în spatele ei.

— Vai... Nu mi-am dat seama ce târziu este...

Cu o senzație aproape de panică, opri imediat imprimanta. Thane îi prinse imediat mâna și, îndepărtându-i-o ușor, apăsă din nou pe butonul de pornire.

— Fii liniștită, astă-seară n-am dispoziția necesară să dau în judecată intrușii...

Fără să dea drumul mâinii ei, luă cu cealaltă mapă și începu s-o răsfoiască atent, într-o tăcere deplină care începu să i se pară Sapphinei atât de rău prevestitoare, încât, plină de îndoieli, simțea tremurul ușor al picioarelor și o senzație de sufocare. În niciun caz, Thane nu trebuia să vadă efectul pe care-l avea asupra ei! Dar dacă va considera că toată munca ei n-are niciun fel de valoare?!

— Sunt doar idei preliminare, spuse ea, cu privirea fixată asupra profilului său clasic. Și apoi, n-am mai avut contact cu acest domeniu de mult timp...

— Hmm... n-am calificarea necesară pentru a emite o părere profesionistă, dar părerea mea personală este că ai stăpânit tehnica de lucru cu mare dexteritate și lucrările dovedesc că ai fler și imaginație.

Imprimanta se opri, iar el îi eliberă mâna.

— Acum, poți s-o închizi.

— Mulțumesc.

Îi era recunoscătoare atât pentru că o lăsa să-și strângă lucrurile și să plece, cât și pentru aprecierea lui, așa necalificată cum pretindea că este.

— Sappy... înainte să pleci... aș avea nevoie de cooperarea ta într-o chestiune de afaceri.

— Spune.

Se opri în pragul ușii, ținând în brațe mapa și o mulțime de creioane și alte hârtii, cu o ușoară neliniște, ca și cum ar fi intuit că bucuria clipelor dinainte avea să fie urmată de ceva neplăcut.

Apropiindu-se de ea, Thane o învălui într-o privire plină de bunăvoință, deși cu un aer reținut, apoi un zâmbet misterios, abia schițat, îi apărură pe buze.

— Am o cină de afaceri importantă mâine-seară, și vreau să fii cu mine.

Pentru o clipă, îndrăzneala lui o luă prin surprindere, lăsând-o fără replică, apoi orgoliul îi veni în ajutor.

— Nu, Thane. Locuiesc aici doar de dragul copiilor și, conform înțelegerii noastre, trebuie să fim împreună doar duminica.

Îi văzu mușchii maxilarului contractându-se și un licăr de enervare strălucindu-i în priviri, dar continuă.

— De ce nu o rogi pe Angelia, așa cum faci de obicei? Sau are altă întâlnire?

— În această ocazie, Angelia nu este potrivită. Acest potențial partener este englez, domnul Robinson. A venit împreună cu soția și au insistat să te cunoască și ei. Se pare că doamna Robinson este din aceeași regiune a Angliei ca și tine.

Arăta atât de sigur pe el și încrezător în victoria lui, încât Sapphira intuia, cu un ușor tremur, furia pe care refuzul ei era pe punctul s-o declanșeze. Era totuși prea mult ce-i cerea. Dacă ar fi ținut seama, cât de puțin de sentimentele ei, ar fi realizat că o ruga ceva imposibil de îndeplinit.

— În cazul acesta, va trebui să le spui că nu mai ești căsătorit!

Vru să-și continue drumul, dar Thane o prinse de umăr atât de brusc, încât câteva din foile de hârtie pe care le avea în brațe căzură pe jos.

— Lasă-le! zise el printre dinți, când ea schiță gestul să se aplece, și-i prinse și celălalt umăr.

Imobilizată astfel, Sapphira nu mai putea face altceva decât să-i înfrunte privirea cu luciri de metal, cu un aer de falsă bravadă.

— E cam târziu pentru asta. Și apoi, sunt căsătorit, indiferent dacă-ți place sau nu.

— Doar cu numele! Doar pentru că ai refuzat să fii de acord cu divorțul.

Fața lui era la doar câțiva centimetri de a ei, trimițând spre ea un vag dar nu mai puțin tulburător parfum de loțiune după ras, care-i acutiza simțurile.

— Acest contract înseamnă enorm pentru mine, pentru companie și, în cele din urmă, pentru tine. Cu cât suntem mai prosperi, cu atât vei avea un standard de viață mai ridicat după ce ne vom despărți.

— N-are rost să-ncerci să mă mituiești.

Mascarada vieții pe care o ducea îi era de-ajuns. Cum putea să se comporte ca o soție normală, iubitoare, când știa că o disprețuia și o găsea respingătoare și că, odată seara încheiată, avea să se-ncheie și misiunea ei în ceea ce-l privea!

— Răspunsul meu este în continuare nu. Și acum, te rog să-mi dai drumul.

Nu-și dădea bine seama dacă în ochii lui era furie sau dispreț și așteptă câteva clipe cu respirația tăiată, așteptând încordată să vadă cum își va manifesta nemulțumirea față de ea, până când teama aceea de necunoscut o făcu să vorbească din nou, necugetat.

— Încalci hotărârea de separare folosind violența împotriva mea!

— Violență?

O privi lung, cu fața ca o mască.

— Dumnezeule, îndrăznești să mă acuzi de violență? Asta intenționezi, să mă aduci într-o astfel de stare ca apoi să depui plângere și să revendici ambii copii?

Măinile lui căzură de pe brațele ei și, dezgustat, se îndepărtă.

— Strânge-ți hârtiile și pleacă înainte să fiu tentat să-ți arăt ce înseamnă cu adevărat violența.

Nu numai cu degetele, ci cu tot corpul tremurând, Sapphira se aplecă să-și strângă hârtiile căzute. O durea îngrozitor supărarea pe care o provocase acestui bărbat pentru care, cu câțva timp în urmă, și-ar fi dat viața, dar i-ar fi fost imposibil să-i explice, iar el, să înțeleagă, ce ar fi însemnat seara aceea alături de el.

Aruncă fără să vrea o privire spre silueta elegantă și puternică a bărbatului care stătea cu spatele la ea și, ridicându-se nesigură pe picioare, ieși orbește din cameră, simțind gustul sărat al lacrimilor ce i se rostogoleau în neștire pe obraji.

Capitolul 9

A doua zi dimineată, Sapphira închise calculatorul, oftând. Intenționase să continue lucrul la mapa de prezentare, dar orice idee creatoare părea s-o fi părăsit.

Auzi vag soneria, dar nici măcar n-o luă în seamă și nici nu se întreabă cine putea fi, atât era de afectată de cearta cu Thane.

O scurtă bătaie în ușa biroului precedă intrarea lui Ephimi.

— Kyria Andronicos este aici. Dorește să discute cu dumneavoastră, anunță menajera, privind îngrijorată, ca și cum s-ar fi așteptat la un refuz tăios.

Poate altădată, așa ar fi procedat, dar acum nu mai era cazul. Suferința o maturizase, iar maturizarea îi dăduse demnitate.

— Sigur, Ephimi, tocmai făceam o mică pauză. Îi pot acorda câteva minute.

Își duse automat mâna la păr. Dacă în timp ce fusese bolnavă nu-i mai păsa cum arată, acum o interesa din nou, mai ales sub privirea femeii cu care Thane împărțea viața mult mai mult decât cu ea.

— Kalimera, răspunse Angelia Andronicos salutului politicos, după care începu să vorbească în engleză, cu vocea ei frumos modulată și guturală. Mi-a spus Thanos că sunteți de acord să luați unul din pisoii mei, anunță ea punând pe birou o cutie mare de carton perforată. Este un motănel perfect sănătos care tocmai a fost înțărcat.

Deschisese deja cutia și, în timp ce vorbea, scoase un pisoi gri tigrat, cu niște ochi verzi enormi și urechi lungi ascuțite.

— Ah, ce frumos este!

Sapphira întinse mâinile spre el, încântată de aspectul lui oriental.

— Presupun că-l veți steriliza la momentul potrivit. Am înțeles că așa se obișnuiește în Anglia; aici, în Grecia, ar fi considerat un act de cruzime să privezi un mascul de virilitatea sa.

Era adevărat, dar Sapphira avea impresia că aluzia depășea sfera animalelor de companie. Era oare o acuzație la adresa ei care, impunând separarea legală, tocmai asta făcea, își priva soțul de virilitatea sa? Doar nu era un secret pentru Angelia că soțul ei n-o mai dorea. Hotărî oricum să nu se lase antrenată de insinuările femeii, ci pur și simplu să le ignore.

— Copiii vor fi încântați, îi chem acum. Cu ce vă servesc?

— O cafea, mulțumesc, acceptă Angelia, luând loc.

Îmbrăcată cu o rochie bleumarin dreaptă, din in, cu guler șal, era imaginea perfectă a femeii de afaceri eficiente, cu un aer mereu sigur de sine.

Victoria și Stephanos își revendică pisioul cu strigăte de bucurie, fermecați de ghemul de blană jucăuș, apoi se duseră să-l arate, plini de mândrie, lui Ephimi, care urma să-i ajute să-l instaleze.

— Sper că nu-l chinuie... se interesă Sapphira când Ephimi veni după câteva minute, cu tava cu cafea.

— Sigur că nu! Sunt copii plini de sensibilitate, în ciuda zburdălniciei lor. Tocmai îl priveau jucându-se cu o minge de ping-pong.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că v-ați gândit la ei, spuse Sapphira după ce Ephimi ieși. Și mai ales că ați făcut efortul de a-l aduce aici.

— Doream să discut cu dumneavoastră. Am înțeles că ați refuzat să cinați cu familia Robinson în seara aceasta, spuse Angelia direct, aruncându-i peste marginea ceștii cu cafea o privire provocatoare, dar sinceră.

Sapphira își simți mușchii contractându-se la această încălcare flagrantă a regulilor ospitalității, iar tonul ei rece deveni tăios.

— V-a trimis Thane?

— Kyria Stavrolakes... nu sunt persoana care să fiu trimisă undeva! Chiar dacă n-am acțiuni în firmă, am atribuții profesionale, nu fac servicii de curierat.

— Cunoscut lucrul acesta. Mă referam la nivel personal, dincolo de atribuțiile profesionale...

Simțea pe buze gustul amar al geloziei.

— Așa cum bănuiam... Chiar credeți că între mine și soțul dumneavoastră este mai mult decât o relație oficială de lucru?

— Și... este?

Mândria ar fi trebuit s-o împiedice să pună această întrebare, dar cuvintele ieșiseră din proprie inițiativă, cu o hotărâre care nu mai ținea seama de rațiune.

— Este o întrebare pe care trebuie s-o puneți soțului dumneavoastră.

Oare ceea ce vedea în ochii celeilalte femei era milă?

— I-am pus-o. Neagă.

— Și nu-l credeți? În cazul acesta, îi faceți o mare nedreptate punându-i la îndoială atât cuvântul, cât și onoarea. Dacă l-am însoțit în anumite ocazii în societate, a fost doar pentru că dumneavoastră ați refuzat s-o faceți și participarea era în interesul companiei.

— Dar...

Tăcu. Să creadă ce spunea Angelia? Era foarte tentată s-o facă, pentru că de fapt nu avea nicio dovadă a infidelității lui Thane. Suspiciunea ei pornise dintr-un complex de inferioritate, când universul sigur din jurul ei începuse să se clatine și din vină, pentru că nu mai putea fi soția pe care el o dorea și o merita.

— Dar, continuă Angelia în locul ei, aveți nevoie de mai mult decât cuvântul meu ca să vă convingeți? Ce altceva doriți să știți? Că am eu însămi o relație de care sunt foarte mulțumită? Credeți-mă, pentru că este adevărat. În afară de aceasta, nu veți găsi siguranța de care aveți nevoie decât în sufletul dumneavoastră. Dacă trebuie să vă preocupe ceva, ar trebui să fie nu fantezia că eu v-aș fi sedus soțul, ci prosperitatea companiei. Contractul pe care l-am putea încheia cu Robinson ne poate oferi proiectul cel mai important pe care l-am avut vreodată, ne-ar deschide perspective cu adevărat fantastice. Fratele meu și soțul

dumneavoastră muncesc de mult pentru o astfel de ocazie. Prezența la o cină ar însemna o contribuție foarte mică din partea dumneavoastră, din moment ce încă locuiți în casa familiei.

— Atât de mică, încât cu greu ar influența o decizie bazată pe eficiența costului și capabilitate.

— Foarte posibil. Pe de altă parte, de multe ori lucrurile mărunte înclină balanța într-o parte sau alte, nu? Țineți seama că domnul Robinson este un potențial client și și-a exprimat dorința să vă cunoască. A-l refuza, ar fi mai mult decât o impolitețe. Modul în care considerați să vă tratați soțul vă privește direct, dar când acesta îl afectează și pe fratele meu, atunci îmi iau libertatea să vă rog să vă mai gândiți.

— Bine, dar de ce ar vrea să mă cunoască? Cum a ajuns să știe de existența mea?

— Din moment ce fotografia dumneavoastră tronează pe biroul lui Thano, ar fi greu să nu fie observată.

— Fotografie? Ce fotografie?

Trecuseră câțiva ani de când nu mai fusese fotografiată.

— Stați jos pe o masă și purtați o rochie roșie cu garnitură albă la gât și cu mâneci lungi, largi.

— Rochia de la căsătorie! ieșiră automat cuvintele de pe buzele ei uscate.

Se căsătorise, cu dispensă de la notariatul local, la începutul lui februarie, într-o zi extrem de friguroasă, iar culoarea rochiei parcă sfida cenușiul acelei zile.

La petrecere, înconjurată de familia ei dragă, atât de îndrăgostită încât plutea de fericire, dansase toată seara în brațele lui Thane, prelungind momentul când aveau să-și

consume focul pasiunii pentru prima dată după oficializarea legăturii lor.

„Aș putea dansa toată noaptea”, spusese ea după plecarea ultimului oaspete, ademenindu-l cu promisiunea din sclipirea ochilor și din subtila provocare a sinuozității trupului, când se așezase pe marginea unei mese și, râzând, își desfăcuse părul din coc, lăsându-l liber pe umeri, ca o mantie aurită.

„Dansul s-a terminat, agape mou.”

Privirea lui languroasă o făcuse să tremure de plăcere. Apoi, Thane luase aparatul de fotografiat pe care fratele ei îl lăsase în apropiere.

„Zâmbește, în timp ce eu am să-ți spun care sunt planurile mele până mâine dimineată.”

Apoi apăsase pe buton, după care aruncase pe masă aparatul și o luase în brațe ca s-o ducă în dormitorul care fusese special amenajat pentru ei în casa în care-i lăsaseră singuri.

Ieșise un instantaneu superb, despre care crezuse că se află în album, alături de celelalte fotografii; nu și-ar fi imaginat niciodată că Thane expusese fotografia pe birou. În poza aceea arăta superb: tânără, cuceritoare, nimfa care fermecase ochii lui avizi de frumusețe. Pe când acum... atât de marcată fizic și psihic de nașterea copiilor și de propria ei stupiditate.

— Nu mai sunt aceeași femeie.

— Toți ne schimbăm. Asta nu e o crimă. Și apoi, în ochii celor care ne iubesc, schimbarea este imperceptibilă.

— Thane nu mă iubește!

Cuvintele țâșniră înainte să le poată opri și Sapphira roși pentru modul cum îi trădaseră brutal durerea în fața acelei

femei care nu-i era nici dușmancă, nici prietenă, al cărei interes era pur și simplu financiar.

Angelia termină de băut cafeaua și se ridică.

— Nu știu ce să spun în privința asta, din moment ce n-a discutat niciodată despre sentimentele lui față de dumneavoastră. Ironia este că, spre deosebire de cei mai mulți greci, care nu vor să-și amestece soțiile în afacerile lor, Thanos dorește acest lucru, dar este nevoit să caute în altă parte companie.

— Suntem separați... ducem vieți diferite, încercă ea să găsească o scuză. De ce să accept o minciună?

— De ce? Pentru că Thanos are nevoie de dumneavoastră. Nu există nimeni altcineva care să vă ia locul. E vorba de câteva ore... o masă excelentă... o companie plăcută... conaționali... Vi se cere atât de mult?

— Stați puțin! o opri Sapphira, văzând-o că se îndreaptă spre ușă. Poate e prea târziu. Dacă a refuzat deja invitația în numele meu?

— Nu, n-a refuzat. A hotărât să nu spună nimic până nu ajunge la hotelul lor. Atunci abia urma să le spună că ai telefonat în ultima clipă și că nu poți veni din cauza unei migrene. Astfel, absența dumneavoastră nu mai părea o jignire.

— N-am cu ce să mă-mbrac.

Se agăța, în disperare, de orice pretext pentru a nu se duce.

— Ajungeți la Atena imediat cu taxiul și aveți suficient timp să vă cumpărați o rochie și să treceți pe la coafor înainte să vă întâlniți cu Thanos.

Angelia avea dreptate. Dacă voia, se putea rezolva. Problema era dacă va avea tăria să nu se răzgândească. Va

putea să-și joace rolul fără să-l dezamăgească pe Thane? Nu era preferabilă absența ei, decât una atât de diferită de cea a tinerei fericite și frumoase din fotografie?

— Mă voi mai gândi. Am nevoie de mai mult timp pentru a mă hotărî. Vă rog să nu-i spuneți nimic soțului meu. Dacă mă hotărâsc să merg, îi voi telefona la birou înainte să plece.

— Promit să nu spun nimic, zâmbi Angelia pentru prima dată. Pentru Thanos, am venit doar să aduc pisoiul. N-aș vrea să prejudiciez o bună relație de lucru cu el din cauză că am intervenit în problemele lui personale. Dar am vrut să profit de această ocazie, pentru că miza este mare. Poate cu timpul îmi veți ierta îndrăzneala, dar, oricum, cred că era necesară o discuție sinceră între noi două, nu-i așa? Cafeaua a fost delicioasă, continuă ea fără să aștepte răspunsul și sper ca pisoiul să vă facă multă plăcere. Familia Robinson stă la Elixir Palace, iar Thanos va fi acolo la ora șapte, mai spuse ea, întinzând mâna spre Sapphira și strângându-i-o cu un gest franc și ferm.

Sapphira rămase privind-și neașteptata musafiră depărtându-se. Trebuia să fie, într-adevăr, ceva foarte important pentru companie, din moment ce venise personal s-o roage. Poate dacă Thane ar fi abordat-o altfel seara trecută... Nu, degeaba încerca să se disculpe. Refuzase pentru că nu se simțea capabilă să facă față unui astfel de eveniment monden. Dar dacă, totuși, se subestima? Iar în ceea ce privea presupusa relație extraconjugală a soțului ei, simțea cu o incredibilă bucurie că Angelia spusese adevărul, ca și Abby.

Recunoștea cu durere că, incapabilă să-și mențină căsnicia, încercase cu disperare să dea vina pe Thane pentru eșecul acesteia, refuzând să accepte dezmințirile lui, până când,

exasperată, încetase să i le mai dea. Ce prostie din partea ei! Acum era prea târziu să-și mai salveze căsnicia, dar încă îl mai putea ajuta în carieră, dacă estimările Angeliei erau corecte. Era minimum cu care putea compensa nedreptatea purtării ei față de Thane.

Când ajunsese în dormitor, simțea deja fiorul acelei provocări. În aceste câteva luni, începuse să arate incomparabil mai bine; odihna, mâncarea delicioasă pe care o gătea Ephimi, bucuria de a lucra la mapa de prezentare, toate acestea contribuiseră la transformarea scheletului ambulant care era în ceva mult mai prezentabil. Chiar dacă nu revenise în totalitate la vechea înfățișare, cel puțin carnația și rotunjimea sânilor erau complet refăcute.

Cu o rochie potrivită, avea șanse să se prezinte mulțumitor. Mai era totuși o problemă: părul. Își aminti că Angelia amintise ceva de coafor... Da, putea încerca.

În balanța nehotărârii ei atârna greu o întrebare: va putea petrece o seară întreagă cu Thane prefăcându-se că se iubesc? Va putea arăta ca o soție iubitoare, dornică de succesul soțului ei? Putea încerca. Va merge la Atena, își va aranja părul și-și va cumpăra o rochie. Va putea lua decizia definitivă abia mai târziu.

Merse în camera copiilor și-i anunță, pe ei și pe Spiridoula, că merge la Atena și că, în cazul în care va accepta o invitație la cină, s-ar putea să întârzie. Îi îmbrățișă pe micuți și pe pisoii, pe care-l botezaseră Tigris, apoi o anunță și pe Ephimi.

În așteptarea taxiului, își aminti de inelul de logodnă. Îl scosese când degetele începuseră să i se umfle din cauza sarcinii și nu-l mai pusese după aceea. Și-l puse acum, cu un sentiment de nostalgie. Și cum rubinul înconjurat de cele opt

diamante îi aluneca destul de ușor de pe deget, se gândi să-și pună încă unul, ca să-l țină fix. Inelul pe care Thane i-l oferise la nașterea gemenilor stătea în casetă, uitat. Era o bandă lată de aur, cu rubine și diamante montate în semicerc. Îngrozită că bebelușii, născuți prematur, nu vor supraviețui, deja bolnavă, deși nu i se pusese diagnosticul, nu apreciasse la momentul respectiv, nici darul, nici pe cel ce i-l dăruise.

Dumnezeule! Cum putuse să fie atât de crudă față de bărbatul cu care se căsătorise și pe care-l iubise? Thane nu spusese niciodată nimic, dar cât de mult trebuie să-l fi durut indiferența cu care fusese tratat gestul lui.

Nu-i de mirare că distrusese orice fărâmbă de sentiment pe care-ar fi putut s-o aibă pentru ea! Și-l puse imediat pe deget. Dacă avea curaj să meargă la Elixir Palace, trebuia să aibă și curajul să poarte inelul de la el.

Era deja ora prânzului când ajunse la Atena. Se opri mai întâi la o cafenea, unde comandă o cafea și o pizza, apoi porni spre zona comercială. Era în căutarea unei rochii, când văzu coaforul. Era un salon modern, probabil corespunzător de scump, dar era hotărâtă să nu se zgârcească. Spre norocul ei, nu trebui să aștepte.

Stătea pe scaun de aproape trei ore, cu un teanc de reviste și cu o băutură răcoritoare în față, impunându-și să se lase complet pe mâna stilistului, când acesta o anunță, triumfător:

— Gata! Puteți privi acum, kyria!

— Oh...

Atât putu să spună Sapphira, în timp ce o privea pe străina din oglindă. Se produsese un miracol: un păr des și strălucitor ale cărui vârfuri îi mângâiau obrajii și care cobora până pe ceafă.

— Partea din față se poate schimba, explică stilistul, demonstrând cum, trecând ușor pieptenele prin păr, câteva șuvițe îi căzură, cochet pe frunte.

— N-o să mă recunoască soțul meu.

Metamorfoza era incredibilă: buzele îi păreau mai pline și mai senzuale, albastrul ochilor mai intens. Se simțea renăscută, cu o nouă personalitate, gata să lase în urmă agonia trecutului.

— Nu vă place...

Dezamăgirea magicianului care înfăptuise minunea era demnă de toată mila.

— Ba da, dimpotrivă, chiar foarte mult.

Își dădu seama că era foarte târziu, așa că plăti și se îndreptă spre magazinele cu îmbrăcăminte.

Nu mai avu nicio ezitare din clipa când văzu mătasea roșie: un compleu cu bluza fără mâneci, drapată, mulată până la șold, punându-i în evidență senzualitatea siluetei delicate și cu fusta evazată. Era o croială simplă, de bun-gust, elegantă și subtil provocatoare, datorându-și nota aparte în primul rând materialului și culorii, care dădeau întregului o notă de distincție. Nu mai avea nevoie de nicio bijuterie în afara ceasului mic de aur pe care-l purta întotdeauna, și a cerceilor.

N-a fost ieftină, dar nici foarte scumpă, potrivit standardelor lui Thane, așa că nu avu muștrări de conștiință când își completă ținuta cu sandale cu toc înalt și o poșetă mică, roșie cu dungi aurii. Mai avea de rezolvat problema lenjeriei.

— Avem exact ce vă trebuie, kyria, spuse vânzătoarea, scoțând dintr-un sertar un body roșu pe care i-l prezentă cu

mândrie. Lycra și dantelă; este ca o a doua piele. Are și portjartier, așa că puteți pune și ciorapi.

— Atunci, voi lua și două perechi din cei mai fini ciorapi de mătase.

Era aproape ora șase când ieși din magazin. Nu mai era cale de întoarcere, după ce cheltuisese o mică avere pe toate acele lucruri.

Trebuia doar să-i dea telefon lui Thane, să-l anunțe că s-a răzgândit... și să spere că vestea îi va face plăcere.

Telefonă de la un telefon public și așteptă răbdătoare, dar... niciun răspuns. Asta era ceva ce nu prevăzuse. Ce putea face? Va merge direct la Elixir Palace, se va schimba acolo și se va ruga ca Thane să sosească... singur.

După o jumătate de oră, se afla deja în camera de toaletă a hotelului și, după ce se îmbracă și se privi în oglindă, se arătă foarte mulțumită de alegerea pe care o făcuse. Își refăcu machiajul, acordând o atenție specială ochilor, hotărâtă să le pună în evidență strălucirea și aplicând pe buze rujul.

Era șapte fără un sfert când ieși în holul hotelului, ducând în sacoșa elegantă de la magazinul de îmbrăcăminte hainele cu care venise îmbrăcată.

Imediat după recepție era barul, din care se trecea în restaurant, așadar luă loc pe un fotoliu, cu fața spre ușa de intrare în hotel; nu putea să nu-l vadă pe Thane, indiferent dacă acesta se anunța la recepție sau mergea direct spre restaurant.

Stătea acolo de zece minute, conștientă și jenată de privirile pe care le atrăgea. Deodată, îi trecu prin minte un gând care începu s-o chinuie: dacă directorul hotelului interpreta greșit prezența ei acolo și-i cerea să părăsească

locul? Se cutremură la perspectiva unei asemenea umilințe. Și apoi... Thane nu întârzia niciodată. Avea să mai stea încă două minute, apoi se va retrage rapid.

Exact când agitația ei risca să se transforme în panică, îl văzu intrând. Răsuflând ușurată, se ridică în picioare.

Ca de obicei, Thane arăta superb. Cu un cap mai înalt decât aproape toți ceilalți, îmbrăcat cu un costum elegant de culoare închisă, merse la recepție fără să se uite nici în dreapta nici în stânga și lăsă recepționerei servieta mare cu care venise, însoțindu-și gestul cu o ușoară înclinare a capului și cu zâmbetul lui plăcut.

Aruncă o scurtă privire de jur-împrejur, dar, fără să dea niciun semn că ar fi conștient de prezența ei, tocmai era pe punctul să-și continue drumul.

— Thane...

Vocea ei sunase răgușit și nesigur, căci nu se așteptase că trebuia să strige după el.

Thane se opri, se întoarse și o privi lung, de parcă era o străină.

Știuse bine, stricase totul! Probabil se răzgândise și spusese deja familiei Robinson că ea nu vine, sau mai rău, în ciuda asigurărilor Angeliei, poate invitase o altă femeie. În orice caz, prezența ei acolo nu făcea decât să-l incomodeze.

— Îmi pare rău... n-are nicio importanță... m-am gândit că... nu-i nimic, plec.

Se retrase puțin din fața chipului lui golit de orice expresie, regretând din tot sufletul că nu se putea evapora instantaneu.

— Sapphy?

O privea din cap în picioare, cu ochi avizi, fără să dea nicio importanță agitației ei și, înghițind cu greu, își mișca ușor capul, neîncrezător, ca și cum nu era sigur de ceea ce vedea.

— Ce naiba...

— Am încercat să-ți telefonez la serviciu, dar n-ai răspuns și se făcuse târziu. Nu vreau să te deranjez, dacă ți-ai făcut între timp alte planuri...

— M-am dus la frizer să mă bărbieresc, în loc să folosesc aparatul electric, explică el de ce nu răspunsese la telefon.

Se apropie de ea și-i luă din mână sacoșa, răvășindu-i în același timp simțurile cu parfumul discret al pielii măslinii pe care Sapphira abia se abținea să n-o atingă cu vârful degetelor.

— Să înțeleg că te-ai răzgândit în legătură cu cina din seara aceasta?

— Da... Dacă nu e prea târziu și încă mai dorești să fii cu tine.

Dumnezeule, era mai greu decât își imaginase. Se va simți îngrozitor dacă îi va spune să plece.

— De ce, Sapphy?

Îl privi, uimită. Cum putea să-i spună „Pentru că, în ciuda a tot ce am spus și am făcut, am descoperit că încă te iubesc și vreau să reușești, chiar dacă eu nu mai pot împărtăși acest succes cu tine”? Mai avea încă puțină mândrie și, din fericire, și puțină inspirație.

— Serviciu contra serviciu... Ai promis să arăți lucrările mele lui Andreas Constanidou...

— Și credeai că n-o voi face dacă, la rândul tău, nu faci ce te-am rugat?

Dincolo de blândețea cuvintelor, disprețul încă pândeă.

— Cam așa ceva, glumi ea. Mi s-a părut un schimb echitabil... dar dacă ți-ai schimbat planurile...

— Nu, nu s-a schimbat nimic. Intenționez să inventez în ultima clipă o scuză pentru absența ta. Stai, mai întâi să scăpăm de bagajul tău.

O luă de mână, ca și cum s-ar fi temut să nu dispară dacă o lasă singură câteva clipe și merseă împreună la recepție, unde Thane lăsă sacoșa ei, pentru a fi pusă lângă servieta lui.

— Ei bine... comentă el, conducând-o spre bar și oprindu-se puțin înainte de a intra. Asta da surpriză, Sapphy; nu știam că ești atât de cooperantă la șantaj. Ar fi trebuit să încerc mai devreme, în relația noastră.

Jignită, încercă să-și retragă mâna din a lui, dar el o strânse și mai tare.

— Și asta e o altă surpriză, agape mou, spuse el ridicându-i mâna, astfel încât inelele străluciră în lumină. Credeam că le-ai aruncat. Se pare că simțul culpabilității este mai mare decât antipatia față de mine.

— Sunt foarte frumoase, spuse ea, refuzând să arate cât o dureau acuzațiile lui. Cândva, fiica ta se va bucura de ele. Le port în seara aceasta, fiindcă m-am gândit că așa trebuie. Presupun că le-ai dat Robinsonilor impresia că avem o căsnicie fericită.

— Au impresia, categoric, că te iubesc. Depinde de tine dacă le vei demonstra că-mi împărtășești sentimentele, zâmbi el tandru.

Sapphira știa însă un lucru sigur: ceea ce părea cel mai dragălaș pisoiaș din lume se va dovedi că are gheare de tigru.

— Știi ce, Sapphy... parcă nu mi-ai mulțumit pentru inel...

Nu era o incertitudine, cum o formulase el, ci un adevăr de care ei îi era îngrozitor de jenă. Ar fi fost ușor să pună totul pe seama bolii și a traumei prin care trecuse. Desigur, avuseseră și acestea o parte de vină, dar n-o puteau scuza în totalitate. Luase inelul și-l aruncase în cutia de bijuterii, insensibilă la delicatețea gestului lui și asta era de neiertat, indiferent de circumstanțe.

Roși, de rușine și de regret.

— Ai făcut o alegere îngrozitoare în ceea ce privește soția... Dar asta o știi deja.

— Hm... Scuzele șterg multe păcate. Îmi amintesc, însă, că mi-ai mulțumit pentru inelul de logodnă. O manifestare similară ar fi foarte acceptabilă. Nu numai că ar fi o compensație, dar ar da tonul acestei seri.

Când Sapphira își dădu seama ce pregăteau cuvintele lui, era deja prea târziu; era deja în brațele lui, iar gura lui îi acoperea buzele cu hotărâre și autoritate.

Se aflau într-un loc public și Thane nu obișnuia să se expună cu astfel de manifestări, dar acum, în limita decenței și a bunului-gust, reușise s-o facă nu numai să primească atingerea electrizantă a trupului lui, dar și să-i dăruiască, bucuroasă, tot ce-i cerea. Când îi eliberă buzele, Sapphira, șocată de intensitatea răspunsului ei mai mult decât de orice altceva, consideră că fusese un sărut de pedeapsă pentru ea; Thane o sărutase nu pentru că ținea la ea, ci dimpotrivă. Dar dacă tot trebuia să joace un rol în jocul pe care el i-l propunea, își ridică mâna când el tocmai se pregătea să intre în bar cu ea și, spre surprinderea lui, îl opri.

— Stai puțin! Nuanța asta de ruj nu te avantajează, spuse ea zâmbindu-i dulce și, scoțând o batistă, îi tamponă ușor buzele, pe care de altfel nu exista nicio urmă.

Era atât de preocupată să urmărească linia senzuală a buzelor lui, încât nu observă că din partea cealaltă a barului se apropiase de ei un cuplu care o privea cu plăcere și amuzament. Îi văzu abia când Thane, prinzând-o de încheietura mâinii, o răsuci și o trase lângă ei, încercuindu-i talia cu brațul.

— Ah, Philip și Catherine! Permiteți-mi să v-o prezint pe soția mea, Sapphira.

Capitolul 10

N-a fost un început prea grozav, din punctul de vedere al Sapphirei, căci era încă prea tulburată de sărutul lui Thane. Își dădea seama că era o situație imposibilă pentru amândoi și se ruga lui Dumnezeu să iasă totul bine, convinsă însă că îi va fi imposibil să mai repete o asemenea experiență.

— V-am fi invitat în apartamentul nostru, i se adresă Catherine conspirativ mai mult ei, dar m-am gândit că ar fi trebuit să suportăm tot felul de programe soft între felurile de mâncare, plus glazura de limbaj de înaltă tehnologie la desert.

— Fii sinceră, dragostea mea, interveni Philip Robinson, zâmbind și recunoscând acuzațiile pe care i le aducea soția sa. A mai fost ceva... Recunoaște, ești o floare căreia nu-i place să înflorească fără s-o vadă nimeni.

— E o rochie frumoasă, nu-i așa? admise Catherine, trecându-și mâna peste rochia din sifon negru țesut cu fir auriu, care-i punea în evidență silueta. Și apoi, ar fi fost o

crimă să-i lipsim pe bieții oameni de afaceri greci care se destind puțin aici la bar, de vederea Sapphirei. Am pierdut numărul capetelor care s-au întors în direcția ei. Compatrioții tăi, râse ea, îndreptându-și atenția spre Thane, apreciază mult frumusețea feminină, ceea ce cu siguranță le face pe femeile voastre să se simtă foarte speciale.

— Asta așa e, suntem recunoscători pentru curiozitatea noastră. În Grecia, se consideră un gest firesc ca, dacă îți place ceva atât de mult încât îți atrage atenția, să te oprești și să te uiți. În ceea ce o privește pe Sapphira, dacă este admirată de la o distanță sigură, pot tolera.

— Se vede că nu ești englez! se entuziasmă Catherine, cu o strălucire în priviri care o făcea să pară mai mult de vârsta Sapphirei, decât de peste patruzeci de ani, cum apreciasse aceasta la prima vedere. Mă-ntreb de ce englezii nu văd lucrurile la fel, și anume că o soție frumoasă după care se întorc capetele nu face decât să aducă un plus statutului lor.

— Poate pentru că acest lobby făcut de femei ar duce la cuțite, replică sec Philip. Nu mai este acceptabil din punct de vedere social ca o femeie să fie considerată un accesoriu modern al unui bărbat. Ce crezi, Sapphira?

— Eu?

Urmărise discuția cu interes, iar căldura și tonul prietenesc al interlocutorilor o făcuseră să se relaxeze.

— Da... insistă Philip s-o provoace cu acea întrebare. Te consideri ca unul din accesoriile lui Thanos, un mic dar important aspect al modului cum îl văd ceilalți?

Privirea aruncată spre Thane nu-i veni în ajutor. Nu era cazul de vreun comentariu caustic, cum ar fi făcut în trecut, ci de o replică amuzantă, în spiritul atmosferei.

— Ei bine, Sapphy, cum mă consideri? se expuse Thane disprețului de care o credea capabilă.

— E greu de răspuns, șopti ea, încercând să câștige timp. Recunosc, n-am încercat niciodată să analizez această stare de lucruri, dar dacă mă gândesc, este cam jumătate – jumătate. Când tu ai rolul principal, atunci da, sunt pe post de fundal; însă când îmi vine mie rândul să am rolul principal, atunci...

Fermecătoarele gropițe din obraji completau sensul frazei în modul cel mai sugestiv.

— Să spunem doar că m-am căsătorit cu tine nu doar pentru inteligența ta. Un bărbat frumos face mai mult decât un lifting pentru majoritatea femeilor.

— Bine spus! aplaudă Catherine la scenă deschisă. Cred că ar trebui să ne felicităm reciproc, ce spui? Amândouă ne-am ales principalele accesorii cu un gust impecabil.

— Prietene, cred că ai cam cerșit complimentul acesta, da, oricum, e plăcut să știm că doamnele noastre ne apreciază.

— Da, ai dreptate, se arată de acord Thane, pe un ton plăcut, deși nu avea nici urmă de zâmbet nici în priviri, nici pe buze.

Discuția continuă sub semnul aceleiași atmosfere destinse, de prietenie, și în timpul cinei. Catherine se arată foarte interesată de Victoria și de Stephanos, antrenând-o pe Sapphira în povestirea a tot felul de întâmplări amuzante legate de ei.

— Fiica noastră are douăzeci de ani, mărturisi Catherine spre sfârșitul cinei. Este hotărâtă să nu se căsătorească până nu-și face o carieră, așa că mai am mult de așteptat până să mă pot bucura de prezența unor micuți, însă fără bătaia de cap

ca atunci când îi ai în permanență lângă tine. Sincer, nu-mi imaginez cum se poate descurca o mamă de gemeni cât sunt așa de mici.

— Am fost norocoasă, spuse convinsă Sapphira, spre marea ei uimire. Aveam deja o menajeră, iar Thane a angajat și o bonă. A făcut... tot ce a fost posibil să-mi ușureze viața.

— Dar tot a fost greu, nu-i așa? De-abia acum urmează partea cea mai frumoasă: bucuria de a-i vedea la școală, de a putea comunica la alt nivel cu ei, de a-i ajuta și îndruma...

Adică tot ceea ce ea, foarte probabil, nu va face, sau cel puțin, nu în măsura în care ar fi fost firesc, sau și-ar fi dorit.

— Da... abia reuși să-i răspundă, cu voce gătuită, după care se ridică. Vă rog să mă scuzați; revin imediat.

Se prăbuși într-un fotoliu, în salonul toaletei, încercând să-și revină. Din moment ce acceptase să joace rolul cerut, era o chestiune de onoare să-și ducă misiunea până la capăt. Își refăcu machiajul, bău un pahar cu apă cu gheață și era gata să-și fixeze pe buzele încă tremurânde un zâmbet politicoș și să se întoarcă la masă.

Thane o aștepta la intrare; o prinse ușor de braț și-o trase spre el, făcând-o să-și ridice ochii mirați.

— Ce s-a întâmplat?

— Același lucru vroiam să te-ntreb și eu, Sapphy. Păreai supărată când te-ai ridicat de la masă. Ți se pare deja prea mult?

— Nu, deloc. N-am vrut să fiu nepoliticoasă. S-au supărat soții Robinson?

— Nu! Cred doar că sunt cam exagerat. Mă temeam să nu fi plecat acasă.

— Nu te-aș fi putut pune într-o asemenea situație jenantă. Atâta doar că nu prea mai stăpânesc bine rolul pe care-l joc.

Cu un gest automat, nervos, își îndreptă puțin bluza peste șolduri.

— Văd că nu te simți foarte bine în noul compleu...

Era în privirea lui o lumină pe care nu știa cum s-o interpreteze.

— Nu-mi vine bine?

Regretă imediat cuvintele care-i trădaseră nesiguranța.

— Ah, ba da, Sapphy, spuse el și cu fiecare cuvânt ochii îi deveneau două adâncuri de nepătruns. Mă întreb ce te-a făcut să alegi această culoare.

— Nimic anume.

Întrebarea lui o surprinsese, și acum că i-o pusese, nici ea nu putea găsi o explicație.

— Cred că m-am gândit că-mi va da încredere. Nu poți sta ascuns într-un colț când porți roșu-aprins, glumi ea.

— Nu pentru că a fost culoarea rochiei de cununie?

— Nu!

Negase repede, cu toată puterea, șocată de cuvintele lui, deși rostite calm. Acum însă, începea să se întrebe dacă nu cumva referirea Angeliei la acea fotografie declanșase un proces inconștient care avusese ca rezultat alegerea acelei rochii.

— De ce aș fi făcut asta?

— Nu știu. De ce te-ai tuns?

— Ai vreo obiecție?

Trecuse mult timp de când nu-l mai interesa cum arăta și simțind dezaprobare în vocea lui, pulsul i se accelera

alarmant. Degeaba își spunea că părerea lui n-avea nicio importanță, căci adevărul dureros era că încă mai conta.

— N-am niciun drept să obiectez. Dar din moment ce-mi ceri părerea, trebuie să spun...

Tăcu, prelungindu-i intenționat tortura, în timp ce-i privea atent nu numai pieptănătura, ci și chipul îmbujorat.

— ...că nu cred să te fi văzut vreodată mai frumoasă, nici chiar în ziua nunții.

— Oh...

Complimentul lui neașteptat o făcu să vibreze, înălțând-o pe culmile unei plăceri amețitoare. Apoi, încercând să fie realistă, își spuse că-i făcuse acel compliment deoarece era interesul lui s-o mențină într-o dispoziție cât mai bună, așa că se prefăcu amuzată.

— Vai, cât ești de galant, Thane. Să ne întoarcem la soții Robinson.

— Ne-au invitat să prelungim seara în apartamentul lor, la o cafea și un lichior. Ai vreo obiecție? Philip are un concept foarte interesant pe care ar dori să-l discute cu mine înainte de întoarcerea în Anglia.

— Voi rămâne cu tine atâta timp cât ai nevoie de mine.

— Sapphy, este o promisiune cam pripită... râse el, ironic, adăugând însă imediat, fără să-i lase timp să-și reformuleze intenția: îi voi telefona lui Ephimi, s-o anunț că s-ar putea să întârziem mult.

— Nu știe că suntem împreună, Thane...

— În cazul acesta, va fi încântată să afle.

Privirea lui se întunecă și brațul îi strânse mai posesiv umerii când se apropiară de masa prietenilor lor. Sapphira aruncă o privire rapidă, aproape vinovată spre el; era așa cum

Îl văzuse în prima zi: puțin distant, mândru, cu o siguranță de sine ce friza aroganța și cu un farmec aproape diabolic.

— Sapphy și cu mine am fi încântați să mai rămânem, așa cum ne-ați propus.

Apartamentul lor era foarte luxos, cum era de așteptat la un asemenea hotel. Bărbații se lansară imediat într-o discuție tehnică referitoare la un program complicat de calculator, iar Sapphira și Catherine continuat conversația plăcută din timpul cinei, astfel încât, descoperindu-și nu numai afinități, de la gusturi comune în ceea ce privește muzica și teatrul, până la plăcerea de a găti creativ, dar și o cunoștință comună, în persoana fostului director de școală al Sapphirei, nu-și dădură seama cum trecea timpul.

Sapphira nici nu observă că Thane vorbise la telefon decât când îi auzi rostindu-i numele.

— Da, dragul meu, răspunse ea, fără să-și dea seama că folosisese formula de mult uitată decât când Thane ridică mirat o sprânceană.

Relaxată și fericită, ștersese linia de demarcație dintre rolul pe care-l juca și realitate, iar zidul ei de apărare se prăbușise.

— Nu mi-am dat seama cât de târziu s-a făcut, mahtia mou, răspunse și el cu aceeași monedă. M-am gândit să nu deranjăm toată casa, așa că am rezervat aici o cameră pentru noaptea aceasta.

Cum stătea lângă ea și o privea, fără haina de la costum, cu nodul cravatei lărgit, cămașa descheiată la gât și o şuviță ondulată căzută pe frunte, avea ceva din aerul seducător al unui pirat.

— Bine, dar...

Luată complet pe nepregătite pentru o asemenea situație, Sapphira nu-și putea pune ordine în gânduri.

— Nu-ți face griji, recepționera va vorbi cu camerista și m-a asigurat că vor aduce periute de dinți, un aparat electric de ras pentru mine și cum toate camerele de baie sunt dotate cu strictul necesar pentru toaletă, ne descurcăm o noapte.

— E adevărat, ne descurcăm.

După o jumătate de oră, cât durase până se despărțiseră de gazde și-și recuperară lucrurile de la recepție, erau deja în fața ușii. Thane descuie, dar rostind în grecește ceva ce nu putea fi decât o injurie, rămase în prag. Sapphira se strecură pe lângă el, imaginându-și tot telul de nenorociri, dar ceea ce vedea era foarte plăcut și atrăgător: o cameră mare cu mobilier modern, inclusiv un fotoliu confortabil, o măsuță de scris și un scaun, o fructieră plină pe o altă măsuță, o vază cu flori pe masa de toaletă. Apoi, văzu motivul nemulțumirii lui: un pat mare, dublu.

— Crede-mă, Sapphy, n-am plănuit așa ceva. Am cerut o cameră dublă, dar după cum știi. Majoritatea hotelurilor au două paturi într-o astfel de cameră. Nu puteam cere două camere, dar m-am gândit că, în această situație, sunt acceptabile și două paturi într-o cameră.

— Cred că e un apartament nupțial, comentă ea senin, amuzată de reacția lui și constatând cu surprindere că ei nu i se părea nici pe departe atât de grav, poate pentru că era obosită, sau poate pentru că seara aceea readusese ceva din trecutul a cărui pierdere o regreta.

Merse, cu același calm și deschise ușa băii.

— E foarte luxoasă: două chiuvete, baterii aurite, dar cada e cam mică, așa că nu cred că vei putea dormi acolo.

— Voi dormi în fotoliu, anunță el, lăsându-se să cadă pe unul. Mergi tu la baie mai întâi și după aceea mă voi duce și eu. Nu sta mult.

Fără să comenteze, Sapphira făcu un duș rapid, încercând tot timpul să reprime amintirile dușurilor făcute împreună. Se îmbracă din nou cu bluza, dar înainte să ia un prosop cu care să se înfășoare peste ea, pentru a ieși din baie, aruncă o privire în oglindă.

Dumnezeule! Chiar era ea? Se privi cu plăcere și cu mândrie, căci avea în imaginea reflectată dovada clară că redevenise cea dinainte.

Thane era acolo unde îl lăsase. Spătarul fotoliului îi ajungea doar până la umeri, așa că nu avea cum să-și sprijine capul. Doar un masochist și-ar petrece noaptea acolo, sau doar un sadic ar îngădui așa ceva.

— Baia e liberă, Thane. Uite, putem foarte bine dormi amândoi în pat, pentru că este suficient de mare. Știu că n-ai făcut-o intenționat, dar în condițiile date mi se pare rezonabil să procedăm așa.

— Este foarte generos din partea ta, Sapphy. Voi reține.

— Bine!

Îl auzi ridicându-se și mergând la baie. În câteva minute, va simți greutatea trupului lui lângă ea, în pat, iar perspectiva îi dădea un fior de nerăbdare, probabil ca parte a fanteziei de care se înconjurase în seara aceea.

În atmosfera plăcută din jurul ei, era ușor de crezut că erau cuplul ideal, îndrăgostiți unul de celălalt și, pe deasupra, cu doi copii adorabili care să completeze familia. Ce era rău în a mai prelungi iluzia câteva ore? Absolut nimic, cu condiția să aibă tăria să accepte realitatea la lumina zilei.

Într-o așteptare încordată, rămase întinsă pe pat, pregătindu-se pentru plăcerea de a-l simți alături și a-și lăsa fantezia să alunece spre ce ar fi putut fi, până avea să adoarmă.

Auzi ușa de la baie, lumina stingându-se, îl simți apropiindu-se, cu nervii încordați la maximum, apoi... nimic. Doar o liniște prelungită și patul gol lângă ea.

— Thane?

Aprinse veioza de pe noptieră și-l văzu, în pantaloni și cămașă, așezat cu picioarele întinse în fotoliu, cu capul proptit în mână.

— Thane!

Neprimind răspuns, oftă exasperată, se dădu jos din pat și se duse la el.

— Thane! îl strigă ea din nou, scuturându-l ușor de umăr, până deschise ochii. Ce faci? Doar ne-am înțeles să vii în pat.

— N-a fost nicio astfel de înțelegere. Am spus că voi reține oferta ta, ceea ce am și făcut, după care am respins-o. Pentru numele lui Dumnezeu, Sapphira, du-te înapoi în pat și lasă-mă să-mi găsesc liniștea.

— Bine, dar e absurd!

Era cu picioarele ușor depărtate și cu mâinile în șolduri, uitând complet imaginea pe care o oferea; era furioasă pentru că nu-i plăcea să-l vadă chinându-se așa, frustrată pentru că i se lua acea fantezie nevinovată, încurcată pentru că nu înțelegea împotrivirea lui.

— Crezi că am de gând să te seduc? Întrebă ea furioasă, într-o explozie a tensiunii acumulate pe parcursul serii.

— Nu.

Se ridică brusc în picioare, imaginea perfectă a puterii.

— Nu, Sapphy, ci pentru că mi-e teamă să nu te seduc eu.
Rămase pe loc, mută de uimire.

— Crezi că mint?

Cu corpul aplecat ușor înainte, era ca o felină înainte de saltul asupra prăzii. Sapphira ar fi putut să plece, dar n-o făcu. Nu opuse nicio rezistență nici când el își întinse brațele spre ea. Nu schiță nici cel mai mic gest de a se feri nici când o trase spre el și-i simți degetele alunecând ușor și urmărind, într-un joc înnebunitor, fiecare linie a trupului ei. Dimpotrivă, își ridică spre el gura, pentru a primi sărutul lui posesiv și-i încercui gâtul cu brațele, astfel încât, în clipa în care el își ridică brusc capul, se simți pustiită.

— Acum ai văzut de ce nu vreau să dorm în același pat cu tine? Lasă-mă, te rog, altfel nu răspund de consecințe. Ai înțeles?

— Da.

Da, fusese o mostră extrem de convingătoare, dar tot nu se mișcă. Își umezi ușor buzele cu vârful limbii, sub privirea ochilor lui în care se citea dorința.

— Dar nu voi putea dormi știind că te chinui în fotoliul acesta.

— Zece secunde, Sapphy, vorbi el cu un vădit efort. Îți dau zece secunde să te întorci în pat și să stingi lumina, altfel...

Fără să se clinească, Sapphira numără în gând, știind exact ce provoca și desfătându-se la gândul unei asemenea perspective. De ce să nu trăiască fantezia la maximum? O ultimă noapte, dacă nu de dragoste împărtășită, măcar de ceva care să semene cât mai mult posibil cu așa ceva; o ultimă amintire pe care s-o ia în iadul ce va urma.

...Nouă... Zece.

Thane o ridică și o așeză pe pat. Degetele ei repetară, averse, gesturile impregnate într-un reflex devenit de atâta timp latent, pentru ca, la rândul ei, să redevină, sub atingerea mâinilor și buzelor lui, adolescența fără griji, pierdută în bucuria nepământească a unei dragoste împărțită.

Din nou, ca și atunci, trupurile lor se căutau, pentru a se găsi în lumea de vis a plăcerii senzuale. În sufletul ei trecu o umbră la amintirea dezgustului lui față de cicatricea ei, dar se liniști imediat, dându-și seama că întunericul făcea mica linie subțire invizibilă și că, tactil, aceasta era imperceptibilă.

— Sapphy...

Îi șoptise numele ca în agonie, ca apoi clipa de extaz să-i înalțe pe-amândoi în minunea unei trăiri de fiecare dată unică.

Mai era puțin până realitatea dimineții avea să ia locul basmului trăit, dar cu capul pe pieptul lui, auzind parcă bătăile inimilor lor la unison, simțea din nou, după mult timp, că trăiește.

Când se trezi, dimineată, era singură în pat. Nu regreta nimic. De asemenea, nu mai avea rost să se mintă: îl iubea pe Thane, chiar dacă era prea târziu să mai repare ceva.

— Ah, te-ai trezit! spuse Thane ieșind din baie complet îmbrăcat, cu o expresie severă pe fața trasă. Te aștept jos, să luăm micul dejun. Nu întârzia, te rog. Cu cât ajungem mai repede la Andromeda, cu atât mai bine.

Sapphira încuviință din cap, nodul din gât împiedicându-o să articuleze vreun cuvânt.

Ce sperase, de fapt? Thane era un bărbat viril, iar ea îl tentase dincolo de voința lui. Repetase aceeași nebunie ca la început: se oferise pentru a satisface o nevoie de moment. Thane plătitese scump pentru că-i cedase prima oară, iar în

această dimineață se vedea clar pe figura lui că era furios că cedase din nou invitației ei nedorite.

Făcu repede un duș și îmbracă ținuta de stradă, împachetând cu grijă, dar fără entuziasm, rochia roșie. Nu realizase nimic altceva decât să-l facă s-o deteste mai mult ca niciodată. Și totuși, nu regreta nimic deși, dincolo de amintirea persistentă a clipelor trăite, simțea o durere cumplită.

Luară micul dejun în tăcere și tot așa se întoarseră acasă.

— Ce fac copiii? o întreabă imediat Sapphira pe Ephimi, când aceasta le deschise.

— Mai plini de energie ca oricând. La fel și Tigris.

— Urc la ei...

— O clipă! spuse Thane, prinzând-o de braț și reținând-o. Trebuie să discut mai întâi ceva cu tine. Vino, te rog, în birou.

Ce mai vroia acum? Învinuiri? Ceea ce se întâmplase, se întâmplase și orice comentariu n-ar fi făcut decât să întunece acele clipe, lucru pe care nu l-ar fi putut suporta.

— Chiar trebuie? Nu e nimic de spus.

— Te înșeli, Sapphy, spuse el trist, neluând în seamă implorarea din privirea ei și conducând-o în birou. Am ceva foarte important să-ți comunic.

— Da?

Pieptul ei parcă devenise prea strâmt, împiedicând-o să respire.

— Ai avut dreptate când ai spus că nu putem trăi așa. M-am răzgândit, Sapphy. Voi face tot posibilul să-ți facilitez obținerea divorțului.

Cuvintele lui Thane căzură ca o lovitură asupra ei, reducând-o la tăcere. Doar groaza din ochii măriți și brusca paloare a feței erau mărturia șocului.

— A fost o prostie din partea mea să cred că separarea va funcționa. Ai avut dreptate de la bun început: doar divorțul este soluția. Ce nebunie, să-mi închipui că te pot ține legată de mine.

— Și copiii?

Întrebarea ei era doar o șoaptă.

— Vor rămâne în grija ta, firește, anunță el, încheștarea maxilarului fiind singurul indiciu al stării lui de încordare. După cele petrecute noaptea trecută, nu mai pot pretinde că sunt un om integru și de onoare.

Disprețul pe care-l revărsa asupra lui însuși era ca o autoflagelare; fapta de neiertat pe care și-o reproșa era încălcarea codului impus de philotimo.

Deși oarecum mai liniștită, Sapphira era pradă unui vârtej de emoții: compasiune pentru suferința lui, indignarea că ar putea-o bănuși de a-l fi manipulat în interesul ei, vina de-a fi provocat toate acestea.

— Crezi că aş folosi vreodată aceasta împotriva ta la tribunal? Chiar mă crezi atât de insensibilă, sau că aş fi pus totul la cale ca să-ți iau copiii?

— Nu uita că eu am rezervat camera. Nu, Sapphy, nu te suspectez de niciun gând necurat. Știu bine că ai fost nevinovată care a avut de suferit.

Avusese de suferit, da, dar nu în sensul în care presupunea el; nevinovată, oh, nu, în niciun caz.

— Nu... nu înțeleg de ce te-ai răzgândit în privința divorțului.

De fapt, înțelegea. Ce viitor ar fi avut un bărbat atât de plin de căldură și de vitalitate ca el, alături de o femeie pe care n-o iubea?

— Mi-ai spus că nu ai renunța pentru nimic în lume la fiul tău.

— Da. Dar asta era înainte ca tu să faci sacrificiul prin care mi-ai arătat că dragostea adevărată este lipsită de egoism, că indiferent de cât de mult iubești pe cineva, când trebuie să renunți, trebuie s-o faci din toată inima, chiar dacă doare îngrozitor. Ai avut dreptate când ai spus că Stephanos și Victoria au nevoie unul de celălalt, dar asta nu e tot. Oricât de mult aş dori, nu pot să le ofer dragostea de mamă și asta nu pentru faptul că sunt plecat mult timp. Nu, asta înseamnă mult mai mult, lucruri care nici nu pot să fie cuantificate. Am încercat să mă amănesc, dar după vacanța pe insulă, când te-ai dus să locuiești separat, a apărut totul foarte evident. Trauma lui Stephanos nu a fost decât vârful aisbergului. Așa că... vezi tu... Acum, când mi-ai atras atenția asupra nevoilor copiilor, n-am de ales decât să mă retrag și să-mi ignor dorințele, în favoarea lor. Va fi dureros, dar asta merit. De la bun început ți-am făcut viața un chin: te-am sedus, te-am dus la mile depărtare de familie și de prieteni, într-o țară a cărei limbă n-o știai, apoi sarcina, la un timp destul de scurt... Când te-ai îmbolnăvit, nu am recunoscut simptomele, mi-au lipsit răbdarea și înțelegerea... Theos mou, Sapphy! Aveai tot dreptul să te aștepti la un sprijin total din partea mea, dar eu nu ți-am dat nimic! Merit disprețul pe care-l ai pentru mine!

— N-a fost vina ta, Thane! Am fost egoistă și am dat dovadă de lipsă de maturitate. Nici măcar n-am încercat să mă implic în viața ta. Și apoi, nu uita că eu am fost cea care

te-am sedus, aruncându-mă fără să mă gândesc o clipă la consecințe. Chiar când i-ai spus fratelui meu că ne vom căsători, m-am complăcut în iluzia că mă iubeai, fără să realizez motivul evident: fuseseși victima unei plăceri de moment și simțul onoarei te-a făcut să te simți dator să faci, cum se spune, „o femeie cinstită din mine”, după ce am fost găsiți în acea postură.

Râsul lui blând o făcu să-și ridice privirea spre el.

— Draga mea Sapphy! Bineînțeles că te iubeam. Nu eram un puști neexperimentat care să se lase sedus, dacă nu aveam intenția să mă căsătoresc cu tine. Reacția ta atât de plină de farmec m-a flatat, făcându-mă să grăbesc lucrurile, ducându-mi planul la îndeplinire mai repede decât aș fi sperat.

— Mă iubeai?!

În acești ultimi trei ani, ajunsese la convingerea că lucrul acesta nu era adevărat, dar acum, parcă nu-i venea să creadă că ar minți-o în clipele acelea.

— Bineînțeles! Ai uitat primul nostru an împreună?

— Cum l-aș fi putut uita! Numai că am distrus totul. Am fost răsfățată și crudă, am omorât tot ce-ar fi putut înflori între noi.

— Erai bolnavă, Sapphy, iar eu nu mi-am dat seama! Dumnezeu, cât ai suferit înainte și după nașterea copiilor! Adevărul este că eram prea gelos ca să fiu rațional. Nu eram pregătit să te împart nici măcar cu copiii noștri. Vă iubeam pe toți trei, dar pe tine te doream cel mai mult. M-am simțit respins când ai început să-ți petreci și ziua și noaptea cu ei. Nu înțelegeam de ce erai obsedată de ei. Toate surorile mele au avut copii, dar n-au reacționat atât de puternic... Sapphy, mă ascuți?

Se lăasă într-un genunchi lângă scaunul ei, atingându-i ușor mâna.

— Abia când, disperat, am chemat-o pe Abby, am început să înțeleg. Speram ca ea, față de care erai atât de apropiată, să poată ajunge mai ușor la tine și astfel să facă posibilă comunicarea între noi. Ea m-a făcut să înțeleg că surorile mele erau înconjurată de o familie mare – bunici, mătuși, verișoare, mă rog, cineva gata oricând să preia responsabilitatea, pe când eu credeam că-ți pot oferi tot sprijinul necesar. Numai că, din cauza serviciului, eram rareori lângă tine când aveai nevoie de mine. Nu eram sărac, dar trebuia să garantez sursa venitului nostru – încă două guri de hrănit, plus salariul Spiridoulei.

— Și în schimbul trudei tale, ai primit o soție care te-a acuzat, într-un acces de adevărată isterie, că o înșeli cu sora ei. Dacă aș fi gândit puțin, n-aș fi făcut niciodată o astfel de acuzație.

Distrusese atât de mult... Dar ciudat, faptul că vorbea despre toate acestea era ca un antiseptic pe o rană: dureros dar necesar, pentru că vindecarea era numai în acest fel sigură. În ciuda unui efort imens, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

— Nu plânge, Sapphy, spuse el tandru, ștergându-i-le cu vârful degetului. Nu erai răspunzătoare pentru acțiunile tale; întregul tău metabolism era dat peste cap.

— Nu însă și după ce am venit de la clinică. Am continuat să-mi plâng de milă, în loc să privesc spre viitor. Nu făceam decât să mă întreb de ce mi se întâmplaseră mie toate acestea, în loc să fiu fericită că mă vindecasem. Am fost o puștoaică răsfățată pe care niciun bărbat n-ar fi suportat-o.

— N-a existat niciodată o altă femeie, Sapphy. Angelia Andronicos n-a fost decât o prietenă de încredere și o persoană eficientă, pe care m-am putut baza în muncă.

— Știu. A venit la mine ieri și a spus același lucru, deși începusem și eu să-mi dau seama că este așa. Crezusem, de fapt, ceea ce voiam să cred, pentru că astfel aveam pe cine învinui pentru eșecul meu, era ca o pedeapsă pentru modul cum te tratasem. În aceste ultime săptămâni, de la hotărârea de separare, este ca și cum m-aș fi maturizat rapid, căci văd lucrurile mult mai clar.

— Nu te învinui, agape mou, vina inițială a fost a mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că n-a fost decât un capriciu de moment la tine, dar am fost atât de încrezut, încât am îndrăznit să cred că mă iubeai cu adevărat. Te doream atât de mult, încât m-am lăsat orbit de această iluzie. Căsătoria cu tine a fost una din cele mai egoiste fapte pe care le-am făcut în viață. Cealaltă, a fost să accept sacrificiul tău de a renunța la custodia asupra Victoriei.

Cum putea să-i spună că a fost singurul bărbat pe care l-a iubit și-l va iubi vreodată? Cum putea să-i spună lucrul acesta, când el tocmai își exprimase dorința de a divorța de ea? Și tocmai pentru că-l iubea, cum putea să accepte sacrificiul pe care el era pregătit să-l facă, știind din propria experiență cât de dureros era?

— Ei bine, nu există decât o singură modalitate de a compensa cumva toate acestea, să te eliberez pentru a te duce la un bărbat pe care să-l poți iubi la fel de mult cum te iubește și el.

— Nu există niciun alt bărbat. Michael a fost pentru mine ceea ce a fost Angelia pentru tine. Când l-ai văzut sărutându-

mă, a fost reacția lui când i-am spus că nu poate să existe un viitor pentru noi în sensul în care am aflat atunci că și-ar fi dorit el și că nu vom fi niciodată altceva decât buni amici.

Timp de câteva secunde, Thane tăcu, apoi schiță un zâmbet trist.

— Am fost gelos pe amândoi – și pe Lorna și pe Michael – pentru că erau capabili să-ți ofere ceea ce nu găseai la mine: consolarea.

— Thane, te rog... începu ea, împreunându-și mâinile ca într-o rugăciune. Poate totul ar fi fost altfel dacă am fi încercat să ne rezolvăm problemele imediat.

— Hm... Mi-aș da zece ani din viață s-o putem lua de la început, știind ceea ce știu acum.

— Numai că acum vrei divorțul.

— Nu, n-am spus asta, Sapphy. Am spus că voi face tot posibilul să-ți facilitez obținerea divorțului pe care îl vrei. Nu e deloc același lucru, nu înțelegi? Am încercat să te țin legată de mine, sperând că într-o zi se va produce miracolul și voi putea să-ți recâștig dragostea. N-am reușit s-o fac. Lucrurile au mers din ce în ce mai rău, până în seara aceea în care ne-am certat. Deodată, în plină furie, te doream cu atâta disperare, încât am început să cred că dacă nu pot ajunge la tine prin cuvinte, voi reuși prin gesturi, că dacă vom face dragoste, trupul meu va putea să-ți spună tot ce aveam de spus.

Cu buzele livide, Sapphira se ridică în picioare, cu mâinile încleștate.

— Dar n-ai putut merge până la capăt din cauza repulsiei pentru corpul meu urât.

Chiar și acum, când rostea cuvintele, amintirea privirii lui o durea la fel de mult.

— Sapphy! Ce spui?

O prinse de umeri, forțând-o să-l privească în ochi.

— Repulsia despre care vorbești era față de mine însumi. M-am simțit pierdut într-un labirint de pasiune și dorință, dar firul călăuzitor a fost rușinea din ce în ce mai mare la vederea liniei fine a cicatricei, față de vina de a-ți fi produs atâta suferință. Eram mai în vârstă decât tine, cu mult mai multă experiență, îți furasem tinerețea și libertatea și mi-am dat seama că repet acel păcat și te supun din nou voinței mele. De multe ori m-am urât în aceste ultime luni, dar niciodată atât de tare ca atunci.

— Am crezut că s-a întâmplat pentru că eram urâtă...

— Pentru mine, vei fi întotdeauna frumoasă, Sapphy. Eu m-am simțit urât, dar nu eram pregătit să renunț la tine. De aceea, când ai fugit la Lorna, am propus separarea legală. M-am gândit că te vei simți protejată împotriva unui contact fizic cu mine, dar că, în același timp, voi avea acces la tine și, încă și mai important, nu te vei putea căsători cu un alt bărbat. Am fost convins că te-am speriat și m-am gândit să-ți dau timp și apoi... să las totul pe seama inspirației. Intenționez să te curtez, așa cum ar fi trebuit s-o fac la început.

— Iar acum e prea târziu...

Disperarea îi făcuse vocea să tremure.

— Mai întrebi, după noaptea trecută? Ah, Sapphy... Tot nu înțelegi? N-am încredere că, dacă mă aflu lângă tine, nu-ți fac rău. După toată suferința prin care ai trecut, am jurat să am grijă să nu mai rămâi însărcinată și totuși, noaptea trecută, am

făcut dragoste abandonându-mă total pasiunii, fără să mai țin cont de nimic. Dacă aş fi avut puterea de stăpânire cu care mă laud, aş fi petrecut noaptea la bar, pentru că... n-am la mine ce-mi trebuie pentru întâlniri ocazionale, nu sunt stilul meu. În loc de asta... Nu sunt bun pentru tine, Sapphy. Trebuie să te eliberez pentru că te iubesc şi n-am încredere că mă pot stăpâni când mă aflu în preajma ta. Trebuie să renunţ şi la copii, pentru că şi pe ei îi iubesc.

Thane făcu câţiva paşi spre birou, iar Sapphira rămase câteva clipe pe loc, ca paralizată.

— Mă iubeşti?

Din adâncul fiinţei ei se ridică un val de căldură care topi temerile şi speranţele într-o imensă fericire.

— Atunci... atunci, n-am putea s-o luăm de la început?

Cu umerii uşor aduşi în faţă, Thane merse la fereastră şi rămase privind lung.

— Adică, să continuăm relaţia pl tonică? Nu. Am crezut că se poate, dar e imposibil. Nu pot să te privesc fără să doresc să fac dragoste cu tine, şi nu pot să fac dragoste cu tine fără să-ţi fac rău. De asemenea, n-am dreptul să te împiedic să-ţi găseşti fericirea, alături de cine vei dori. Tu m-ai învăţat ce înseamnă dragostea adevărată, continuă el, întorcându-şi spre ea faţa tulburată: să ai, să te bucuri de ceea ce ai şi... cu timpul, să renunţi.

— Dar eu nu vreau să plec! Şi eu te iubesc, Thane! N-am încetat nicio clipă să te iubesc, dar poate tocmai pentru că a fost un sentiment atât de puternic, n-am reuşit să mă descurc când au intervenit teama şi gelozia. N-am găsit calea de a comunica... poate am vrut să ştii intuitiv ce simt şi când n-am reuşit aşa, am încercat să mă conving că te urăsc, deşi n-a fost

nicio clipă adevărat. Iar în legătură cu noaptea trecută, continuă ea, în timp ce el era nemișcat ca o statuie, privind-o uluit, este momentul cel mai puțin probabil de a ne măiri familia. În orice caz, medicii m-au asigurat că a doua oară n-ar mai fi atât de greu și chiar dacă s-ar întâmpla, un tratament făcut la timp n-ar mai permite să se ajungă la o situație asemănătoare. Iar dacă n-ai fi făcut dragoste cu mine, aș fi fost pur și simplu pustiită, pentru că a fost singurul lucru pe care mi l-am dorit de când am văzut patul...

— Dumnezeu... fă să nu fie doar un vis!

Întinse brațele, iar ea îi cuprinse umerii și-și puse capul pe pieptul lui. Rămaseră îmbrățișați, câteva minute, ca pentru a se impregna de bucuria acelei regăsiri.

— De ce nu mergem în pat? șopti ea, răspunzând cu un zâmbet ademenitor dorinței evidente a trupului lui.

— Și ce va gândi Ephimi? glumi el, luând-o în brațe și urcând în dormitor.

— N-o plătim să gândească, râse ea, privind chipul lui iubit pe care citi, satisfăcută, tot ce dorea să afle.

Au fost ultimele cuvinte coerente pe care Sapphira le rosti pentru mult timp, căci după ce încuie ușa, Thane redeveni bărbatul visurilor ei, stăpânul absolut al vieții ei.

— Fericită?

Era întrebarea pe care i-o puneă adesea la începutul căsniciei lor, iar ea răspunse tot ca atunci:

— Cea mai fericită din lume.

— Avem de făcut o mulțime de planuri, Sapphy.

— Mm... Cum ar fi...?

— Vom începe prin a anula hotărârea de separare. Apoi, dacă primim contractul de la Philip Robinson – și cred că

avem toate șansele – te voi lua, împreună cu copiii în Anglia, pentru șase luni. Eu pot supraveghea lucrările, iar tu îți poți revedea familia.

— Mi-ar plăcea mult.

De asemenea, îi datora lui Abby scuze și avea să fie bucuroasă să i le prezinte personal. În mod absolut miraculos, înțelegerea și iertarea făcuseră din zdrențele dragostei ei veșmântul cel mai minunat.

— Știi... când ai venit să-mi spui că renunți la custodia asupra lui Vicki, am crezut că te pierd pentru totdeauna.

— Credeai că vreau să fug cu Michael... Niciodată!

— N-aveam cum să știu lucrul acesta atunci și a trebuit să grăbesc toate planurile pe care mi le făcusem ca să te readuc în viața mea, în loc să te fac să înțelegi încet, cu tandrețe, în decurs de câteva luni, că în relația noastră există mult mai mult decât bucuria contactului fizic.

— Din fericire, plănuiseși deja să mergi pe insulă.

— Nu, nu plănuisem, recunosc el cu o sclipire ștrengărească în priviri. Sigur, îi spusese lui Stephanos că-l voi duce la mare, dar mă gândeam undeva mai aproape. Dar ca să fac să reînvie în sufletul tău amintiri plăcute... trebuia să fie Konstantinos, unde am fost atât de fericiți.

O bănuială încolți în mintea ei.

— Și povestea cu prietenul Spiridoulei?

— Ah... Ei bine, tipul e grec, așadar sunt convins că ar fi obiectat... Supoziția mea era logică.

— Ce ticălos...

— Sst! o opri el cu un sărut. Și apoi, nu numai eu am complotat. Rolul covârșitor l-a avut fiul tău. Deși și eu plănuiam să te readuc la Andromeda, unde ți-e locul, probabil

mi-ar fi luat mult mai mult să reușesc ceea ce el a reușit imediat.

— Dar n-ai spus că vrei s-o vinzi?

— Am spus asta? Întrebă el cu un zâmbet machiavelic. Da, poate s-ar fi ajuns și la așa ceva, dar obiectivul principal a fost să-ți reanim sentimentele pentru această casă, în speranța că-ți va fi mai greu să stai departe de ea.

Sapphira rămase tăcută un timp, savurând plăcerea infinită de a-l simți aproape. Mai era totuși ceva ce dorea să lămurească.

— Poate nu crezi, dar Lorna va fi foarte fericită când va auzi că ne-am împăcat. Știu că îți displacea profund, dar nu-mi voia decât fericirea și de fapt, și-a dat seama chiar înaintea mea că încă te iubeam. Într-un fel, și ea a complotat, la fel ca și tine, căci mi-a făcut tot felul de cadouri cosmetice înainte de plecarea la Konstantinos, pentru a-mi redeștepta apetitul pentru romantism și a mă face să arăt mai bine.

— Înseamnă că-i datorez foarte mult, și că am nedreptățit-o. Oare și Michael va fi la fel de fericit când va afla?

— Ești răutăcios! Nu, probabil nu va fi imediat, dar presupun că parte din atracția pentru mine consta în faptul că eram foarte aproape de el și vorbeam aceeași limbă. Nu l-am încurajat niciodată, Thane. Dacă a sperat altceva, a fost propria lui fantezie. Va trece ușor peste aceasta, sunt sigură.

— Atena se va dovedi un teren mai propice pentru el decât Kethina, adăugă Thane, cu un aer nepăsător. Gândește-te câți turiști vin acolo și, cu un restaurant care va avea în scurt timp un renume internațional, va face o avere frumoasă!

— Tu ai pus totul la cale! spuse ea, ridicându-se într-un cot și privindu-l cu ochi mari, strălucitori.

— Sapphy...

— Nu, nu, recunoaște, își continuă ea acuzația, cu un zâmbet jucându-i în privirea contrariată și admirativă în același timp.

— Este posibil să fi menționat restaurantul într-o discuție cu Nik Christianides, un hotelier pe care l-am întâlnit la unul din evenimentele la care a trebuit să particip. Era singur, pentru că soția lui era în spital, urmând să nască, așa că am stat mai mult de vorbă. Recunosc, a părut foarte interesat și a spus că va merge acolo să vadă el însuși, pentru că își dorea de mult timp o astfel de afacere.

— Thane, cum ai putut? Ai vrut să scapi de amândoi, și de el și de Lorna.

Dezvăluirea o uimea atât de mult, încât nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Mă faci să mă simt ca un membru al Mafiei. A fost doar o sugestie. Nu i-aș fi forțat să plece din Kethina nici dacă aș fi avut puterea s-o fac. Oh, mi-ar plăcea să-ți pot spune că recomandarea mea a fost în semn de recunoștință pentru prietenia față de tine, dar n-ar fi adevărat. Recunosc, am crezut că amândoi te influențau împotriva mea și n-aveam nevoie de dușmani chiar lângă casă. Îmi era și așa destul de greu, voiam să reaprind scânteia între noi și uneori asta însemna să dau dovadă de cruzime față de tine, cum n-aș fi vrut, dar cum nu sunt cel mai răbdător dintre bărbați, n-aveam nevoie de un înger păzitor care să te ia sub aripa lui ocrotitoare și să mi te zboare de sub nas tot timpul. Dumnezeu, Sapphy, știi că nu e tocmai etic, dar se spune că în dragoste și în război totul e permis. Oricum, n-a fost decizia mea. Christianides a făcut oferta, dar decizia a

aparținut în totalitate lui Michael West și partenerului său. Și apoi, n-au fost ademeniți undeva la capătul pământului. Se ajunge imediat la Atena cu taxiul.

— Da, dar e ceva mai departe de Kethina, totuși...

— Da.

— Ah, Thane, ar trebui să fii furioasă pe tine...

— N-am vrut decât să iau locul Lornei în viața ta, să-ți ofer eu sprijinul, prietenia și înțelegerea de care ai nevoie. Poți să mă ierți?

Merita să-l facă să sufere puțin, așa că se prefăcu că se gândește, în timp ce el o privea încordat.

— Va fi Lorna bine primită, ca oaspete, în această casă?

— Categorie, veni fără nicio ezitare răspunsul lui. Și fratele ei, preferabil când va fi însoțit de logodnica sau soția lui, dacă asta dorești.

— Tot ce-mi doresc, în afară de copii, ești tu, Thane.

Cu atât mai mult, cu cât fusese la un pas de a-l pierde.

Buzele lui fierbinți pecetluiră promisiunea că dorința îi era îndeplinită.

Sfârșit

ALCRIS

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.

Persoanele juridice pot achiziționa cărți și **direct** de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1,

București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.

Cei interesați pot telefona la numerele: **021.223.63.07;**
021.224.16.98.

Ce este mai important pentru tine, fericirea copiilor tăi, sau propriile tale dorințe? Sapphy știa că nu exista decât un singur răspuns la întrebarea pe care soțul ei, de care era separată legal, i-o pusese. Ar fi făcut orice pentru fericirea gemenilor ei, pe care-i adora. Așadar, nu putea refuza propunerea lui Thane, deși neobișnuită, din moment ce-i dădea posibilitatea de-a fi în preajma copiilor. Dar cum va putea face față prezenței bărbatului iubit?

PREȚ: 10 LEI

